PERKIN
O ENTAL
20 HIS
UTH P
CALIF

3, 5

A COMPANION READER

TO

Arden's

Progressive Tamil Grammar

VOLUME I

PRINTED AT THE
S. P. C. K. PRESS, VEPERY, MADRAS
1914

A COMPANION READER

TO

Arden's
Progressive Tamil Grammar

VOLUME I

CONSISTING OF

PART I. Companion Exercises to the Grammar, illustrating the successive rules.

PART II. Easy stories, being Book I of ***'Pope's Tamil Prose Reading Book,'*** with notes, translation, and references to the Grammar.

BY

The Rev. A. H. ARDEN, M.A.

Christ College, Cambridge; Late Fellow of the Madras University; for ten years Lecturer in Tamil and Telugu at the University of Cambridge.

Author of 'A Progressive Telugu Grammar,' 'Telugu Reader,' etc., 'A Progressive Tamil Grammar.'

PUBLISHED AND SOLD BY THE SOCIETY FOR PROMOTING CHRISTIAN KNOWLEDGE, 17 CHURCH STREET, VEPERY, MADRAS.

1914

Price Rs. 3½ or 5 shillings

(All rights reserved.)

Stack
Annex
5015812

PREFACE

THIS book is intended as a Companion Reader to the Author's Progressive Tamil Grammar. It consists of two parts.

PART I gives a series of EXERCISES in illustration of the successive rules of the Grammar, and should be studied at the same time. They contain nothing but words and sentences in common use. They will enable the student, whilst mastering the Grammar, to gain at the same time a considerable knowledge of Tamil words and phrases.

PART II consists of the SHORT STORIES given in '*Pope's Tamil Prose Reading Book*,' the copyright of which the Author has purchased from Dr. Pope.' Being taken from native sources, they are excellent specimens of ordinary Tamil, and form a most useful introduction to the language. *Notes* are given to explain any difficulties, and constant *references* are made to the paragraphs of the Grammar. A *translation* is added. It will be found a profitable exercise frequently to select passages from it, and retranslate them into Tamil, and then compare them with the original text.

It is hardly necessary to remark that the study of a living language must be pursued in a somewhat different manner to that of a dead one, especially where the student is not a mere child, and time is more or less limited. For this reason, the Author is of opinion that in studying a living language, the use of a *translation*, especially at the commencement, is, in most cases, advisable. The time spent in looking out words in a dictionary and working out the meaning of a passage, though an excellent exercise in itself, is generally better employed in committing vocabularies and passages of the new language to memory and thus storing the mind with words and idioms which can be readily reproduced, and *which should be put into practical use on every possible occasion.*

2047434

Though a translation obviates, to a great extent, the necessity for a *dictionary*, yet if the student is to gain any considerable knowledge of the language, and thoroughly to master such a work, as, for instance, the first book of '*The Panchatantra*,' (one of the subjects set for the I. C. S. examination,) it will ere long be necessary for him to provide himself with a Tamil dictionary. For this reason, the Author has not thought it advisable to supply *a special vocabulary to this Reading Book.* It only imposes an additional expense on the student, and as a dictionary must eventually be procured, it may as well be purchased at once, and the full benefit of it reaped.

CURBOROUGH, A. H. ARDEN.
GREAT MALVERN, 1892.

COMPANION EXERCISES

TO

Arden's Progressive Tamil Grammar

PART I.

N.B.—The numbers inserted in brackets refer to the paragraphs of Arden's Progressive Tamil Grammar.

When learning a living language, it is of primary importance to commit to memory a considerable number of words in common use; and so to learn them, that it will be no effort to recall them at once to mind. For this reason all the vocabularies given in these exercises should be carefully committed to memory. The first four exercises consist of vocabularies only, and are confined to such words, as have occurred in the pages of the Grammar which have been already studied.

EXERCISE I

After reading to the end of paragraph 29 of the Grammar, the following vocabulary must be committed to memory:—

மரம் (29)	a tree	கை	the hand
கல்	a stone	கால்	the leg
மான்	a stag	மனம்	the mind
புலி	a tiger	ஊர்	a village
பூனை (24)	a cat	கூலி	daily hire
மீன்	a fish	பன்னு	a tax
அப்பம் (14)	bread	பொன்	gold
பால்	milk	பக்கம்	a side

மோர் (28)	buttermilk	மின்னல்	lightning
உப்பு (21)	salt	காலம்	time
குமாரன்	a son	கொலை (24)	murder
பூ	a flower	இரக்கம்	mercy
பை	a bag	பெருமை	greatness

EXERCISE II

The following vocabulary must be committed to memory, after having read to the end of paragraph 52 of the Grammar.

பெண் (43)	a woman	புளி	tamarind
பையன்	a boy	மரங்கள்	trees
பிள்ளை (47)	a child	மழை (46)	rain
வைத்தியன்	a physician	எழுத்து	writing
இராசா	a king	கணக்கு	an account
பசு (21)	a cow	பாடம்	a lesson
நரி	a jackal	வேலை (24)	work
காடு	a jungle	நாள் (47)	a day
தெரு	a street	காவல்	guard
வழி	a way	காது (40)	the ear
பழம்	fruit	கண்	the eye
கத்தி (14)	a knife	பாதம்	the foot
தோல்	leather	விரல்	a finger
பணம் (29)	money	ஞானம்	wisdom
கரி	charcoal	பாடு	suffering
கறி (49)	curry	கேடு	ruin

EXERCISE III

The two following vocabularies must be committed to memory, after having read to the end of Chapter I of the Grammar.

தேவன் (54)	a god	புஸ்தகம்	a book
மனிதன்	a man	ஜீனி (82)	a saddle
காவற்காரன்	a watchman	பட்டு	silk
வர்த்தகன்	a merchant	பஞ்சு (61)	cotton
முனிஷி (82)	a native teacher	வித்து	seed

தாய்	a mother	வீடு	a house
மகன்	a son	சன்னல்	a window
மகள்	a daughter	காற்று	wind
ஸ்திரீ	a woman	குற்றம் (58)	a fault
சாட்சி (63)	a witness	நட்பு	friendship
தேசம்	a country	தர்மம் (28)	charity
டாணா	a police station	பயம்	fear
கூட்டம்	an assembly	புத்தி	intelligence
சபை	an assembly	சம்பளம்	wages

EXERCISE IV

நான்	I	அவன்	he, that man.
நீ	thou	இவன்	he, this man.
அவன்	he	எவன் (15)	which man.
அவள்	she	அவள்	she, that woman.
அது	it	இவள்	she, this woman.
நாம்	we	எவள் (15)	which woman ?
நீர்	you	அது	it, that thing.
அவர்கள்	they (mas. & fem.)	இது	it, this thing.
அவைகள்	they (neuter.)	எது (15)	which thing ?
		அந்த	that (*adjectival.*)
என்	my (15)	இந்த	this — (*do.*) —
உன்	thy	எந்த (15)	which ? (*do.*)
என்ன	what ? (15)	அங்கே	there.
நல்ல	good	இங்கே	here.
நன்றாய்	well	எங்கே (15)	where ?
ஒரு	one	அப்படி	in that way.
இரண்டு	two	இப்படி	in this way.
பத்து	ten	எப்படி (15)	in which way ? how ?

Singular Imperatives

போ	go (thou)	கொடு	give (thou)
வா	come (thou)	பண்ணு	make (thou)
படி	read *or* learn (thou)	செய்	do (thou)

EXERCISE V

The two following exercises must be learnt, whilst reading Chapter II. of the Grammar, on the combination, etc. of Tamil letters.

In all succeeding exercises, it is presupposed that all the words in the preceding vocabularies have been thoroughly committed to memory.

The few brief rules marked A, B, C, etc. which are given in the following exercises, are all repeated subsequently in the Grammar with fuller explanations.

(A.) *Rule.* In Tamil the verb always stands *last.*

(B.) *Rule.* In English the verb *to be* often stands between two nouns, or a pronoun and a noun, to state that one *is* or *is not* the other; as—*That is a stone—That is not a stone.* In the corresponding Tamil sentence, *when positive*, the verb is usually entirely omitted; and *when negative*, the word அல்ல is used for all genders, numbers, and persons; as அது கல்—அது கல் அல்ல.

Read the following exercise; and write out an English translation of it. A translation is given at the end, with which the translation made should afterwards be compared.

(1) அது மரம். (2) அது மரம் அல்ல. (3) அவன் வர்த்தகன் அல்ல. (4) இவன் காவற்காரன். (5) அந்த வர்த்தகன் என் குமாரன். (6) என் குமாரன் கணக்கன் அல்ல. (7) அவள் என் மகள். (8) இவள் என் மகள் அல்ல. (9) இது அப்பம் அல்ல. (10) அது மீன். (11) அது என் வீடு. (12) என் மகன் கணக்கன்.

Translation

(1) That is a tree. (2) That is not a tree. (3) He is not a merchant. (4) He (*this* man) is a watchman. (5) That merchant is my son. (6) My son is not an accountant. (7) She (*that* woman) is my daughter. (8) She (*this* woman) is not my daughter. (9) This is not bread. (10) That is a fish. (11) That is my house. (12) My son is an accountant.

N.B.—Translate the English back into Tamil without looking at the book. It is *most important* to do this from the commencement, as it is a good exercise both in *translation* and in *Tamil writing.*

EXERCISE VI

(C.) *Rule.* A question is expressed by affixing the vowel ஆ. Read and translate the following—

(1) இது நாய். (2) இது நாயா? Para. 92. (3) இது நாயல்ல: இது நரி. Para. 92. (4) அவன் உன் மகனா? (5) அவன் என் மகன் அல்ல: இவன் என் மகன். (6) அது நரியா, நாயா? Para. 90, 92. (7) அது அப்பமா, கல்லா? Para. 91, 92. (8) அது அப்பமல்ல: அது கல். 92. (9) அது பசுவா, புலியா? 89, 90. (10) அது புலி அல்ல: அது பசு. (11) அவன் கணக்கனா? 92. (12) அவன் கணக்கனல்ல: அவன் வர்த்தகன்.

Translation

(1) It (*this*) is a dog. (2) Is this a dog? (3) This is not a dog; it is a jackal. (4) Is he your son? (5) He is not my son: this (man) is my son. (6) Is that a jackal, or a dog? (7) Is that bread, or a stone? (8) It is not bread: it is a stone. (9) Is that a cow, or a tiger? (10) It is not a tiger: it is a cow. (11) Is he an accountant? (12) He is not an accountant: He is a merchant.

N.B.—Translate the English back into Tamil, without looking at the book.

EXERCISE VII

THE three following exercises must be read, whilst reading paragraphs 97 to 155 of the Grammar, on nouns.

Before doing this exercise learn to the end of paragraph 128.

(1) Decline in full the nouns—*வர்த்தகன்* and *புஸ்தகம்.*

(2) Read and Translate the following :—

(1) குமாரனுக்குக் கொடு 93, *d.* (2) காவற்காரர்களில். (3) வைத்தியனுடைய குற்றத்தால். (4) மனிதனுடைய மனத்தில். (5) சீஷன் புஸ்தகத்தில். (6) வைத்தியர்களால். (7) கணக்கனுடைய குமாரரில். (8) அது வர்த்தகனுடைய வீடு அல்ல.

(3) Translate into Tamil :—

(1) Give (it) to the disciples. (2) Amongst the physicians. (3) Through your son's fault. (4) The watchman's wages. (5) In the physician's books. (6) Is that your disciple's book? (C)

92. mute + vowel = mute-vowel
88

(7) No. (*Lit.* It is not my disciple's book). (8) That is not my son's dog (B). (9) Is that the merchant's tree? (10) Give (it) to the boys. (121.)

EXERCISE VIII

(D) *Rule.* The English idiom *there is, there are,* is expressed in Tamil by the single word உண்டு; and the negative is expressed by the single word இல்லை. Read and translate the following:—

(1) இங்கே பசு உண்டு. (2) அங்கே நாய் உண்டா? C. (3) அங்கே நாயில்லை. 92. (4) இங்கே பாலில்லை. 92. (5) அங்கே மரங்கள் உண்டா? C. (6) அங்கே மரங்களில்லை. (7) அங்கே உப்பு உண்டு—or—உப்புண்டு. 88. (8) அது உப்பா? C. (9) இங்கே உப்பு இல்லை—or—உப்பில்லை. 88. (10) இது பொன் அல்ல. (11) பை இல்லை. (12) பை அல்ல.

Translation

(1) There is a cow here. (2) Is there a dog there? (3) There is not a dog there. (4) There is not milk here, *i.e.*, There is no milk here. (5) Are there trees there? (6) There are not trees there, *i.e.*, There are no trees there. (7) There is (some) salt there. (8) Is that salt? (9) There is no salt here. (10) This is not gold. (11) There is no bag. (12) It is not a bag.

N. B.—Translate the English back into Tamil, without looking at the book.

EXERCISE IX

(1) Decline in full the nouns காடு a jungle, வயிறு the stomach, பட்டு silk, and நாள் a day.

(2) Translate into Tamil:—

(1) There are no flies here. (2) There are no kings in those countries. (3) Go to the house. (4) This is not a side wall. (5) Amongst the fishes. (6) Give (it) to the workmen (A). (7) There is not a book in the house. (8) Are there not stones in the middle? (9) There are ten cows in the jungle. (10) That is not a book. (11) There is not a book.

EXERCISE X

The three following exercises must be read whilst learning *the pronouns* in the Grammar, paragraphs 151 to 188.

(E) *Rule.* A transitive verb takes an object in the *accusative case.* When however the object is of the *neuter* gender, it may be put in the nominative case.

Read and translate the following :—

(1) இந்த நாயைக் காவற்காரனுக்குக் கொடு. 93. (2) அந்த ஊரில் கணக்கன் உண்டா? (3) அங்கே வைத்தியர்கள் இல்லையா? (4) இந்த வீட்டில் பையன்கள் இல்லை. 121. (5) இது என் குமாரனுடைய பூனை. (6) இந்த ரூபாய் அவனுடைய மகனுக்குக் கொடு. (7) இந்தப் பணத்தை அவர்களுக்குக் கொடு. (8) காட்டில் ஒரு புலி உண்டு. 97. (9) அந்தக் காட்டில் புலிகள் இல்லை. (10) இந்த ஆற்றில் நல்ல மீன்கள் இல்லையா? (11) அது நல்ல பூனை அல்லவா? (12) அந்தத் தேசத்தில் ஆறுகள் உண்டா?

Translation

(1) Give this dog to the watchman. (2) Is there an accountant in that village? (3) Are there not physicians there? *or*—Are there no physicians there? (4) There are not (any) boys in this house—*or*—There are no boys in this house. (5) This is my son's cat. (6) Give this rupee to his son. (7) Give this money to them—*or*—Give them this money. (8) There is a tiger in the jungle. (9) There are no tigers in that jungle. (10) Are there not good fish in this river?—*or*—Are there no good fish in this river? (11) Is not that a good cat? (12) Are there (any) rivers in that country?

N. B.—Translate the English back into Tamil, without looking at the book.

EXERCISE XI

(F) *Rule.* In Tamil, *motion towards an object* is expressed by the *dative* case; but if that object be a living creature, the simple dative cannot be used, but the affix இடத்தில் or இடத்துக்கு (from இடம் *a place.*)

Commit to memory the following vocabulary :—

நேற்று yesterday. *இன்றைக்கு* to-day, *நாளைக்கு* to-morrow, *வாருங்கள்* come (ye), *போங்கள்* go (ye).

Read and translate the following :—

(1) *(நீ) இங்கே வா.* (2) *(நீ) அங்கே போ.* (3) *(நீ) வீட்டுக்குப் போ.* 93, *d.* (4) *(நீ) அவனிடத்துக்குப் போ.* (5) *(நீ) என்னிடத்தில் வா.* (6) *(நீங்கள்) அந்த ஊருக்குப் போங்கள்.* (7) *(நீங்கள்) என் வீட்டுக்கு வாருங்கள்.* (8) *நாளைக்கு, அவர்களிடத்திற்குப் போ.* 158. (9) *இன்றைக்கு என்னிடத்தில் வா.* (10) *அதை எனக்குக் கொடு.* (11) *அந்தக் கத்திகளை அவர்களுக்குக் கொடு.* (12) *இவைகளை அவனுக்குக் கொடு.* (13) *நாளைக்கு வர்த்தகனுடைய வீட்டுக்குப் போங்கள்.* (14) *இவைகள் உம்முடைய மாடுகளா ?*

Translate into Tamil :—

(1) Go (ye) to his house to-morrow. (2) Go (ye) to him to-day. (3) Come (ye) to me to-morrow. (4) Come (thou) to my house to-day. (5) Give (thou) two cows to this merchant. (6) Give (ye) ten trees to those workmen to-morrow. (7) Is this your cat ? (8) These are not their sons. (9) These are my children. (10) Are there good flowers in that jungle ?

EXERCISE XII

(G) ***Rule.*** When a Tamil sentence contains an interrogative, *ஆ* the sign of a question is not used. In such sentences the Tamil equivalent of the verb *to be* is often omitted.

Commit to memory the following vocabulary :—

காரியம் a thing, an affair, *வந்தான்* he came, *போனான்* he went, *செய்தான்* he did.

Read and translate the following :—

(1) *காவற்காரன் எங்கே?* (2) *அவன் யார்?* (3) *அது யாருடைய பட்டு?* (4) *அது உம்முடைய வீடு அல்லவா?* (5) *வர்த்தகன் தன் ஊருக்குப் போனானா?* (6) *அவர்களுடைய பஞ்சு இதுதானா?* 169. (7) *அப்படிப்பட்ட காரியம் எங்கேயாகிலும் உண்டா?* 179. (8) *அப்படிப்பட்ட காரியம் எங்கும் இல்லை.* 175.

(9) அவர்கள் எல்லாருக்கும் பணத்தை க் கொடு. 181. (10) அந்த வீட்டிலே யாராகிலும் உண்டா? 179. (11) நேற்று என்ன செய்தான்? (12) வேலைக்காரன் அந்த வேலையை எல்லாம் செய்தானா? (13) அதை எப்படி ச் செய்தான்? (14) அவருடைய மகன் ஊருக்கு வந்தான். 155.

Translate into Tamil—

(1) There is no one in that house. 175. (2) Whose books are these? 165. (3) Where are the merchants? G. (4) Whose son is he? They are all his daughters. 183. (5) All those workmen are my sons. (6) Has the watchman gone to that village? (7) Has the accountant done that work? (8) Give two books to each boy. 185. (9) Has each done his own work? (10) He did all that work yesterday. 183.

EXERCISE XIII

The following exercise must be read whilst learning the *adjectives* in the Grammar. (Paras. 189 to 202).

Commit to memory the following vocabulary—

அழகு beauty, ரூபம் or உரூபம் (81) form, beauty, நீதி justice, விசுவாசம் trust, faith, யோக்கியன் a worthy man, மாடு a bullock.

Read and translate the following :—

(1) அந்த வர்த்தகன் நல்லவன். B. Para 186. (2) அவர்கள் நல்லவர்கள் அல்ல. (3) அவர்களுடைய வீடு நல்லது. (4) அந்தப் பசு நல்லதா? (5) அந்த மாடுகள் நல்லவைகளா? (6) காட்டு வழி இதுதானா? 169. (7) அந்த ப் பணமுடிப்பை எனக்குக் கொடு. 192. (8) அவன் நீதி உள்ளவன். (9) அவள் அழகான ஸ்திரி அல்ல. 193. 82. (10) அந்த ஸ்திரி அழகானவள் அல்ல. (11) அவர்கள் விசுவாசம் உள்ளவர்கள் அல்ல. (12) இது அவருடைய புதிய வீடா? 155. (13) அந்த மாட்டைப் பார்க்கிலும் இந்த மாடு நல்லது. 199. (14) அவர்களில் யோக்கியன் யார்? G. (15) அவன் என்னை ப் பார்க்கிலும் உரூபமுள்ளவன். 81. 92. 199.

Translation

(1) That merchant is a good man. (2) They are not good people. (3) Their house is a good one. (4) Is that cow a good one? (5) Are those bullocks good ones? (6) Is this the jungle

path? (7) Give me that money bag. (8) He is a just man. (9) She is not a beautiful woman. (10) That woman is not beautiful. (11) They are not trustworthy persons. (12) Is this his new house? (13) This bullock is better than that. (14) Who is the most worthy of them?—*Literally*—Amongst them, who is the worthy man? (15) He is more handsome than I.

N.B.—Translate back into Tamil, without looking at the book.

EXERCISE XIV

THE three following exercises must be read, whilst learning Chapter IV of the Grammar, on *numerals*, *postpositions*, etc.

(H.) ***Rule.*** The verb *to have* is frequently expressed in Tamil by a dative case, followed by உண்டு or by இல்லை if the sentence be ***negative.***

Read and translate the following:—

(1) கணக்கனுக்கு க் கத்தி உண்டா? (2) உண்டு. (3) அந்த வேலைக்காரனுக்கு ப் பணமுண்டா? 149, 92. (4) காவற்கார னுக்குப் பணமில்லையா? (5) இந்த ஊரில் வர்த்தகர்கள் உண்டு. (6) காட்டிலே பசுக்கள் இல்லை. 148. (7) வைத்தியனுக்கு மாடுகள் உண்டா? (8) இல்லை. (9) அந்த இராசாவுக்கு நல்ல தேசம் இல்லை. (10) இந்த த் தேசத்தில் நல்ல மரங்கள் உண்டா? (11) அந்த த் தேசத்தில் நல்ல பூக்கள் இல்லையா? (12) இல்லை.

Translation

(1) Has the accountant a knife? (*Lit.* Is there a knife to the accountant?). (2) Yes—*or*—He has (*Literally*—There is). (3) Has that workman (any) money? (4) Has not the watchman (*any*) money?—*or*—Has the watchman no money? (5) There are merchants in this village. (6) There are not (any) cows in the jungle—*or*—There are no cows in the jungle. (7) Has the physician (any) bullocks? (8) No. (*Lit.* There are not). (9) That king has not a nice country. (10) Are there (any) good trees in this country? (11) Are there not (any) good flowers in that country?—*or*—Are there no good flowers in that country? (12) No.

N.B.—Translate back into Tamil, without looking at the book.

EXERCISE XV

COMMIT to memory the following vocabulary.

விலை price, அணா an anna (*i.e.*, one-sixteenth of a rupee), பைசா a pie (*i. e.*, one-twelfth of an anna), மாமரம் a mango tree, தோட்டம் a garden, வருஷம் a year, மாசம் a month, தேதி the day of the month, எத்தனை *how many ?* வந்தார்கள் they came, நடந்தது it happened.

Read and translate the following :—

(1) இந்தப் புஸ்தகத்தின் விலை என்ன? G. (2) அதன் விலை பன்னிரண்டு அணா, இரண்டு பைசா. B. 156, 209. (3) அந்தத் தோட்டத்தில் எத்தனை மாமரம் உண்டு? (4) அந்தத் தோட்டத்தில் பதினாலு மாமரம் உண்டு. 209. (5) நேற்று எத்தனை பேர் வந்தார்கள்? 210. (6) நேற்று பதின்மூன்று பேர் வந்தார்கள். (7) உன் பிள்ளை நால்வர்களில் யோக்கியன் யார்? 201. 215. (8) அந்த வீட்டில் யாராவது உண்டா? 179. (9) அந்த வீட்டில் ஒருவனும் (*or* ஒருவரும்) இல்லை. 175. (10) உனக்குப் புஸ்தகங்கள் உண்டா? (11) எனக்கு ஒன்றும் இல்லை. (12) பத்து ரூபாய், ஆறணா (ஆறு and அணா) எட்டு பைசா அவனுக்குக் கொடு. (13) அக்டோபர் மாசம் இருபத்தோராம் தேதி அது நடந்தது. 219. (14) பதினைந்தாம் புஸ்தகம் எங்கே? (15) ஒன்பதினாயிரம் ரூபாய் அவனுக்குக் கொடு. (16) ஆயிரத்தெண்ணூற்றெண்பத்தாறும் வருஷத்தில் அது நடந்தது. (*i. e.* ஆயிரத்து and எண்ணூற்று and என்பத்தாறும்) 222. 205. 218.

Translation

(1) What is the price of this book ? (2) Its price is twelve annas two pice. (3) How many mango trees are there in that garden ? (4) There are fourteen mango trees in that garden ? (5) How many persons came yesterday ? (6) Thirteen persons came yesterday. (7) Which is the best of your four children ? (8) Is there any one in that house ? (9) There is no one in that house. (10) Have you (any) books ? (11) No—*or*—I have none—*literally*—There is not even one to me ? (12) Give him ten rupees, six annas, eight pice. (13) It happened on the twenty-first (day of the month) of October. (14) Where is the fifteenth book ? (15 Give him nine thousand rupees. (16) It happened in the year one thousand eight hundred and eighty-six.

(*Literally*—It happened in the one thousand eight hundred and *eighty-sixth* year).

N.B.—Translate back into Tamil, without looking at the book.

EXERCISE XVI

COMMIT to memory the following vocabulary.

குரங்கு a monkey, இடம் a place, சந்தோஷம் joy, பெரிய great, கொடுத்தான் he gave, கொடுங்கள் give ye.

Read and translate the following:—

(1) என்னோடு வாருங்கள். 232. (2) கணக்கனோடு போ. (3) இவ்விடம் மட்டும் வந்தான். 172. (4) ஊருக்கப்புறம் ஒரு பெரிய வீடு உண்டு. (5) வீட்டின்மேலே ஒரு பெரிய குரங்கு உண்டு. (6) அவர்களிடத்திலிருந்து வந்தானா? 238. (7) எனக்கும் அவனுக்கும் புஸ்தகங்களைக் கொடுத்தான். 239. (8) ஒரு பணமாகிலும் கொடுங்கள். 243. (9) எனக்குப் பத்து மீன்களைச் சந்தோஷமாய்க் கொடுத்தான். 246.

Translate into Tamil:—

(1) Go with them to-day. (2) Come with your father to-morrow. (3) Outside the house there are two large trees. (4) There are ten monkeys upon that tree. (5) Are there (any) monkeys on that house? (6) There are no monkeys on this tree? (7) He came from his father yesterday. (8) Come to me to-morrow.

EXERCISE XVII

THE five following exercises must be read, whilst learning Chapter V of the Grammar, on the *imperative mood* and *tenses of verbs*.

A Conversation

N.B.—To be read after learning to paragraph 268 of the Grammar.

Vocabulary. பாஷை a language, இஷ்டம் pleasure, desire, கொஞ்சம் a little, அதிக much, சகோதரன் a brother, சகோதரி a sister, உத்தியோகம் an office, profession, பாதிரி a clergyman, ஆனால் but, தகப்பன் a father.

(A.) நீர் எங்கே தமிழ் படித்தீர்? 261, 267.

(B.) கேம்பிரிச் பட்டணத்தில் படித்தேன்.

(A.) தமிழ் பாஷை உமக்கு இஷ்டமா? B.

(B.) இஷ்டந்தான். 169, 95.

(A.) தெலுங்கும் படித்தீரா? 240.

(B.) கொஞ்சம் படித்தேன்; ஆனால் தெலுங்கைப் பார்க்கிலும், தமிழ் அதிக இஷ்டம். 199, 244.

(A.) உமக்குச் சகோதரர் சகோதரிகள் உண்டா? H.

(B.) இரண்டு சகோதரரும் மூன்று சகோதரிகளும் உண்டு. 239.

(A.) உம்முடைய தகப்பனுருக்கு உத்தியோகம் என்ன? 150.

(B.) அவர் பாதிரியார். 150.

Translation

(A.) Where did you learn Tamil?

(B.) I learnt it at Cambridge.

(A.) Do you like the Tamil language? (*Lit.* Is it a pleasure to you?)

(B.) Yes. (*Lit.* It is a pleasure).

(A.) Did you learn Telugu also?

(B.) I learnt a little: but I like Tamil better than Telugu. (*Lit.* But although one sees Telugu, Tamil in much pleasure.)

(A.) Have you (any) brothers and sisters?

(B.) I have two brothers, and three sisters.

(A.) What is your father's profession?

(B.) He is a clergyman.

EXERCISE XVIII

A Conversation

N.B.—To be read after learning to paragraph 287 of the Grammar.

Vocabulary. வாசம் dwelling, habitation; விஸ்தாரம் greatness; நேத்தி neatness, fineness; விசித்திரம் anything curious or showy; வீதி a street; கட்டடம் a building, கோவில் a temple, or church; சாலை a hall; வாரம் a week; குடைக்கூலி daily charge for board; முதன்மை first class; சுமார் about; அநேகம் many.

(A.) நீர் எங்கே இருக்கிறீர்? 279. (or more stiffly—வாசம் பண்ணுகிறீர்?)

(B.) பாத் பட்டணத்தில் இருக்கிறேன்.

(A.) அது நல்ல யிடமா? 15.

(B.) நல்ல யிடந்தான். (169) அங்கே விஸ்தாரமான வீதிகளும் நேத்தியான சாப்புகளும் உண்டு. 193, 239. (The English word *shop* is transliterated.)

(A.) அது பெரிய பட்டணமா?

(B.) பெரிய பட்டணந்தான். (95) சுமார் ஐம்பத்திரண்டாயிரம் பேர் இருக்கிறார்கள். 210.

(A.) அந்தப் பட்டணத்தில் நேத்தியான கட்டடங்கள் உண்டா?

(B.) அநேகம் நேத்தியான கட்டடங்கள் உண்டு. அவைகள் எல்லாவற்றைப் பார்க்கிலும், கோவில் அதிக நேத்தியானது. 181, 199, 194.

(A.) அந்தப் பட்டணத்தில் வேறே விசித்திரமான கட்டடங்கள் உண்டா?

(B.) வெகு பெரிய பட்டணசாலையும், இரண்டு மூன்று விஸ்தாரமான ஒட்டல்களும் உண்டு. 192. 239. (The English word *hotel* is transliterated).

(A.) முதன்மையான ஒட்டல்களில் குடைக்கூலி என்ன? 193, 190.

(B.) நாள் ஒன்றுக்கு சுமார் ஒன்பது ரூபாய்: அல்லது வாரத்துக்கு ஐம்பது ரூபாய். 244.

Translation

(A.) Where do you live?

(B.) I live at Bath.

(A.) Is that a nice place?

(B.) Yes; there are large houses and fine shops there.

(A.) Is it a large town?

(B.) Yes; there are about fifty-two thousand inhabitants.

(A.) Are there fine buildings in the town?

(B.) Yes, there are several fine buildings: (but) the church is finer than them all.

(A.) Are there other showy buildings in the town?

(B.) There is a very large town-hall, and two or three very extensive hotels.

A.) What is the daily charge in the first-class hotels?

(B.) About nine rupees a day, or fifty rupees a week.

EXERCISE XIX

N.B.—To read after learning to paragraph 294 of the Grammar.

Vocabulary. வானம் heaven, பூமி earth, மேசை a table, அறை a room, வயல் a field, கடுதாசி a letter, மாம்பழம் a mango, கடன் a loan, கரை a bank, ஏரி a tank or pool, புதிய new.

Translate into Tamil:—

1. God created the Heaven and the Earth. 289.
2. He seized both the books. 217, 289.
3. Did the merchant destroy his own house? 168, 290.
4. Both the merchant and his son perished. 239.
5. He fed the cows in the jungle. 290.
6. Yesterday the cow grazed in the jungle.
7. He did that work well. 293.
8. Will they do that work to-morrow?
9. Is it raining? 293.
10. He put the book on the table. 294.
11. Did he abuse the physician? 294.
12. To-morrow I shall put that table in this room.

EXERCISE XX

N.B.—To be read after learning to paragraph 308 of the Grammar.

Translate into Tamil:—

1. Lift up that child. 297.
2. He lifted up the child.
3. To-morrow I will give you ten rupees.
4. Why are you weeping? 298.
5. Did they lough the field yesterday? 298.
6. Why didst thou laugh? 299.
7. He planted ten trees in their garden. 299.
8. He is lying down in that room. 301.
9. Did he write that letter yesterday? 302.
10. When did he steal those bullocks? 302.
11. The merchant called the accountant. 308.
12. When did it happen? 304.
13. When did he tell it to you? 308.

EXERCISE XXI

TRANSLATE into Tamil:—

1. I saw four large trees in the jungle. 310.

2. Did you see the physician yesterday ?
3. Yesterday she ate four mangoes. 310.
4. I saw ten bullocks in the jungle to-day. 322.
5. Did they kill the tiger ? 328.
6. He sold his new house. 329.
7. Did the physician ask the merchant for a loan ? 329.
8. She stood upon the bank of the tank. 331.
9. He has become a physician. 336.
10. Yesterday they all went to the village. 183, 337.
11. When shall you go to their house ? 382.
12. They came to me on the fourth of October. 338, 238, 228.
13. When will you come to my house ? 338.
14. Are they all coming ?

N.B.—There is no necessity to give any exercises on Chapter VI. of the Grammar, on Syntax, as the examples in it are very full and numerous.

EXERCISE XXII

THE two following exercises must be read, whilst learning from paragraph 387 to 404 of the Grammar on the *Infinitive mood* and *verbal participles*.

Read and translate the following:—

(1) இந்த வீடுகள் எங்களுடையவைகள் அல்ல. 374.

(2) இந்த மாடுகள் அவர்களுடையவைகளா? 374.

(3) அந்த மரங்கள் வர்த்தகனுடையவைகள் அல்லவா?

(4) எந்த வழியாய் வந்தீர்? 373.

(5) மணி என்ன?

(6) பத்தரை மணி ஆயிற்று. 227, 209, 336.

(7) பத்தேமுக்கால் மணி ஆயிற்று.

(8) பத்து அடிக்க, இருபது நிமிஷம் இருக்கிறது. 389.

(9) பத்து அடித்து, இருபது நிமிஷம் ஆயிற்று. 402.

(10) நீர் அங்கேபோய், எத்தனைநாள் ஆயிற்று. 402.

(11) நான் அங்கேபோய், நாலுமாசம் ஆயிற்று.

(12) குதிரைக்காரனை வரச் சொல்லு. 308, 389.

(13) நான் கன்றுக் குட்டிக்குப் புல்லுப் பிடுங்க, மரத்தின் மேலே ஏறினேன்,—என்றான். 356, 390, 310.

Translation

1. These houses are not ours.
2. Are these bullocks theirs ?
3. Are not those trees the merchant's ?
4. Which way did you come ?
5. What o'clock is it ? (*Lit.* What is the hour ?).
6. It is half past ten. (Lit. Ten and a half hour has become).
7. It is a quarter to eleven. (Lit. Ten and three quarters hour has become).
8. It is twenty minutes to ten. (Lit. To strike ten there are twenty minutes).
9. It is twenty minutes past ten. (Lit Ten having struck, twenty minutes have elapsed).
10. How long is it since you went there ?
11. It is four months since I went there.
12. Tell the groom to come.
13. He said—"I climbed up the tree, to pluck grass for my young calf."

N.B.—Translate back into Tamil, without looking at the book.

EXERCISE XXIII

READ and translate the following :—

(1) மரத்துக்காரன் சந்தடி அறிந்து (149, 292), வீட்டிலிருந்து ஓடி வந்தான் (237, 397, 399).

(2) அவர்களில் மூத்தவன் (362) ஐந்து பணத்துக்குக் கருப்பஞ்செத்தை வாங்கி வந்து (397), வீடு நிறையக் கொட்டிப் பரப்பி வைத்தான் (389), இளையவன் மெழுகுவத்தி வாங்கி வந்து, ஏற்றி (397), எங்கும் பிரகாசிக்க வைத்தான் (175, 389).

(3) ஒரு வைத்தியன் இரண்டாயிரம் ரூபாய் ஒரு பையிலே வைத்து (209, 294), முத்திரை யிட்டு (299), ஒரு நியாயாதிபதியின் கையிற் கொடுத்து (94), தேசாந்தரம் போனான் (397). சில நாளைக்குப் பின்பு திரும்பி வந்து, பையைக் கேட்டு (329), வாங்கி, த் திறந்து (400), துட்டு மாத்திரம் இருக்கக் கண்டு, இராசாவினிடத்துக்குப் போய் (238, 396), த் தன் சங்கதிகளையெல்லாம் சொன்னான். இராசா அதைக் கேட்டு, த் தனக்குள்ளே சிலநேரம் ஆலோசித்து, அவனைப் பார்த்து—"நீ வீட்டுக்குப்

போய், உன் பையை என்னிடத்துக்கு அனுப்பு; உன் காரியத்தை விசாரிப்பேன்"—என்றான் (310).

Translation

(1) The owner of the tree hearing the noise, came running (399) out of the house.

(2) The elder of them for his five fanams (small coins) bought sugarcane refuse, and came, and poured (it) out, and spread (it) about, so that the house might be full. The younger one bought a candle (Lit. a wax wick), and came and stuck it up, and put it so that it shone everywhere.

(3) A certain physician put two thousand rupees into a bag; and sealed it; and gave it into the hand of a certain judge; and went into another country (397). After a few days he came back; and asked for the bag; and received it. When he opened it (400), he saw that there was copper only; and (so) he went to the king, and told him all his matter. When the king heard it (400), he considered with himself for a little time; and then he addressed the physician (Lit. looking at him), and said—" Go home, and send your bag to me. I will enquire into your matter."

N.B.—Translate the last piece back into Tamil, without looking at the book.

EXERCISE XXIV

THE three following exercises must be read, whilst learning from paragraph 405 to 439 of the Grammar on Relative participles, and participial nouns.

Read and translate the following :—

(1) அவர்கள் இங்கே செய்கிற வேலை இதுதானா? 169.

(2) இதைச் செய்த வேலைக்காரனைக் கூப்பிடு.

(3) அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு புஸ்தகத்தைக் கொடு. 216.

(4) நீங்கள் குடிக்கிற தண்ணீர் இதுதானா? 623.

(5) நான் உனக்குக் கொடுத்த கத்தி எங்கே?

(6) இந்தக் காகிதங் கொண்டுவந்த பையன் எங்கே? 352.

(7) அவர் உனக்குக் கொடுத்த ரூபாய் என்ன செய்தாய்?

(8) தன் வளையிலே நுழையப் போகும் எலியைப் பார்த்தான். 389.

(9) வழியிலே போகிற ஒரு ஆட்டிடையன் அங்கே வந்து, நின்றான். 331, 397.

(10) வர்த்தகன் அங்கே இருந்த ஒரு மாட்டை மேய்க்கிற பையனை அழைத்தான்.

Translation

1. Is this the work that they do here ?
2. Call the workman who did this.
3. Give a book each of them—*or*—Give each of them a book,
4. Is this the water that you drink ?
5. Where is the knife that I gave you ?
6. Where is the boy who brought this letter? (*Lit.* who came having taken).
7. What did you do with the rupee that he gave you ?
8. He saw a rat which was going to enter into its hole.
9. A certain shepherd who was going along the road, came and stood there.
10. The merchant called a boy, who was feeding an ox which was there.

EXERCISE XXV

Read and translate the following :—

(1) குதிரைக்காரனைக் கூப்பிட்டு, நான் சொன்னதை அவனுக்குச் சொல்லு. 304, 308.

(2) அவர்கள் படிக்கிறது இதுதானா?

(3) அவள் கேட்டதைக் கொடுத்தானா? 329.

(4) வைத்தியன் சொன்னதை எல்லாம் அவனிடத்தில் சொல்லுகிறது நல்லது அல்ல. 370, 436.

(5) எப்போதும் நிசத்தைப் பேசுகிறவன் இவன்தான். 175, 302.

(6) அவனைக் கண்டவர்கள் ஒருவரும் இல்லை. 310.

(7) இவன் முகத்தைப் பார்த்ததால், என் தலையில் காயம் பட்டது. 436, 301.

Translation

1. Call the Groom, and tell him what I said.
2. Is this what they are learning ?
3. Did he give (her) what she asked for ?

4. It is not well to tell him all that the physician said.
5. This is a man who always speaks the truth.
6. There is no one who has seen him.
7. By seeing his face, my head has been wounded. (Lit. a wound has fallen on my head).

N.B.—Translate back into Tamil, without looking at the book.

EXERCISE XXVI

TRANSLATE into Tamil:—

1. Is this the boy who fed the cows in the jungle yesterday? 290.

2. The cow which I gave to the accountant is grazing in the field. 290.

3. The merchant who lives in that house has some good bullocks. 376.

4. The merchant to whom I sold that field gave it to his son. 410. 329. 168. 297.

5. What is the name of the village to which he went yesterday? 410.

6. He gave ten rupees to the workmen for doing all that work. 436. 183. 293.

7. Was it just to give them ten rupees only. 436. 371.

8. It was not right to abuse them in that way. 294.

9. He asked me for (some) money to give to the physician. 438. 329.

10. What is the good of giving the physician money? 403.

EXERCISE XXVII

THE three following exercises must be read, whilst learning paragraphs 440 to 469 of the Grammar on affixes to Relative participles, and verbal nouns.

Read and translate the following:—

Conversation

(A.) இந்தப் பரீட்சை கேள்விகள் உமக்கு வருத்தமாய் தோன்றுகிறதா? 373.

(B.) அதிக வருத்தமும் அல்ல: இலேசும் அல்ல. 371.

(A.) *நன்றாய் உத்தரவு எழுதி யிருக்கிறீரா?* 560.

(B.) *கூடியமட்டும் நன்றாய் எழுதி யிருக்கிறேன்.* 407.

(A.) *போன பரீட்சையைக் கொடுத்தபோது, உமக்கு வயசு என்ன?* 406, 455.

(B.) *பதினேழு*—*or*—*எனக்குப் பதினேழு வயசு இருந்தது.*

(A.) *வரிசையில் நீர் எத்தனாவது இடத்தில் இருந்தீர்?*

(B.) *பன்னிரண்டாவது*—*or*—*பன்னிரண்டாவது இடத்தில் இருந்தேன்.* 218.

(A.) *இந்து தேசத்துக்குப் போகிறது உமக்கு இஷ்டமா?* 436.

(B.) *இஷ்டந்தான்.* 95, 169.

(A.) *அவ்விடத்தில் உமக்குச் சிநேகிதர் பந்துக்கள் யாராகிலும் உண்டா?* 172, 179, 376.

(B.) *சிநேகிதர் உண்டு: பந்துக்கள் இல்லை.*

(A.) *நீர் எப்போது இந்தியாவுக்குப் போகத் தீர்மானித்திருக்கிறீர்?* 389, 560.

(B.) *வருகிறவருஷம் அக்டோபர் மாசத்தில் போக யோசித்திருக்கிறேன்.*

(A.) *உமக்கு எங்கே போகப் பிரியம்?*

(B.) *மதுரைக்காவது திருநெல்வேலிக்காவது போக விரும்புகிறேன்.* 242.

Translation

A. Do the questions in this examination appear to you to be difficult?

B. Not very difficult: and not very easy.

A. Have you answered well? (Lit. Have you written the answers well?).

B. I have answered, as well as I could. (Lit. As far as it was possible by me).

A. How old were you, when you passed the last examination? (Lit. What was the age to you?).

B. Seventeen—*or*—I was seventeen. (Lit. The age of 17 was to me.)

A. In what place were you in the list?

B. Twelfth—*or*—I was in the twelfth place.

A. Do you like going to India? (Lit. Is going to India pleasure to you?)

B. Yes. (Lit. It is pleasure).
A. Have you any friends or relations there?
B. I have friends, but not relations.
A. When have you settled to go to India?
B. I purpose to go next year in October.
A. Where would you like to go?
B. I hope to go to Madura or Tinnevelly.

EXERCISE XXVIII

Read and translate the following—

Note.—When *கொண்டு*, the verbal participle of *கொள்* (328), is prefixed to the verb *வா* to come, the expression means to bring. (Lit. Having taken, come). When it is prefixed to the verb *போ* to go, the expression means to take—or— to take away. (Lit. Having taken, go). Sometimes *எடுத்து*, the verbal participle of *எடு* to take up, is also prefixed.

(1) இந்தப் புஸ்தகத்தை எடுத்துக்கொண்டு போய், அந்தப் புஸ்தகத்தைக் கொண்டு வா. (Pronounced கொண்டா.)

(2) நீ அதை எழுதினபிற்பாடு, அவனிடத்தில் கொண்டுபோ.

(3) அவர்கள் கேட்குமுன்னே, அவர்களுக்கு ஆறுரூபாய் கொடுத்தான். 459, 95.

(4) நீர் சொல்லுகிறது அவனுக்குத் தெரியுமா? (தெரி *to be understood*.)

(5) வர்த்தகன் வருகிறவரைக்கும் இங்கே நில்லு. 460.

(6) மரக்காரன் வீட்டிலிருந்து வருகையில் (465), திருடன் அதை அறிந்து, மரத்தில் இறங்கி வந்தான். 292, 237.

Translate into Tamil—

(1) I did the work, as well as I could.
(2) Why did you give him his wages, before he did the work?
(3) He gave me five rupees, as soon as I had done the work.
(4) He told me to come to him, after I had told you the whole matter.
(5) I like Tamil, as far as I have read it.
(6) I stayed there, until he came.
(7) Immediately he came, I went away to the village.
(8) Take away this water, and bring me some milk.

EXERCISE XXIX

Read and translate into English the following passage from the VIII Chapter of the Gospel according to St. Luke. Notes are given below.

பின்பு ஒரு நாள் அவர் தம் சீஷரோடுங் கூடப் படவில் ஏறி (1), "கடலின் அக்கரைக்குப் போவோம்; வாருங்கள்" என்றார் (2). அப்படியே புறப்பட்டுப் போனார்கள் (3). படவு ஓடுகையில், அவர் நித்திரையாயிருந்தார் (4). அப்பொழுது கடலிலே சுழல் காற்றுண்டானதால், படவு ஜலத்தினால் நிறைந்தது (5). அவர்கள் அவரிடத்தில் வந்து,—"ஐயரே! ஐயரே! மடிந்து போகிறோம்"—என்று, அவரை எழுப்பினார்கள் (6). அவர் எழுந்து, காற்றையும் ஜலத்தின் கொந்தளிப்பையும் அதட்டினார். உடனே அவைகள் நின்றுபோய், அமைதலுண்டாயிற்று (7). அவர் அவர்களை பார்த்து—"உங்கள் விசுவாசம் எங்கே?"—என (8), அவர்கள் பயந்து, ஆச்சரியப்பட்டு (9);—"இவர் யாரோ? (10) காற்றுக்கும் ஜலத்துக்கும் கட்டளை யிடுகிறார்: அவைகளும் இவருக்குக் கீழ்ப் படிகிறதே" (11)—என்று ஒருவரோடொருவர் சொல்லிக்கொண்டார்கள் (12).

Notes.—(1) See Para. 155, 247, 496. (2) Para. 172. (3) Para. 305. (4) Para. 465, 373. (5) உண்டா, 336, 436, 290. (6) 579, 310, 492. (7) 310, 579, 336. (8) 392. Lit. When he said—"Where is your faith?" (9) 580. (10) 381. (11) 299, 240, 378. (12) 215, 232, 489, 532.

EXERCISE XXX

The three following exercises must be read, whilst learning Chapter VIII of the Grammar, on negative, passive, reflexive and causal verbs.

Read and translate into English the following passage from the 15th Chapter of the Gospel according to St. Luke:—

N.B.—For notes, see the end of the exercise.

ஒரு மனுஷனுக்கு இரண்டு குமாரர் இருந்தார்கள் (1). அவர்களில் இளையவன் தகப்பனை நோக்கி (2),—"தகப்பனே, ஆஸ்தியில் எனக்கு வரும் பங்கை எனக்குத் தரவேண்டும்"—என்றான் (3). அந்தப்படி அவன் அவர்களுக்குத் தன் ஆஸ்தியைப் பங்

கிட்டுக் கொடுத்தான். சில நாளைக்குப்பின்பு இளைய மகன் எல்லாவற்றையும் சேர்த்துக்கொண்டு (4), தூரதேசத்துக்குப் புறப்பட்டுப் போய், அங்கே துன்மார்க்கமாய் ஜீவனம் பண்ணி (5), தன் ஆஸ்தியை அழித்துப்போட்டான் (6). எல்லாவற்றையும் அவன் செலவழித்த பின்பு, அந்த தேசத்திலே கொடிய பஞ்சமுண்டாயிற்று (7). அப்பொழுது அவன் குறைவு படத் தொடங்கி (8), அந்த தேசத்துக் குடிகளில் ஒருவனிடத்தில் போய், ஒட்டிக் கொண்டான். அந்தக் குடியானவன் அவனைத் தன் வயல்களில் பன்றிகளை மேய்க்கும்படி அனுப்பினான் (9). அப்பொழுது பன்றிகள் தின்கிற தவிட்டினாலே தன் வயிற்றை நிரப்ப ஆசையாயிருந்தான் (10), ஒருவனும் அதை அவனுக்குக் கொடுக்கவில்லை (11).

Notes.—(1) See para. 376. (2) 362, 656. (3) 406, 501. (4) 181, 489. (5) 246. (6) 576. (7) செலவு and அழித்த (290)+ பின்பு (453), 336. (8) தொடங்கு to begin. (9) 449. (10) 373. (11) 175, 474.

EXERCISE XXXI

The following is a continuation of the passage given from St. Luke, in the previous exercise.

N.B.—For notes see the end of the exercise.

அவனுக்குப் புத்தி தெளிந்தபோது, அவன் (1)—"என் தகப்பனுடைய கூலிக்காரர் எத்தனையோ பேருக்குப் பூர்த்தியான சாப்பாடு இருக்கிறது (2), நானோ பசியினால் சாகிறேன் (3). நான் எழுந்து, என் தகப்பனிடத்திற்குப் போய் (4)—'தகப்பனே, பரத்துக்கு விரோதமாகவும் உமக்கு முன்பாகவும் பாவஞ் செய்தேன் (5). இனிமேல் உம்முடைய குமாரன் என்று சொல்லப்படுவதற்கு நான் பாத்திரனல்ல (6). உம்முடைய கூலிக்காரரில் ஒருவனாக என்னை வைத்துக்கொள்ளும்,' என்பேன்" (7)—என்று சொல்லி (8); எழுந்து புறப்பட்டு, தன் தகப்பனிடத்தில் வந்தான். அவன் தூரத்தில் வரும்போதே (9), அவனுடைய தகப்பன் அவனைக் கண்டு (10), மனதுருகி, ஓடி, அவன் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு, அவனை முத்தஞ் செய்தான் (11). குமாரன் தகப்பனை நோக்கி:—"தகப்பனே, பரத்துக்கு விரோதமாகவும், உமக்கு முன்

பாகவும் பாவஞ்செய்தேன்: இனிமேல் உம்முடைய குமாரன் என்று சொல்லப்படுவதற்கு நான் பாத்திரன் அல்ல,"—என்று சொன்னான் (12). அப்பொழுது தகப்பன் தன் ஊழியக்காரரை நோக்கி (13)—"நீங்கள் உயர்ந்த வஸ்திரத்தைக் கொண்டுவந்து, இவனுக்கு உடுத்தி (14); இவன் கைக்கு மோதிரத்தையும், கால்களுக்குப் பாதரட்சைகளையும் போடுங்கள். கொழுத்த கன்றைக் கொண்டுவந்து, அடியுங்கள். நாம் புசித்து, சந்தோஷமாயிருப்போம் (15). என் குமாரனாகிய இவன் மரித்தான்; திரும்பவும் உயிர்த்தான் (16). காணாமற் போனான்; திரும்பவும் காணப்பட்டான்"—என்றான் (17). அப்படியே அவர்கள் சந்தோஷப்படத் தொடங்கினார்கள் (18).

NOTES.— (1) *அவன்* is the subject of *சொல்லி* several lines below: between the two words comes the substance of what he said. 345, 533. (2) 384, 210, 590. (3) 383, 363, 338. (4) After *போய்* translate *என்பேன்* several lines below: between the two words comes the substance of what he would say to his father. (5) 246, 353. (6) 485, 438, 532. (7) 528, 489, 253. (8) 532. (9) 455, 378. (10) 310. (11) 397, 95. (12) 532. (13) After *நோக்கி* (656) take *என்றான்* several lines below: between these two words come the words which the father said to the servants. 345, 533. (14) 494. (15) 372. (16) 591. (17) 484, 485, 534. (18) 580.

EXERCISE XXXII

TRANSLATE into Tamil:—

(1) Is he not learning his lesson?
(2) I shall not do that work to-morrow.
(3) Has he not written that letter? 302.
(4) Do not speak in that way. 302.
(5) He did not give me the money, but abused me. 294, 477.
(6) I shall not give any wages to the man who does not do his work well.
(7) They are not telling the truth.
(8) Will he not give you the bag?
(9) I have not seen the letter which he wrote.
10) She was not in the room, when he said it.
(11) Do not come to me to-morrow.
(12) I will give you the knife, which I did not give to him.

EXERCISE XXXIII

The three following exercises must be read, whilst learning Chapter IX of the Grammar, on Auxiliary verbs, Conditional sentences, etc.

Translate into Tamil;—

(1) Ques. Does he want those books? Ans. No.

(2) You must write that letter well.

(3) He must not go, until I have given him the money. 460.

(4) Are you able to do (*or*—Can you do) all that work before six o' clock?

(5) I cannot lift this child. 297.

(6) They must not go out, before they have learnt their lessons.

(7) May I go to him to-morrow?

(8) May he bring me those trees to-morrow?

(9) You have done things which you ought not to have done; and you have not done things which you ought to have done.

EXERCISE XXXIV

Read, and translate the following:—

(1) மிகவும் ஆலோசனைபண்ணி (395), ஏதொன்று செய்யத் தக்கதோ, அதைச் செய்யவேண்டும் (300, 386, 512). அப்படிச் செய்தால், யாதொரு தீங்கு நேரிடாது. 516, 470. (யாது has the same meaning as எது (164); when joined to ஒரு one it means any.)

(2) உனக்கு வேண்டிய ஏதாவது ஒரு வரங் கேளு (498, 179, 329). அதிகமாகக் கேட்டால், கொடுக்கமாட்டேன். 516, 475.

(3) "இவனுக்கு உடனே சூடு போட்டால், பிழைப்பான்"—என்றான். 306, 516.

(4) அவர்கள்—"தங்கத்தினாலே ஆயிரம் பழஞ் செய்வித்து, ஆயிரம் பிராமணருக்குக் கொடுத்தால் (492, 516), அவளுக்கு அந்த ஆசை தீரும்" (320)—என்று சொன்னார்கள். 532.

Translation.

(1) Literally. Having made much consideration, whatever is fitting to do, that one must do—*i.e.* After having first carefully

considered a matter, we must then do whatever is most suitable to the occasion.

(2) Ask for some one gift that you want. If you ask more, I will not give it.

(3) "If you brand him at once, he will survive," said he.

(4) They replied—"If you cause a thousand mangoes (lit. fruit) to be made of gold, and give them to a thousand Brahmins, her desire will be accomplished for her."

EXERCISE XXXV

TRANSLATE into Tamil:—

(1) If you will come to me at 3 o'clock, I will give you the books that you asked for. 516, 329.

(2) If you do not go to him to-morrow, he will not give you your wages. 521.

(3) Although I did not say even one word to him he abused me. 525.

(4) Although I learn my lesson well, he abuses me.

(5) He said that they went yesterday. 534.

(6) He was afraid that the merchant would not give him the money. 532.

(7) He (A) said that he (A) would not do that work for ten rupees. 538.

(8) He (A) said that he (B) gave him (A) four hundred and sixty-five rupees. 538.

(9) A certain man, named Rama, lived in the town called Madras. 542.

(10) I am not worthy to be called thy son. (Translate into Tamil as follows:—I am not worthy to be called thus—"thy son." 532).

(11) "Go to the town," said he, "and bring me some good charcoal." 397.

(12) He (A) said that there were ten cows in the jungle, when he (A) went there yesterday; but that when his (A's) son went there to-day, he saw twelve cows.

(13) They said that he came yesterday, and did the work, and went away to the town. 576. 397.

N.B.—There is no necessity to give any exercise to illustrate the two remaining Chapters of the Grammar, as they can be studied whilst reading the "Short Stories,' which should now be commenced.

INDEX OF STORIES

1. The Ascetic and the Fisherman.
2. The Spendthrift and the Miser.
3. The Inattentive Listener.
4. The Foolish Sons.
5. The Shepherd and the Singer.
6. The Thief in the Cocoanut Tree.
7. Who can fill the house at the least expense?
8. The Merchant and the Blockhead.
9. A Weighty Discourse.
10. The Blind Men and the Elephant.
11. The foolish Potter.
12. The Fox and his Creditor.
13. How to satisfy the Manes.
14. How to catch Fish.
15. How to govern a kingdom.
16. How much is Plenty.
17. Let all Four oome.
18. The Necessity of a knowledge of the Colloquial.
19. The Way to preserve Peace is to be prepared for War.
20. The meditative Horsekeeper.
21. Whose Face is unlucky?
22. All the villagers cut off their Noses.
23. How to make a People contented and prosperous.
24. Are you polite to Me, or to my fine Clothes.
25. Which is the Mother of the Child?
26. The learned but foolish Brothers.
27. The too obedient Wife.
28. Who is responsible for the mischief caused by the Cat
29. Give what You like.
30. The Man who insisted upon strict Rights.
31. How long was the Bond.
32. The Feathers sticking in the Hair.
33. The first Trial of the Rival Ministers.
34. The three Images.
35. The Vague Words interpreted.
36. Judging of Others by One's self.
37. The unpractical Pedants.

38. How Rama Kishnan became a Court Jester.
39. You cannot make a Barber to become a Brahmin.
40. Who will take care of my family?
41. The much enduring Thief.
42. Friendship sworn in the Dark.
43. Whose Horse is it ?
44. A modest request.
45. Going to wash, and smearing one's self with Mud.
46. The covetous Disciple, and the expectant Teacher.
47. The over officious Servant.
48. What if the Cat should eat the Hatchet ?
49. The meddlesome Donkey.
50. Out of the frying-pan into the fire.
51. A good Maxim cheaply bought.
52. The lucky Soothsayer.
53. The old man who could please no one.
54. When is a stone a stone.

EASY STORIES

FROM

Pope's Tamil Prose Reading Book

PART II.

N.B.—The numbers in the notes refer to the paragraphs of Arden's Tamil Grammar. Additional notes are added after the translation.

1

எந்த உயிரையும் கொல்லாத (1) ஒரு சந்நியாசி ஒரு ஏரிக்கரை மேலே போனான். போகும்போது (2), ஒரு செம்படவன் அந்த ஏரியிலே மீன் பிடித்தான் (3). சந்நியாசி செம்படவனைப் பார்த்து (4),—"ஐயோ! நீ எப்போது கரை ஏறுவாய்?"—என்றான் (5). "ஐயா, என் பறி நிரம்பினால், கரை ஏறுவேன்,"—என்றான் (6).

NOTES. (1) See para. 178, 479. (2) Para. 456. (3) 148, 353. (4) 321, 656. (5) 248, 534. (6) 516.

2

ஒரு செலவுகாரன் ஒரு சிக்கனக்காரனைக் கடன் கேட்டான் (1). "மறுபடி நீ எப்படிக் கடன் தீர்ப்பாய்?"—என்றான் (2). "என் சம்பளத்தில் மாசம் மாசம் சேர்த்துக் கொடுப்பேன்,"—என்றான் (3). "இதற்கு முன்னேதானே நீ இப்படிச் சேர்த்துக் கொள்ளல் ஆகாதா?"—என்றான் (4). "தெரியாமல் இருந்துவிட்டேன்"—என்றான் (5). "ஆனால் நான் தெரிவிக்கிறேன் (6); ஏன் என்றால், கடன் கொடுக்க மாட்டேன், போ!"—என்றான் (7). பிறகு அவன் பணம் சேர்க்கத் தொடங்கினான் (8).

NOTES. (1) See para. 329, 353. (2) 320, 534. (3) 320, 297, 397. (4) 379, 510 (third example). (5) 483, 576. (6) 516, 492. (7) 546, 475. (8) 352, 387.

3

ஒரு குருக்கள் தம் சீஷனுக்கு ஞானங்கள் உபதேசித்தார் (1). உபதேசிக்கும் போது (2), சீஷன் தன் வளையிலே நுழையப்போகும் எலியைப் பார்த்து (3), அதன்மேலே நினைப்பாக இருந்தான் (4). குரு உபதேசித்து ஆன உடனே (5), "சீஷா, எல்லாம் நுழைந்ததா?"—என்றான் (6). சீஷன்,—"எல்லாம் நுழைந்தது, வால் மாத்திரந்தான் நுழையவில்லை,"—என்றான் (7). ஆதலால், மூடர்களுக்குச் சொல்லுகிற புத்தி இப்படி இருக்கும் (8).

NOTES. (1) See para. 139, 348, 289. (2) 456. (3) 389, 406. (4) 373. (5) 585. (6) 123. (7) 95, 169, 474. (8) 594, 298.

4

ஒரு ஆசாரியன் சீஷன் வீட்டுக்கு வந்து, சில வார்த்தைகள் பேசிக்கொண்டு இருக்கும்போது (1),—"சீஷா, உன் பிள்ளை நால்வர்களில் யோக்கியன் ஆர்?"—என்றான் (2).—"சுவாமி! இதோ, கூரை வீட்டின் மேல் ஏறிக்கொண்டு, கொள்ளிக் கட்டை சுற்றுகிறானே (3), இவன் தான் இருக்கிறவர்களுக்குள்ளே பரம யோக்கியன்"—என்றான் (4). குரு,—"மற்றை மூவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்களோ"—என்று (5), மூக்கு மேலே விரல் வைத்துப் பெருமூச்சு விட்டு (6), "அப்படியா?" என்று விசனப்பட்டான் (7).

NOTES. (1) See para. 562, 455. (2) 123, 215, 201. (3) 248, 498, 378. (4) 427, 368, 201. (5) 215, 173, 381, 536. (6) 294, 301, (7) 580.

5

ஒரு பாடகன் தெருத்திண்ணையிலே உட்கார்ந்து (1), தலை அசைத்துக்கொண்டு, சங்கீதம் பாடினான் (2). வெகு சனம் கேட்டு இருந்தது (3). அப்போது வழியிலே போகிற ஒரு ஆட்டிடையன் அங்கே நின்று (4), சற்று நேரம் பார்த்துத் தேம்பித் தேம்பி ஓயாமல் அழுதான் (5). அங்கிருந்தவர்கள்,—"ஆனந்தத்தாலே அழுகிறான்" என்று எண்ணி (6), "ஏன் அழுகிறாய்? அழாதே!"—என்

றார்கள் (7). இடையன் (8),—"ஐயோ! என் மந்தையிலே ஒரு ஆட்டுக்கு இந்த வலி வந்து (9), கோணக் கோண இழுத்து (10), எதினாலேயும் பிழையாமல் செத்துப்போச்சுது (11). அது இந்த ஒரு வயதுப்பிள்ளைக்கும் வந்ததே, என்று அழுகிறேன் (12). ஆனால் இவனுக்கு உடனே சூடு போட்டால், ஒரு வேளை பிழைப்பான்"—என்றான் (13). அவர்கள் அவனைத் திட்டித் துரத்தினார்கள்.

NOTES. (1) See para. 190. (2) 489, 352. (3) 561, 329. (4) 331, 397. (5) 646, 292, 477, 298. (6) 428, 532. (7) 476. (8) இடையன் is the subject of என்றான், several lines below: between them comes what he said. 345, 533. (9) 401. (10) 646, 389, 297. (11) 636, 338, 579. (12) 240, 537. (13) 595, 516, 534.

6

ஒருவனுடைய தோட்டத்தில் இருந்த தென்ன மரத்திலே தேங்காய் திருட வேண்டி (1), ஒரு திருடன் அதன்மேல் ஏறினான். மரத்துக்காரன் சந்தடி அறிந்து, வீட்டிலிருந்து அதட்டிக் கொண்டே ஓடி வருகையில் (2), திருடன் அதை அறிந்து, மரத்தில் இறங்கி வந்தான் (3): மரக்காரன் அவனைப் பார்த்து (4)—"அடா! ஏன் மரத்தின்மேல் ஏறினாய்?"—என்றான்.—"அண்ணே! நான் கன்றுக்குட்டிக்குப் புல்லுப்பிடுங்க ஏறினேன்,"—என்றான் (5). "ஆ! தென்ன மரத்திலே புல் இருக்குமா?"—என்றான். "இல்லாமையாலே தான் இறங்கி வருகிறேன்; இது தெரியாதா?"—என்று (6), பரிகாசம் பண்ணிக்கொண்டு, போய்விட்டான் (7).

NOTES. (1) See para. 399. (2) 149, 465, 566 example 6. (3) 237. 4) 656. (5) 190, 389. (6) 603, 560, 470, 536. (7) 489, 576.

7

ஒருவன் பதினாயிரம் வராகன் வைத்திருந்தான் (1). அவன் தனக்குச் சாங் காலஞ் சமீபித்ததை அறிந்து (2), தன் இரண்டு பிள்ளைகளையும் அழைத்தான் (3). ஒவ்வொருவனுக்கு ஐவைந்து பணங் கொடுத்து (4),—"அதனாலே வீட்டை நிறையப் பண்ணுகிறவனுக்கு என் பொருளைத் தருவேன்,"—என்றான் (5). அவர்களிலே மூத்தவன் ஐந்து பணத்துக்கு மலிந்த பண்டம் ஆகிய

கருப்பஞ் செத்தை வாங்கி வந்து (6), வீடு நிறையக் கொட்டிப் பரப்பிவைத்தான் (7). இளையவன் மெழுகு வர்த்தி வாங்கி வந்து ஏற்றி, எங்கும் பிரகாசிக்க வைத்தான் (8). பிதா இவை இரண்டையும் பார்த்துத் (9), தீபம் ஏற்றினவனுக்கு ஆஸ்தியை ஒப்பித்தான். ஆதலால், புத்தி உள்ளவன் பெரியவன் (10).

Notes. (1) See para. 209, 560. (2) 168, 266, 436. (3) 217. (4) 216. (5) 427, 538. (6) 292, 591. (7) 390, 577. (8) வர்த்தி or வத்தி. 397, 390. (9) 217. (10) 594, 601, 370.

8

ஒரு மூடன் ஒரு செட்டி பின்னே கூடிக் கொண்டு, ஊர்ப் பயணம் போனான் (1). போகும் போது, மெத்தக் கருக்கல் ஆன படியினால், ஒரு மைதானத்திலே இவன் வழியில் படுத்துக் கொண்டான் (2). செட்டி சமீபத்திலே ஒரு செடிமறைவிலே படுத்துக் கொண்டான். இப்படி இருக்கச்சே (3), வழியில் போகிற திருடர் காலிலே மூடன் கால் தட்டுப் பட்டது (4). ஒரு திருடன்—"இதென்ன? கட்டைபோல் இருக்குதே"—என்றான் (5). மூடனுக்குக் கோபம் வந்து (6),—"போ! போ! உன் வீட்டுக் கட்டை இடுப்பிலே ஐந்து பணங் கூட முடிஞ்சுகொண்டு, சட்டமாய்ப் படுத்து இருக்குமோ?"—என்றான் (7). திருடர் அவனைப் பிடித்து, அந்தப் பணத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு, போகிறபோது (8)—"இந்தப் பணஞ் செல்லுமோ, செல்லாதோ?"—என்று பேசிக் கொண்டார்கள் (9). மூடன்—"ஆ! என் பணம் அப்படிப்பட்டதா? வேண்டும் ஆனால் (10), செல்லுஞ் செல்லாததுக்கு (11), இதோ, செட்டியார் இருக்கிறார், காட்டுங்கள்"—என்று, அந்தச் செட்டியைச் சுட்டிக் காட்டிச், சொன்னான் (12). அவர்கள் செட்டியிடத்தில் இருந்த நூறு வராகனையும் பறித்துக்கொண்டு, போனார்கள் (13). ஆகையால், மூடர்கள் சேர்க்கையால் தப்பாமற் கெடுதி வரும் (14).

Notes. (1) See para. 489. (2) 456, 450, 301. (3) Vulgarism for இருக்கவே *i.e.*, infinitive, with emphatic ஏ. See 391. (4) Lit. Suffered a blow, 301. (5) 236, 634. (6) 401. (7) Vulgarism for முடிந்து; compare 635, 560. (8) 397, 456. (9) 381, 532, 489.

(10) 173, 520, 498. (11) Very idiomatic. It is equivalent to *செல்வ தற்கும் செல்லாததுக்கும்*. See para. 645. (12) 150, 536. (13) 377. (14) 594, 466. *சேர்க்கையால்* and *தப்பாமல்*. 620, 94.

9

ஒருவன் கடைவீதியிலே இராமாயணம் பிரசங்கம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தான் (1). அப்போது, ஒரு இடைச்சி தன் முட்டாள் ஆம்படையானுக்குப் புத்தி வரும், என்று எண்ணி (2), ஆம்படையானைப் பார்த்து—"நீ ராமாயணங் கேட்டு வா,"—என்று, அனுப்பினாள் (3). அவன் அப்படியே வந்து, மாட்டாங்கோலை மோவாய்க் கட்டையில் ஊன்றிக் குனிந்து கொண்டு, நின்றான் (4). அங்கே இருந்தவர்களில் ஒரு போக்கிரி அவன் முதுகின்மேல் ஏறிக் கொண்டான். அந்த இடையன் பிரசங்கம் முடியும் அளவும், அப்படியே சுமந்து கொண்டிருந்து; பிறகு வீட்டுக்குப் போனான் (5). அந்தப் பெண்டாட்டி இவனைப் பார்த்து—"ராமாயணம் என்னமாய் இருந்தது?"—என்றாள் (6). "அடா! அப்பா! அது சுளுவு அல்ல (7). ஒரு ஆள் சுமை இருந்தது"—என்றான். அவள் "என்ன?"—என்று கேட்டு, அவன் மூடத்தனத்துக்கு விசனப் பட்டாள் (8).

Notes. (1) See para. 190, 352, 561. (2) 266, 532. (3) 656, 536. (4) 489, 331. (5) 460, 562. (6) 167, 368, 534. (7) 371. (8) 329, 580.

10

சில பிறவிக் குருடர்கள் ஓர் இடத்தில் சேர்ந்து இருந்து கொண்டு இருந்தார்கள் (1). அவர்கள் யானையைப் பார்க்க வேண்டும் என்று ஆசை கொண்டு, ஒரு யானைப் பாகனை வேண்டிக் கொண்டார்கள் (2). அவன் யானையை நிறுத்தி,—"இதைப் பார்த்துப் போங்கள்"—என்றான். "நல்லது" என்று, ஒரு குருடன் காலைத் தடவிப் பார்த்தான் (3). ஒரு கபோதி தும்பிக்கையைத் தடவிப் பார்த்தான். ஓர் அந்தகன் காதைத் தடவிப் பார்த்தான், இப்படிப் பார்த்து விட்டு, இவர்கள் அப்புறம் போன பிறகு (4), ஒருத்தர்க்கு ஒருத்தர் யானையின் தன்மை பேசத் தொடங்கினார்கள்

(5). அப்போது காலைத் தடவினவன்—"யானை உரல் போல் இருக்கிறது"—என்றான். தும்பிக்கையைப் பார்த்தவன்—"யானை உலக்கை போல் இருக்கிறது"—என்றான். காதைத் தடவிக் கண்டவன்—"யானை முறம்போல் இருக்கிறது"—என்றான். வாலைத் தடவிக் கண்டவன்—"துடைப்பம்போல் இருக்கிறது"—என்றான். இப்படி ஒருவருக்கு ஒருவர் மாறுபடச் சொல்லி, ஒழியாமற் சண்டை இட்டுத் திரிந்தார்கள் (6).

மனதுக்கு எட்டாத கடவுளின் தன்மையைப் பல சமையவாதிகளுந் (7) தங்கட [ள் + த] ங்கண் மத நூலைக்கொண்டு நிச்சயிப்பது இப்படியே இருக்கின்றது (8).

NOTES. (1) See para. 560. (2) 541, 489. (3) 186, 536, 399. (4) 576, 566. (5) or ஒருவருக்கு ஒருவர் one to another (215). (6) 477, 299. (7) 479. சமையவாதிகள் (sectarian disputants) is the subject (437) of the participial noun நிச்சயிப்பது (430), which is the subject of இருக்கின்றது. (8) தங்கள் and தங்கள் (185), 236, 631.

11

ஒரு கிராமத்திலே ஒரு குசவன் பானைசட்டிகள் செய்து, சூளை போட்டு, விற்றுச், சீவனம் பண்ணிக்கொண்டு இருந்தான் (1). அவனிடத்தில் அரமனைச் சேவகர் அடிக்கடி வந்து, பானைசட்டி கொடுக்கச் சொல்லித், தொந்தரை செய்து, விலை கொடாமல், எடுத்துக்கொண்டு போவார்கள் (2). இப்படி இருக்கையில், ஒரு நாள், ஒரு சேவகன் வருகிறதைக் கண்டு, அந்தக் குசவன் பனந்தோப்பிலே போய் ஒளித்துக் கொண்டான் (3). சேவகன் வீட்டில் போய்ப் பார்த்துக், குசவன் இல்லாமையினாலே,—"நாளை வரலாம்"—என்று, அந்தப் பனந்தோப்பு வழியே போனான் (4). இவனைக் கண்டு, குசவன் பயந்து, எழுந்து, நின்று, பனைமரத்தைப் பார்க்கிறாற்போல் இருந்தான் (5). சேவகன் அவனை இன்னான் என்று அறியாமல் (6), "என்ன மரத்தைப் பார்க்கிறாய்?"—என்றான். "இந்தப் பனை கலப்பைக்கு ஆகுமா?—என்று பார்க்கிறேன்,"—என்றான் (7). சேவகன், "நீ என்னடா! குசவன் ஆக இருக்கிறாய்; பனைமரங் கலப்பைக்கு ஆகுமா?"—என்றான் (8).

குசவன்—"நான் இங்கே இருக்கிறது உமக்கு ஆர் சொன்னது?"—என்றான் (9). சேவகன், "நீதானா குசவன்?—வா!" என்று, பிடித்துக்கொண்டு போய், விலை கொடாமற், பானைசட்டிகளை அவன் தலை மேலே தானே எடுப்பித்துக்கொண்டு போனான் (10). ஆதலால், பேதைகள் வெள்ளத்திலே நின்றுந் தாகத்துக்குத் தண்ணீர்க்கு அலைவார்கள் (11).

NOTES. (1) See para. 629, 329, 399, 561. (2) 489, 557. (3) 465, 436. (4) 603, 537. (5) 397, 650. (6) 663, 477. (7) 537. (8) 528. (9) நான் is the subject (437) of the participial noun இருக்கிறது (436), which is the object governed by சொன்னது. 435. (10) 380, 536, 492. (11) 594, 404, 623.

12

மழையிலேயுங் காற்றிலேயும் அடிபட்டு, இரண்டு மூன்று நாள் வரைக்கும் இரை கிடையாமல் இருந்த ஒரு குள்ள நரி பசியோடு இரைக்குத் தள்ளாடிக்கொண்டு வெளிப்பட்டு வந்தது (1). வருகிற வழியிலே ஓர் ஆலமரத்தின் கீழே சில நாளைக்கு முன்னே ஒரு விறகு தலையன் மறந்து, விட்டுப்போன ஒரு செருப்புச் சோடு மழையில் நனைந்து, நன்றாய் ஊறிப், பக்குவமாக இருந்தது (2). இந்த நரி அச்சோட்டைப் பார்த்துத் (3), தின்ன வேணும் என்கிற ஆசையினாலே,—"இந்தச் செருப்புக்கு உடையவன் இவ்விடத்தில் எங்கேயோ இருக்கிறான்"—என்று நினைத்து (4),—"அய்யா! என் பசிக்கு இதில் ஒன்றைத் தயை பண்ணிக் கொடுத்தால், ஒரு பணந்தருவேன்,"—என்று சொல்லியது (5). அப்போது கர்த்தாவானவர், — "நல்லது: அப்படியே தந்தேன்," — என்று அசரீரியாய்ச் சொன்னார் (6). அதை [க்] கேட்டவுடனே, இந்த நரி சந்தோஷமாய் அதில் ஒரு செருப்பைத் தின்று (7); பசி தீர்ந்து, வருகிறபோது (8)—"இனி நின்றால், பணங் கொடுக்க வரும்,"—என்று (9), அதி வேகமாக நெடுந்தூரத்திலே ஓடி, ஒரு நெருங்கிய பெரும் புதரிற் புகுந்து, மறைவாக உட்கார்ந்தது (10). சுவாமி அங்கே ஒரு மனிதனைப்போலே நின்று—"எங்கே பணம்?"—என்றார். நரி திடுக்கிட்டுப், பின்னும் ஓடும்போது, முள்ளிலுங் கல்லிலும் மரத்திலுஞ் செடியிலும் அடிபட்டு, இரத்தம் பெருகக் கண்க

ளிலுங் கால்களிலுங் காயம் பட்டுக், கால் அசந்தோடச் சத்துவந் தப்பி, ஒரு செடி மறைவில் ஒளிப்பாக உட்கார்ந்தது (11). அந்த விடாக் கடன்காரன் அங்கேயும் நின்று (12)—"எங்கே பணம்?"—என்றான். நரி—"ஏது பணம்?"—என்றது. சுவாமி,—"செருப்புக்காக ஏற்றுக்கொண்டாயே, அந்தப் பணம்!"—என்றார் (13). நரி, "நன்றாய் இருந்தது! அந்த நரிக்குக் கண் ணொள்ளையா? கால் நொண்டியாக இருந்ததா?"—என்றது (14). "அப்படிக்கு இல்லை"—என்றார். "ஆனால், நான் அல்ல, போ!"—என்றது (15). பகவான் இதன் மோசத்துக்கு அதிசயித்து, மறைந்து போனார்.

NOTES. (1) See para. 485, 566 example 2, 305. (2) 566, 372. (3) 172, 129. (4) 541, 384, 532. (5) 399, 516, 268. (6) 637, Sanscrit compound from *அ not*, and *சரீரம் a body*, 246, 261. (7) 447, 310. (8) 320, 401, 455. (9) 516, 536. (10) 373. (11) *கால் அசந்து* its leg being weary, *சத்துவம் ஓட தப்பி* strength to run having failed, 401. (12) 479. (13) 233, 378, 489. (14) 327. (15) 595, 368.

13

முன்னாலே இராச்சியம் ஆண்டு கொண்டிருந்த இராயன் என்பவனுடைய தாயார் இறந்து போகிற காலத்தில்—"மாம்பழத்தின் மேல் ஆசையாக இருக்கிறேன்,"—என்று சொன்னாள் (1). இராயன் அதை அழைப்பித்துக் கொடுப்பதற்கு முன்னே, இறந்து போனாள் (2). பிறகு சிலநாள் பொறுத்துப், பார்ப்பாரை அழைப்பித்து,—"என் தாயார் மாம்பழத்து ஆசையுடனே இறந்து போனாள்; அதற்கு என்ன செய்யலாம்?"—என்றான் (3). அவர்கள், "தங்கத்தினாலே, நூறு நூறு பலத்திலே, ஆயிரம் பழஞ் செய்வித்து, ஆயிரம் பிராமணருக்குக் கொடுத்தால் (4), அந்த ஆத்துமாவுக்கு அந்த ஆசை தீரும்,"—என்றார்கள். இராயன் அப்படியே செய்வித்து, அவள் இறந்த நாளையில் தானம் பண்ணினான். அப்போது இராயனண்டை ஆசியக்காரனாய் இருந்த தென்னால் இராம கிஷ்ணன் (5) அந்தப் பிராமணர்களை எல்லாம்,—"என் தாயாரைக் குறித்துக் கொஞ்சம் பிரயோசனம் இப்போது செய்யக் காத்திருக்கிறேன், தயை செய்ய வேண்டும்,"—என்று (6), தன் வீட்டிற்கு அழைத்துப் போனான். அவர்கள் உள்ளே போன

பிறகு, தெருக் கதவைச் சாத்திப் போட்டு (7), வீட்டிலே வரிசை யாக உட்காருவித்து (8); அதற்கு முன்னே அடுப்பிற் காயப் போட்டிருந்த சூட்டுக்கோலை எடுத்துக் கொண்டுவந்து,—"ஐயர் களே! என் தாய் வலிப்பு நோயால் இறந்துபோகையிற், 'சூட்டி னால் பிழைப்பேன்,' என்றாள் (9). ஆனால் சுடுவதற்கு முன்னே பர லோகத்தை அடைந்தாள் (10). ஆகையால், அவள் சந்தோஷம் அடைய, அந்தச் சூட்டை நீங்கள் குளிர்ந்த மனதோடு வாங்கிக் கொள்ளுங்கள்,"—என்று, சில பேரைச் சுட்டான் (11). அவர்கள் திமிறிக் கொண்டு, ஓடி வந்து, இராயனிடத்தில் முறை இட்டார் கள் (12). இராயன் இராம கிஷ்ணனை அழைப்பித்து,—"என்ன செய்தாய்?"—என்று அதட்டிக் கேட்டான். அவன், "தேவரீர் தாயார் கேட்டதை இவர்களுக்குக் கொடுத்தாற்போல (13), என் தாயார் கேட்டதையுங் கொடுத்து, அவளுக்குச் சந்தோஷம் வரப் பண்ணுகிறேன்"—என்றான். இராயன் அதற்கு வெட்கிச், சும்மா இருந்து விட்டான் (14).

NOTES. (1) See para. 562 example 2, 637, 373, 532. (2) 439, 566 example 5. (3) 508. (4) 216, 492, 516. (5) 232, 591. கிஷ்ணன் is subject of என்று and of போனான், lower down. (6) 501, 536. (7) 453, 576. (8) 576. (9) 465. (10) 439. (11) 594, 390, 210. (12) 397, 299. (13) 650. (14) 576.

14

ஒரு குடியானவனுக்கு ஒரு பிள்ளை இருந்தான் (1). அந்தப் பிள்ளை படிப்பு வராத மூடனாய் இருந்த படியினாலே (2), தகப் பன் பிள்ளையைப் பார்த்துப்,—"பையா! நீ பெரிய பிள்ளை ஆகி யும் (3), கொஞ்சம் ஆனாலும் புத்தி இல்லாமல் இருக்கிறாயே (4), இன்றைக்கு மீன் ஆவது பிடித்துக் கொண்டு வா!"—என்றான் (5). அந்தப் பையன், "நல்லது," என்று, போய், அந்த ஏரியை நால் ஆறிடத்தில் வெட்டித் திறந்து விட்டான் (6). ஏரித் தண்ணீர் எல்லாம் போய் விட்டது. பிறகு ஏரி நடுவே சேறுந் தண்ணீருமாய் இருந்த இடத்திலே கையினாலே தடவி (7), ஏழ் எட்டு மீன் பிடித்துக் கொண்டு வந்து, தகப்பன் முன்னே வைத்தான். தகப் பன்,—"இத்தனை நாளைக்குப்பிறகு இவ்வளவு ஆனாலும் புத்தி வந்

ததே,"—என்று (8), கொஞ்சஞ் சந்தோஷமாய்—"அப்பா! குழந்தாய்! நீ இன்னேரஞ் சாப்பாட்டுக்கு வராமல் (9), இளைப்போடு ஏன் இருந்தாய்?"—என்றான். "அந்த ஏரித் தண்ணீர் கொஞ்சத்திற் போக வில்லை,"—என்றான் (10). "அது என்ன சங்கதி?"—என்றான். தான் ஏரியை உடைத்து, மீன் பிடித்த காரியத்தைச் சொன்னான் (11). தகப்பன் தலையில் அடித்துக் கொண்டு,—"என் குடியைக் கெடுத்தாயா!"—என்று, விழுந்து, புரண்டு, அழுது, ஏரித் தண்ணீர் போய் விட்டதினால், அந்த வருஷம் பயிர் விளையாமல், நஷ்டப் பட்டான் (12). ஆகையால், மூடனாய் இருக்கிற பிள்ளையினாலே எப்போதும் நஷ்டமே வரும் (13).

Notes. (1) See para. 637, 376. (2) 479, 368, 450. (3) 658, 123, 404. (4) 243, 603, 483. (5) 243. (6) 576. (7) 623, 368, 145. (8) 537. (9) 172, 477. (10) 474. (11) 410, 566. (12) 576, 436, 580. (13) 594, 368, 175.

15

தன் பிதா இறந்த உடனே இராச்சிய பட்டாபிஷேகம் பண்ணிக்கொண்ட ஒரு இராச குமாரன் ஆனவன் பயன் இல்லாத காரியங்களிற் செலவு செய்ய விரும்பிய போது, மிகுதியாகப் பொக்கசத்திற் திரவியம் இல்லாமையால், மந்திரியை அழைத்து (1),—"நமது தேசத்துக் குடிகள் வருஷந் தோறும் நமக்குக் கட்டுகிற பகுதிப்பணம் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக வருகிறதினால், ஒருநாளும் பொக்கசம் நிறையவில்லை (2). ஆதலால் இப்போது பல சரக்கு, நன் செய், புன் செய், வீடுகள், தோப்புகள், இவை முதலானவைகளுக்குத் தீர்வைகளை அதிகமாக விதித்துக் (3), கொடாதவர்களைத் தண்டித்து, அவர்கள் சொத்துக்களை விற்பித்து (4), இருபது வருஷத்து வரிப்பணங்களை முன்னதாக ஒருமிக்கத் தண்டிப் (5), பொக்கசத்தை நிரப்ப வேண்டுகிறேன்.—உமது கருத்தென்ன?"—என்றான். மந்திரி (6),—"மகா இராசாவே! நான் செய்கிற விண்ணப்பத்தைக் கோபியாமற் கேட்டருளிப் (7), பின்பு உழுது பயிர் செய்ய நிர்வாகம் இல்லாத ஏழைக் குடிகளுக்கு முன்னே வாரக்கங் கொடுப்பித்துப், பயிர் இடுவித்து, அந்தப் பணத்தைப் பகுதி[ப்] பணத்தோடே சேர்த்துச், சிறிதுசிறிதாகக் குடிகளிடத்தில் வாங்கிக் கொண்டு வந்தால் (8), அதனாற் குடிகளும், அவர்களால் அரசரும்,

பலன் அடைவார்கள். எப்படி யென்றாற், பசுவுக்குப் புல்லு முத லானவைகள் போட்டு, இதம் பண்ணிக், கறக்காமல் (9), ஒரு மாதம் வரைக்கும் கறக்கப்படுகிற பால் முழுதும் ஒரே தரத்தில் வேண்டும்—என்று, அதன் மடியை அறுத்தாற் (10), சிறிதாகிலும் பால் கிடைக்குமோ? (11). மேலும், அரசனுக்குக் குடிகளைச் சந் தோஷிப்பிக்கிறதினால், இராசா என்கிற பெயரும் நரர்களைக் காப் பாற்றுகிறதினாலே, நிருபன் என்கிற பெயரும் உண்டா யின,"—என்று (12), இப்படிப் பல நியாயங்களைச் சொல்ல (13), இதனால் இராச குமாரன், கடிவாளத்தினாற் திரும்புகிற குதிரை போற், திரும்பி, மந்திரி சொற்படி இராச்சியம் பண்ணிக்கொண்டி ருந்தான் (14).

NOTES. (1) See para. 573 example 1. 637. For the finite verb என்றான் see several lines below. (2) 157, 436, 474. (3) 639, 399. (4) 480, 493, 329. (5) 247. (6) மந்திரி is the subject of என்று, and சொல்ல, several lines below. (7) See para. 566, ast example. (8) 653, 578. (9) 546, 639, 566, கறக்காமல் for கறவாமல் (477). (10) 485, 537, 516. (11) 243. (12) 436, 542. Third person plural of past tense of உண்டா (336), 397. (13) 391, 573. (14) Or சொல்லின்படி, 232.

16

ஒரு செட்டி மேற்குத் தேசத்திலிருந்து பத்து மாடுகளின்மேல் வெல்லப் பொதிகள் ஏற்றிக் கொண்டு வருகையில் (1), வழி யில் ஓர் மாடு துள்ளிப், பொதியைக் கீழே போட்டு விட்டது (2). அப்போது அந்த வர்த்தகன் அங்கே இருந்த ஒரு மாடுமேய்க் கிற பையனை அழைத்துத்,—"தம்பி, இந்த வெல்லப் பொதியை என்னோடு கூடப் பிடித்து, மாட்டின்மேல் எடுத்துப்போட்டால், பிறகு உனக்கு நிரம்ப வெல்லந் தருகிறேன்,"—என வேண்டிக் கொண்டான் (3). அந்தப் பையன், "நல்லது" என்று, அப்படியே தூக்கி விட்டான் (4). பிறகு அந்தச் செட்டி அவனுக்கு ஒரு உண் டை வெல்லங் கொடுத்தான். பையன்,—"இது கொஞ்சம்; நிரம்ப வெல்லங் கொடு"—என்றான். வர்த்தகன் பின்னுங் கொஞ்சங் கொடுத்தான். "இதுவுங் கொஞ்சம்; நிரம்பக் கொடு"—என்று,

எவ்வளவு கொடுத்தாலும், இப்படியே சொல்லி, வழக்காடிக் கொண்டிருந்தான் (5). அப்போது அங்கே வந்த ஒரு வழிப் போக்கன் ஒரு உபாயம் பண்ணினன்; என்ன வென்றால் (6), ஒரு கையிலே எடுத்துக்கொண்ட வெல்லத்தைக் காட்டிலும் மற்றொரு கையில் வெல்லங் கொஞ்சமாக எடுத்துக் கொண்டு (7), இரண்டு கை வெல்லத்தையுங் காட்டித்,—"தம்பி, இதெவ்வளவு? இதெவ்வளவு? சொல்லு,"—எனப் (8), பையன், "அது கொஞ்சம், இது நிரம்ப இருக்கிறது,"—என்றான். "இது நிரம்ப இருக்கிறதினால், இதை வாங்கிக் கொண்டு போ,"—என்றான் (9). பையன் வெட்கத்தோடே அதை வாங்கிக் கொண்டு, பேசாமற் போய் விட்டான் (10).

NOTES. (1) See para. 192, 465. (2) 303, 576. (3) Pronounced ரொம்ப, it is the infinitive of நிரம்பு *to be full* used as an adverb (247), 535. (4) 536, 576. (5) 525, 561, 490. (6) 545. (7) 199. (8) 392, 573. (9) 436. For an *adverb* before இரு compare para 372. (10) 232, 477, 576.

17

நால்வர் கூடிக் கொண்டு, ஓர் ஊருக்குப் பிரயாணப் பட்டுப் போகையில் (1), வழியில் ஓர் பண முடிப்புக் கண்டு, எடுத்தார்கள் (2). ஆனால், அதைப் பங்கிடுவதைக் குறித்து ஒருவருக்கொருவர் வழக்கு வந்து (3), நெடு நேரம் பேசியுந் தீராமையால் (4), அவ்வூரிற் கடை வைத்துக் கொண்டிருக்கும் ஓர் பெருமான் வர்த்தகனைக் கண்டு (5)—"ஓ, செட்டியாரே! இதோ, தெரிகிற இந்தக் குளத்துக்குப் போய், நாங்கள் கட்டுச் சோறு சாப்பிட்டு வருகிறோம் (6). மறுபடி இதை நாங்கள் நால்வரும் வந்து கேட்டாற், கொடும்,"—என்று (7)—அந்தப் பண முடிப்பை அடையாளத்துடனே அவனிடத்திற் பொதுக்கட்டி, வைத்துவிட்டார்கள். பின்பு குளத்துக்குப் போய்க், குளித்து, முழுகி அனுட்டானம் முடித்துப் போசனம் பண்ணி ஆன வுடனே, அக்குளக் கரை ஆல மர நிழலில் இளைப்பாற (8), உட்கார்ந்து கொண்டார்கள். அப்போது தம்மில் ஒருவனை,—"நாங் கண்டு பேசிவந்த செட்டியண்டையிற் போய், ஓர் பணத்துக்கு வெற்றிலை பாக்குப் புகை

யிலே வாங்கி வா,"—என்று அனுப்ப (9); அவன்,—"அப்படியே
ஆகட்டும்,"—என்று போய்ச் (10)—"செட்டியாரே! அந்தப் பண
முடிப்பைக் கொடும்"—என்று கேட்டான். செட்டி—"அவர்கள்
இல்லாமற், கொடேன்"—என்றான் (11). "ஆனால் அவர்களாற்
சொல்விக்கிறேன், பாரும்"—என்று, அங்கிருந்தபடி அவர்களை
நோக்கி (12), உரக்கக் கூப்பிட்டுச்,—"செட்டியார் நீங்கள் சொல்
லாமற், "கொடேன்," என்கிறார்"—என்றான் (13), அவர்கள்—
"அட்டி சொல்லாமற் கொடுங், கொடும்,"—என்று கூப்பிட்டுச்
சொல்லச், செட்டி முடிப்பை எடுத்து, அவன் கையிற் கொடுத்து
விட்டான் (14). அவன் அதை வாங்கிக் கொண்டு, ஒருவருக்கும்
தெரியாமற், போய் விட்டான். பின் மூவரும், ஒரு நாழிகை
வரைக்கும் அவன் வராமையாற், செட்டியிடத்துக்கு வந்து,
"அவன் எங்கே?" என (15), அவன்—"அப்போதே முடிப்பை
வாங்கிக் கொண்டு, வந்து விட்டானே"—என்றான். "ஓகோ!
மோசம் பண்ணினாயே, செட்டி! 'நாங்கள் நால்வரும் வந்து கேட்
டாற், கொடு,' என்றோமே. நீ அப்படிச் செய்யாமையால், அந்த
முடிப்பை ஒப்பிக்க வேண்டும்,"—என்று (16) அந்தச் செட்டி
யை மடிபிடித்து, இழுத்துக் கொண்டு, அவ்வூர் நியாயாதிபதியிடத்
திற் போய், இதைச் சொல்லிக் கொண்டார்கள். இதை எல்லாங்
கேட்டு அறிந்த நியாயாதிபதி,—"நல்லது, நீங்கள் சொன்னபடி
யே, நால்வரும் வந்து கேட்டாற் (17), செட்டி அந்த முடிப்பைக்
கொடுப்பான்,"—என, அதைக் கேட்டு, வெட்கிப் போயினார்கள்.

Notes. (1) See para. 580, 465, 566, 573. (2) 206, 192. (3) 595, 436, 401. (4) 404, 482. (5) 563. (6) 150, 400. (7) 217, 516, 536. (8) 585, 172, இளைப்பு and ஆற to abate their weariness, (9) 319, 573. (10) 514, 536. (11) 604. (12) 492, 656. (13) 392, 573. (14) 576. (15) 217, 482, 392. (16) 499, 536. (17) 448, 516.

18

தெற்குத் தேசத்திலிருக்கும் ஓர் தமிழன், சீவனம் இல்லாமற்,
சங்கடப் பட்டுக் கொண்டிருக்கையில் (1), அவன்,—"வட தே
சத்திலே ஆகிலும் போய்ப் பிழைப்போம்"—என்று ஆலோசித்
துப் (2), புறப்பட்டுப், போகும் வழியிலே தெலுங்கு தேசத்தில்

ஓர் கிராமத்துக்கு அடுத்த சத்திரத்தில் ஒரு நாள் இராத்திரி வந்து, தங்கி இருந்தான். வட தேசத்தில் இருக்கும் ஒரு வடுகன் அன்னம் முதலானவைகளுக்கு வருத்தம் உற்றவனுய்த் (3)—"தமிழ்த் தேசத்திலே ஆகிலும் போய்ச், சேவகம் பண்ணிப், பிழைப் போம்"—என்று, கையிலே ஈட்டி ஒன்று எடுத்துக் கொண்டு, ஊர்தோறும் யாசகஞ் செய்து (4) போசனம் பண்ணிக் கொண்டு, அவனும் அன்று இராத்திரி அந்தச் சத்திரம் வந்து சேர்ந்து, படுத்து இருந்தான் (5). விடியற்காலம் அந்த வடுகன் எழுந்து, "தெற்கே போக வேண்டும்"—என்று, தன் ஈட்டியை எடுக்கையில் (6), அது தெற்கே இருந்துவந்த தமிழன் தொள்ளைக் காதிலே மாட்டிக் கொண்டபடியினுலே (7), அவன் "காது, காது!" என்று, ஈட்டியைக் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக் கொண்டான். வடுகன் "நாதி, நாதி"—என்று, ஈட்டியை இழுத்தான் (8). அப்படி இருவரும், ஒருவன் பேச்சு ஒருவனுக்குத் தெரியாமல், வாதாடிக் கொண் டிருக்கையில் (9), வடுகுந் தமிழுந் தெரிந்த ஒருவன் அவர்கள் இருவருக்குந் தெரியச் சொல்லி, விலக்கி விட்டான். ஆகையால்—"ஒரு தேசத்தில் வழங்குகிற வார்த்தை தெரியாமல், 'அந்தத் தேசத்திற் போய்ப் பிழைப்போம்' என்கிறது தப்பு"—என்று (10), அவ்விருவருந் தங்களுடைய தேசத்துக்குப் போய் விட்டார்கள் (11). ஆகையாற் சகல தேசத்து வார்த்தையுங் கற்றுக் கொள்ளுகிறதே யாவர்க்கும் பிரயோசனம் (12).

NOTES. (1) See para. 603, 401, 580, 562. (2) 242, 399, 532. (3) 639, 299. (4) 211, 399. (5) For *சத்திரத்தில்* or *சத்திரத்துக்கு*. (6) 541, 465. (7) 450, 573. (8) 536, 297 note *a*. (9) 217, *வாது* dispute, 465, 490. (10) 400, 544, 368, 537. (11) 172, 217, 576. (12) 329, 489, 175.

19

ஓர் அரசன் பொக்கசத்தில் அதிக பணம் இல்லாமல் இருக்கக் கண்டு, தன் மந்திரியைப் பார்த்து (1),—"நான் சத்துருக்களை எல் லாம் வென்று, தேசங்களைக் கட்டிக் கொண்டேன் (2). எல்லா இராசாக்களும் எனக்குக் கப்பங் கட்டுகிறுர்கள். ஆதலால் இப் போது எனக்கு ஒருவரும் எதிரிகள் இல்லை. ஆகையால், இந் தச் சேனைகளை எல்லாம் வைத்துக் கொண்டு, வீணுகச் செலவு

பண்ணுவானேன்? (3) அவர்களை எல்லாந் தள்ளிப் போட்டுப், பொக்கசத்தை நிரப்புவாய்"—என்றான். மந்திரி,—"இது நல்ல யோசனை அன்று (4), நாஞ் சேனைகளைத் தள்ளின சமயம் பார்த்துப், பகையாளிகள் சண்டைக்கு வந்தால் (5), அப்போது நமக்குக் கெடுதி வரும்; ஆதலாற் சேனைகளைக் கை விடல் ஆகாது,"—என்றான் (6). இராசன்,—"சேனை வேண்டிய போது, வைத்துக் கொள்ளலாம் (7). பணம் மாத்திரம் இருந்தால், எந்தக் காரிய முங் கை கூடும்,"—என்றான் (8). மந்திரி,—"பணச் செலவு பண்ணினாலும், நமக்கு வேண்டிய போது சேனைகள் கிடைக்க மாட்டாது (9). அது எப்படி என்றால்,—இராத்திரி காலத்தில் ஈக்களைக் கூட்ட வேண்டும் என்று (10), வெல்லங்களைக் குவித்து வைத்து, ஈக்களைப் பிரார்த்தித்தாலும் (11), அதில் வந்து மொய்க்குமா? ஆதலாற் சேனைகளை இன்னுங் கூட்டி வைத்தால், சத்துருக்கள் பயந்து, அடங்கி இருப்பார்கள்,"—என்றான். அரசன்,—"இது மெய் தான்"—என்று, மந்திரி சொற்படி நடந்தான்.

Notes. (1) See para. 604, 483, 656. (2) 328, 489. (3) 399, 648. (4) அன்று is a high form equivalent to அல்ல 605. (5) 516, 566. (6) 509. (7) 433, 508. (8) 516, 178. (9) 525, 475. (10) 546, 541. (11) 577, 525.

20

ஓர் அரசன் தன் பட்டத்துக் குதிரை இறந்துபோனதைக் குறித்துத் துயரப்படும்போது, பிரதானி யானவன் (1),—"ஐயா! என்னை அனுப்பினால், அரபி தேசத்துக்குப் போய், நல்ல குதிரை கொண்டு வருகிறேன்"—என்றான். அப்படியே அதற்கு வேண்டிய திரவியத்தைக் கொடுத்து, அனுப்பினான். அவன் தேசத்துக்குப் போய், இராசனிடத்தில் முன்னிருந்த பரியிலும் அதி வேகமுங் குணமும் உள்ள ஓர் அசுவம் பதினாயிரம் ரூபாய்க்கு வாங்கிக்கொண்டு (2); தன் தேசத்தை நோக்கி, மீண்டு வருகையில், இடை வழியில் ஓர் சத்திரத்தில் இரவு தங்கி இருக்கும் போது (3), அவ்விடந் திருடர் பயமுள்ளதினையாற் குதிரைக்காரனைப் பார்த்து (4),—"இங்கே சோர பயம் உண்டு; ஆதலால் நீ தூங்காமல், விழித்து இருக்க வேண்டும் (5). அதற்காக யாதொரு பெரிய காரியத்தைக் குறித்து ஆராய்ச்சி பண்ணிக் கொண்டிருந்தாய் ஆனால் (6), தூக்கம்

வராது"—என்று உபாயமுஞ் சொல்லிக் கொடுத்து விட்டுப், படுத்துக் கொண்டான். மறுபடி பிரதானி இரண்டாஞ் சாமத்தில் விழித்துக்கொண்டு,—"குதிரைக் காரா! விழித்து இருக்கிறையா? வென்னு?"—என, "ஆம், ஐயா!"—என்முன் (7). "என்ன ஆலோசித்துக் கொண்டு?"—என்முன். "இந்த வானத்தில் இவ்வளவு நட்சத்திரங்களைப் பண்ணிப் பதித்தவன் ஆர்? என்று ஆலோசிக்கிறேன்,"—என,—"நல்லது, அப்படியே விழித்து இரு!"—என்று உறங்கிப் போனுன். மூன்முஞ் சாமத்தில் அப்படியே குதிரைக் காரனைக் கூவி,—"இப்போது என்ன எண்ணுகிமுய்?" என, "ஐயா! இக்கடற் ருேண்டினவன் யாரோ? என்றும் (8), அந்த மண்ணை எங்கே போட்டாஞே? என்றும் ஆராய்கிறேன்"—என, "நல்லது, சாக்கிரதையாய் இரு!" என்று, படுத்துக் கொள்ளுகையில் (9), மீண்டு குதிரைக்காரனுஞ் சற்று நேரந் தன்னை மறந்து, தூங்கி, விழித்துக் கொள்ளுகிறதற்குள்ளே, ஓர் திருடன் அந்தக் குதிரையைக் கொண்டுபோய் விட்டான் (10). பிறகு எசமானன் விழித்துக்,—"குதிரைக்காரா! எதைக் குறித்து நினைக்கிமுய்?"—என்முன். குதிரைக்காரன்—"ஐயா! குதிரை தான் களவு போய் விட்டதே இருக்கிற சேணை முதலிய சாமானை நீர் எடுத்துக் கொண்டு வருவீரோ? (11) அல்லது நானே எடுக்க வேண்டுமோ? என்று ஆலோசிக்கிறேன்,"—என்முன் (12). பிரதானி—"ஐயோ! குதிரை போய் விட்டதா?"—என்று, ஓடி வந்து, பார்த்து, "மோசம் போனேனே!" எனத் துக்கித்துக்கொண்டு, அரசனிடத்திற்குப் போய் விட்டான் (13).

Notes. (1) See para. 579, 580, 623. (2) பரி (198) and அசுவம் both mean *a horse*, 600. (3) 562, 455. (4) உள்ளது (460) ஆகையால் (594), 656. (5) 499. (6) 520. (7) 392. (8) 172, கடல் and தோண்டினவன் (620), 381, 539. (9) 372, 489, 465, 573. (10) 439, 576. (11) சேணை or ஜீனி *a saddle* (82), 639, 381. (12) 611, 499. (13) 581, 535.

21

சகதிலகம் என்னும் பட்டணத்திற்கு அரசன் ஒரு நாள் அதிகாலையில் எழுந்து (1), தன் அரமனைக்குப் பின்னே இருக்கும் இராச வீதியை எட்டிப் பார்த்தபொழுது, அங்கே கடைகளிலே சிந்திக்

கிடக்கும் பண்டங்களைப் பொறுக்கிக் கொண்டிருந்த ஒரு சின்ன வேளாளப் பிள்ளையை அந்த அரசன் கண்டான். மறுபடி தலையை உள்ளே வாங்குகிற போது, வாசற்படி தலையில் இடித்துக், கொஞ்சம் இரத்தங் கண்டது (2). "இன்று நாம் உதய காலத் தெழுந்து (3), இவன் முகத்தைப் பார்த்ததால், நமது தலையிற் காயம் பட்டு, உதிரங் கண்டது (4), இப்படியே நாடோறும் இவன் முகத்தை எத்தனை மனிதர் பார்ப்பார்களோ, அவர்களுக்கு எல்லாம் என்னென்ன பொல்லாங்கு நேரிடாது? (5) ஆகையால், வெகு சன விரோதியைப் பூமியில் வைப்பது தருமம் அல்ல,"—என்று (6), அங்கிருந்த படியே, கொலையாளிகளை அழைப்பித்து,—"இந்தப் பையனைக் கொண்டுபோய், வெட்டிப் போட்டு, வாருங்கள்"—என்றான் (7). அவர்கள் வந்து, இந்தச் சிறு பிள்ளையைப் பிடித்துக் கொண்டு,—"உன் முகத்தில் விழித்ததினால் இராசாவுக்கு வாசற்படி தலையில் அடித்து, உதிரங் கண்டதினால் (8), உன்னைச் சிரச்சேதம் பண்ணச் சொன்னார், வா!"—என்று இழுத்தார்கள். அதைக் கேட்டு, இந்தப் பையன்,—"நான் இராசாவைக் கண்டு, ஒரு வார்த்தை சொன்னபிறகு, வெட்டிப் போடுங்கள்,"—என்று அவர்களைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டான். அவர்கள் அதை இராசாவுக்கு அறிவித்து (9), அவர் உத்தரவினால் இவனை இராசன்முன் கொண்டுபோய் விட்டார்கள். இந்தப் பையன் இராசாவைப் பார்த்து, வணங்கி (10)—"ஓ! மகா ராசனே! (11) இப்போ உமக்குண்டாகிய அற்ப உபத்திரம் (12) இன்றைக்கு முதல் என் முகத்தில் விழித்ததினாலே சம்பவித்தது, என்று என்னை வெட்டிப் போடச் சொன்னீர். தூங்கி எழுந்து முதல் உமது திருமுகத்தைப் பார்த்த எனக்கு இப்படித் தலை போகத் தக்க பொல்லாங்கு நேரிட்டதே? இதற் கென்ன தீர்ப்பு?—என்று கேட்டுக் கொண்டு, பிறகு என் தலை கொடுக்கலாம்—என்று வந்தேன்,"—என்று சொன்னான் (13). அதைக்கேட்டு இராசா திடுக்கிட்டு, வெட்கப்பட்டு, அவனைத் தனக்குள்ளே மெச்சிக் கொண்டு, அவனைத் தன் அரண்மனையில் வைத்துக் கொண்டு, சகல கலையும் படிப்பித்துப், பின்பு தனக்கு மந்திரியாக வைத்துக் கொண்டான் (14).

NOTES. (1) See para. 542, 145. (2) 401, *காண்* (310) is here intransitive. (3) 160, 626. (4) 436, 146. (5) 386, 183, 185. (6) 436 second example, 536. (7) 448, 576. (8) 436, 566.

(9) 492. (10) After வணங்கி take என்று சொன்னான் several lines below. (11) Here take from என்று கேட்டு to வந்தேன். (12) 336, 407. (13) 508, 532. (14) 492, 528.

22

ஓர் ஊரில் இருந்த மூக்கறையன் ஒருவன் தன்னைப் பார்க்கும் பலரும் நகைக்கிறதை ஆற்றக் கூடாமல் (1), தனக்குள் ஓர் உபாயத்தை எண்ணிச் செய்ததாவது: (2) ஒவ்வொரு வேளையில், இருந்தாற் போல் இருந்து (3), வானத்தை ஏறெடுத்துப் பார்த்து "லோககர்த்தாவே! உம்மைச் சிநேகிக்கிறேன், வாழ்த்துகிறேன், வணங்குகிறேன். இப்பாவமான பிரபஞ்சத்திற் கிடந்து வருந்துகிற இந்தக் கொடியோனுக்கு உமது திருக் கைக் கொடுத்தருளும்! (4) உமது திரு மேனிப் பிரகாசத்தை எதற்கு ஒப்பிடுவேன்?"—என்று, இவ்வாறு கண்ணீர் ததும்ப, உடம்பு சிலிர்த்து நடுங்க, வாய் குழறிச் சொல்லிப் (5); பின்பு சூழ்ந்து நிற்கிற சனங்களை நோக்கிச்,—"சனங்களே! இதோ, நிற்கிற கடவுளைப் பாருங்களேன்! (6) ஐயோ, வீணாக நின்று காலங் கழிக்கிறீர்களே!"—என்று இரங்குவான் (7). இதைச் சிலர் நம்பி,—"ஐயா! எங்கள் கண்களுக்குஞ் சுவாமியைத் தெரிவிக்க வேண்டும்," (8)—என்று காலில் விழுந்து, இரந்தபோது, மூக்கறையன்—"சுவாமி எளிதிற் தெரிவாரோ? என்னைப் போல் மூக்கில்லாமல் இருந்தாற், காணலாம்,"—என்று சொல்ல (9), அவர்கள் அப்படி மூக்கறுத்துக் கொண்ட பிறகுஞ், சுவாமி தெரியாமல்,—"இவன் மோசஞ் செய்தான்"—எனத் தெரிந்து (10), மூக்கிருக்கிறவர்கள் தங்களையும் நகைப்பார்களே, என்று நினைத்துச்,—"சுவாமி எங்கள் கண்ணுக்கு நன்றாகத் தெரிகிறார். கொஞ்ச நஷ்டத்தினால் எவ்வளவு பெரிய இலாபம் பெற்றோம்! என்ன ஆநந்தத்தை அனுபவிக்கிறோம்!"—என்று சொல்லிக் கொண்டார்கள். இதை நம்பி, அவ்வூரார் எல்லாரும் சில நாளையில் மூக்கறுத்துக் கொண்டார்கள் (11).

ஆதலாற் கெட்ட மார்க்கத்தில் இருக்கிற ஒருவன் மற்றவர்களையும் அதில் இழுக்கப் பிரயாசப்படுவான்.

NOTES. (1) See para 504. மூக்கறையன் one whose nose is cut off: from அறை *a segment* from அறு *to cut*. (2) 589. (3) 216,

650. (4) 188, 146, அருளு *to be gracious.* (5) இந்த ஆறு *this way.* 623, 391. (6) என் has here the force of—"*I pray.*" (7), 557. (8) 492, 499. (9) 483, 508, 391. (10) 401, 535. (11) 172, 177, 489.

23

ஓர் இராசன் பொருளாசையினலே, குடிகளிடத்தில் விளைந்த நன் செய் புன் செய் முதலானவைக்கு அதிக மேல்வாரமும் (1), பட்டுப் போன சாவிக்கும், உழுது விட்ட புழுதிக்கும் (2), பலன் கொடாத செடி மரங்களுக்குந் தீர்வையும் விதித்துப்; படு துண்டமாகப் பணம் வசூல் பண்ணியும் (3), வர வரப் பணங் குறைவதனற் (4), குடிகளை அதிக தண்டனை செய்தும்; இப்படிக் கொடுங்கோல் செய்து கொண்டிருந்தான். ஆதலால் தேசத்துக் குடித்தனம் நொந்து, குடிக்கக் கஞ்சியும் உடுக்கக் கந்தையும் அற்று (5), இராசாவின் மேல் வெறுப்பு அடைந்து, பரதேசத்து இராசாவின் மேல் விருப்பமாயிருந்தது (6). இதை மந்திரி அறிந்து, இதினல் நம்முடைய இராசனுக்குப் பொல்லாங்கு நேரிடும், என்றும்—இராசா அஞ்ஞானத்தால் ஒரு பொல்லாங்கில் நடக்கும் போது, தன் பிராண நஷ்டத்தையும் பாராமல், அவனைத் தடுத்துச் சொல்லுகிறவன் அல்லோ மந்திரி, என்றும் ஆலோசித்து (7), இராசாவுக்குச் சொன்னதாவது (8)—"ஐயா! உருண்டு (9) ஓடுகிற குண்டுங்கல் மேல் வைத்த பொருளுங், குடி சமாதானம் இல்லாத இராசன் தலை மேல் வைத்த முடியும் நில்லாது. ஆதலால், உம்முடைய துரைத்தனம் குடிகளுக்கு அசமாதானமாய் இருக்கையால், இந்த இராச்சியத்தை உடனே இழந்து போவீர் (10). ஏரி உடைகிறதற்கு முன்னே அணை போட வேண்டும்," (11)—என்று, இவ்வாறு பல விதமாய்ச் சொன்னன். இராசன்—"ஆனல் குடி ராசி எப்படி வரும்?"—என்றன். "இளைத்த குடிகளுக்கு வாரக்கங் கொடுத்து, உழவு செய்வித்து, பயிரிடுவித்து, விளைந்ததற்குத் தக்கதாக இறை வாங்கி, எளியார் வலியாரை ஒப்ப எண்ணிப், பெருந் தண்டனையும் அதிக அபராதமும் நீக்கி, இப்படிக் காப்பாற்றினல், குடி ராசியும் உமக்கு இலாபமும் உண்டாம் (12). முன்னே தானே எரு தழைகள் போட்டுக், களை களைந்து, தண்ணீர் இறைத்து (13), வேலி இட்டுக், காப்பாற்றின தோட்டக் காரன்

அல்லோ (14) பிறகு நல்ல பலன்களை அனுபவிப்பான்"—என்றான். இராசா இவை எல்லாங் கேட்டு, மெய் என்று அறிந்து, அப்படியே செய்யத்தொடங்கினான். ஆதலால், நல்ல அமைச்சு இல்லாத அரசு விழி இன்றி வழிச் செல்வோன் போல் ஆம் (15).

Notes. (1) See para. 639. Here take *விதித்து having imposed.* (2) 579, 298, 301. (3) 246. வசூல் a revenue term, meaning *collection* (4) *வர வர by degrees* (247), குறைவதனால் (430) particle அன் inserted (157). (5) 602. (6) 373. (7) 539, 249. (8) 589. (9) 328. (10) 465 last example, 579. (11) 439, 499. (12) உண்டு and ஆம் (266,) 588, *b.* (13) எரு manure. 623. (14) 249. (15) அமைச்சு is eqvivalent to மந்திரி. 604. செல்வோன் is a high form for செல்பவன்.

24

ஒரு கல்விமான் ஒரு பட்டணத்துக்குப் போனபோது, அவ்விடத்திற் தேசாந்தரிகளுக்கு விருந்திடுகிற உதாரமுள்ள ஒருவனைக் குறித்துக் கேள்விப் பட்டான் (1). அதற்கு மேற் தன்னுடைய பழந் துணியுடனே அவனிடத்திற்குப் போய்க், காத்திருந்தான். அவ்வுதாரி இவனுக் கொரு உதவியுஞ் செய்யாதிருந்ததும் அன்றி, உட்காரவும் இடங் கொடுக்க வில்லை. (2). ஆதலால் அந்த எழுத்து வாசனை உள்ளவன் கலக்கப் பட்டுப், போய்விட்டு, மறு நாள் ஓர் சிறப்பான உடுப்பை இரவலாக வாங்கி, அதை உடுத்திக் கொண்டு, அங்கே மறுபடியும் போனான். அவன் இவனைக் கண்டவுடனே, மரியாதை பண்ணித், தன் அருகில் உட்கார்த்தி, வார்த்தை சொல்லிக் கொண்டிருந்து, பின்பு வந்தவனோடு போசனத்தில் உட்கார்ந்த உடனே, இந்தக் கல்விமான் ஒரு கவளத்தை எடுத்துத், தன் உடுப்பின்மேலே போட்டான். அதை வீட்டுக் காரன் பார்த்து,—"நீ ஏன் இதை இப்படிச் செய்தாய்?"—என (3), அப்போது அவன் சொன்னது: (4)—"நான் நேற்றுப் பழந் துணிகளுடனே வந்தபோது, யாதொரு சாப்பாடுங் கிடைக்கவில்லை. இப்போது நன்றாய் உடுத்திக்கொண்டு வந்த படியால், இதோ! நேற்றியான போசனங் கிடைத்தது. ஆதலால், இந்தச் சாப்பாடு

என் துணிக்கு அல்லது எனக்குப் போட்டதா?"—என்று பிரதியுத்தரவு கொடுத்தான். அப்போது அந்த வீட்டுக்காரன் தனக்குள்ளே வெட்கப்பட்டுப், போக்குச் சொல்லிக் கொண்டான்.

NOTES. (1) விருந்து *a feast*, 558, 600. (2) 172, 483, 608, 474. (3) 392, 573. (4) 434.

25

ஒருவன் இரண்டு பெண்சாதிகளைக் கலியாணம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தான் (1). அவன் இறந்து போகிற போது, பெண்சாதிகள் இரண்டு பேர்க்கும் இரண்டு குழந்தைகள் இருந்து, பிறகு ஒரு குழந்தை இறந்து போச்சுது (2). மற்றை ஒரு குழந்தையை இருவரும் பால் கொடுத்துப், பேதம் இல்லாமல், வளர்த்துக்கொண்டு வந்தார்கள் (3). அப்படி இருக்கையில், இரண்டு பெண்சாதிகளுக்கும் விரோதம் வந்த படியினாலே (4), அந்தப் பிள்ளையைக்குறித்து இரண்டு பேரும்—"நான் பெற்ற பிள்ளை!" "நான் பெற்ற பிள்ளை!"—என்று, சண்டை போட்டுப், பிறகு நீதிக்காரனிடத்தில் போனார்கள். நீதிக்காரனுக்குப்—"பெற்றவள் இன்னாள்"—என்று, சாட்சிகளால் இருசு ஆகாததினால், ஓர் உபாயஞ் செய்தான். என்னென்றால், அவர்களைப் பார்த்து (5)—"இந்தப் பிள்ளையை இரண்டாக வெட்டி, உங்கள் இரண்டு பேர்க்கும் கொடுக்கிறேன்"—என்றான். அப்போது ஒருத்தி,—"நல்லது"—என்று சம்மதித்தாள். மற்றொருத்தி,—"ஐயா! பிள்ளையை வெட்டாதேயும்! எனக்கு அந்தப் பிள்ளை வேண்டாம். அவளுக்கே இருக்கட்டும்" (6)—என்று அழுது நடுங்கினாள். நீதிக்காரன்—"இவளே பிள்ளைக்குடையவள்"—என்று தீர்ப்புப் பண்ணிப், பொய் சொன்னவளைத் தண்டித்தான்.

NOTES. (1) See para. 560. (2) 456, 210, 636. (3) 604, 578. (4) 465, 450. (5) 545, 656. (6) 476, 498, 514.

26

நாலுபேர் சகோதரர்கள் பரதேசத்திற் போய், ஓர் உபாத்தியாயரிடத்திற் சகல சாஸ்திரங்களும் படித்தார்கள். ஆனால் அவர்களில் நாலாஞ் சகோதரன் நன்றாய்ப் படிக்க வில்லை. அப்படி

இருக்கையில், ஒரு நாள் அவர்கள் நாலுபேருங் கூடி யோசித்தது என்ன வென்றால் (1), முதற் சகோதரன் சொன்னது:—"நாம் இனிமேல் தூரதேசத்தில் இருக்கிற இராசாவினிடத்திற்குப்போய், நம்முடைய வல்லமையைக் காண்பித்ததனால், வருகிற வெகு மானத்தை நாலு பேரும் பங்கிட்டுக் கொண்டு, பிறகு நம்முடைய வீட்டுக்குப் போவோம்"—என்றான். அவர்களில் இரண்டாஞ் சகோதரன்,—"நாம் பிரயாசப் பட்டுப் படித்த வித்தையினால் வருகிற பணத்தை நாம் மூன்று பெயரும் பங்கிட்டுக் கொள்ள வேண்டும். நாலாஞ் சகோதரன் படியாத முட்டாள்; ஆகையால், அவனுக்குப் பங்கு கொடுக்கல் ஆகாது"—என்றான் (2). மூன்றாஞ் சகோதரன்,—"சகோதரர்களே! நம்முடைய நாலாஞ் சகோதரன் படியாதவன்; ஆனாலும் லோக காரியத்திற் சமர்த்தனாய் இருக்கிறான் (3). லோககாரியந் தெரிந்தவர்களால் இராசாக்களுக்குக் காரியம் இருக்கிறது; அதனால், அவர்களை இராசாக்கள் பெருமை பண்ணுகிறார்கள். ஆதலால், அவனையும் கைவிடாமல், அழைத்துக் கொண்டு போய், அவனுக்கும் பங்கு கொடுப்போம்"—என்றான். அப்படியே எல்லாருஞ் சம்மதித்து, நால்வருங் கூடிக் கொண்டு போம் போது (4), ஒரு காட்டில் இறந்து கிடந்த புலியைப் பார்த்துப், படித்த மூவருஞ் சொன்னதாவது: (5)—"இறந்தவர்களைப் பிழைப்பிக்கிற வித்தையை இந்தப் புலியினிடத்திற் பரிட்சிப்போம்,"—என்றார்கள். அப்போது படியாதவன்,—"புலியினிடத்திற் பரிட்சை பண்ணல் ஆகாது: அதற்கு உயிர் வந்தால், அதனாலே நமக்குக் கெடுதி வரும்,"—என்று தடுத்தான் (6). மூன்றாஞ் சகோதரனும்—"அவன் மொழியை நம்ப வேண்டும்,"—என்றான். மற்றவர்கள் வித்தியா கர்வத்தினாலே(7)—"நீயும் மூடனாய் இருக்கிறாய்; என்ன?"—என்று அவர்களை அசட்டை பண்ணிப், புலியை எழுப்பத் தொடங்கினார்கள். இவர்கள் இருவரும்—"துஷ்டர்களைக் கண்டால், தூரத்தில் இருக்க வேண்டும், அல்லவோ?" என்று (8), ஓடிப் போய், ஒரு நீண்ட மரத்தின் மேலே ஏறிக் கொண்டார்கள். அவர்கள் அந்தப் புலியை மந்திரத்தினால் எழுப்பின உடனே, புலி அவர்களைப் பிடித்துக் கொன்று விட்டது (9).

NOTES. (1) 217, 545. (2) 509. (3) 596, 368. (4) 266, 566. (5) 589. (6) 509, 516. (7) This is a Sanscrit compound. (8) 249, 536. (9) 328, 576.

27

ஒரு மூடச் சேவகன் தன் மனைவியை நாடோறும் அடித்துக் கொண்டிருக்கையால் (1), அவள்,—"சற்றுங் குற்றஞ் செய்யாது, நன்மைக்காரணம் இல்லாமல் (2) அடிக்கிற இம்மூடனுக்கு நல்ல புத்தி வருவிக்க வேண்டும்"—என்று (3) நினைத்துக் கொண்டிருக்கையில், ஒரு நாள் அவன் வழக்கத்தின் படியே அடித்தான். அவள்—"நீ எதற்காக இப்படி அடிக்கிறாய்?"—என்று கேட்க, அவன்,—"நான் ஏதாகிலும் ஒன்று சொன்னபடியே செய்யாமையால், அடிக்கிறேன்"—என்றான் (4). அவள்,—"இனிமேல் நீ சொன்னபடியே செய்வேன். அப்படிச் செய்யும்போது, என்னை அடியாமற் திட்டாமற் பட்சமாய் இருக்க வேண்டும்,"—என்று, சத்தியம் பண்ணுவித்துக் கொண்டாள். பின்பு ஒரு நாள்—"அடி! அடி! எங்கே போகிறாய்?"—என்று அழைத்தான். அவள் ஓடி வந்து, ஒரு தடியால் அவனை அடித்தாள். அவன்,—"என்ன காரியஞ் செய்தாய்? அடி!"—எனப், பின்னும் ஒரு தரம் அவனை அடித்து,—"நீ சொன்னபடியே செய்தேன்"—என்றாள். மற்றொரு நாள் புருஷனுக்குக் கலத்திற் சோறிடும் பொழுதில் (5), அவன்,—"அடி! தலை மேலே உமி"—என்றான். அவள் ஒரு தரம் அடித்துத், தலை மேலே எச்சிலை உமிழ்ந்தாள். பின் னொரு நாள், — "இந்தப் பணத்தை வீட்டுக்குள்ளே வை"–என, அவள்,–"மூர்க்கனுடைய பணமே! மூடனுடைய பணமே! மடையனுடைய பணமே!"—என்று வைது கொண்டிருந்தாள் (6). பின்பு அவன் இவை எல்லாம் பார்த்து, அறிந்து, வெட்கப்பட்டுக், கோபத்தை விட்டு, அவளை உபசரித்து, அவள் புத்தி கேட்டு நடந்து, நல்லவன் ஆனான். ஆகையால் அறிவில்லாதவன் பெண்டுகளிடத்திலுந் தாழ்வு படுவான் (7).

NOTES. (1) See para. 621, 490, 465. (2) 477, 401, 604. (3) 492, 499. (4) 532, 482. (5) சோறு *rice* (*when boiled*), 299, 455. (6) 294, 561, 490. (7) 88, 603.

28

நாலு பேர் பங்காகப் பஞ்சு வர்த்தகம் பண்ணினார்கள் (1). பஞ்சு மூட்டைகளை எலிகள் கடிக்காதிருக்கும் பொருட்டு அவர்

கள் ஒரு பூனையை வளர்த்தார்கள் (2). வளர்க்கும் போது, அதனுடைய நாலு கால்களையும், ஆளுக்கு ஒவ்வொரு காலாகப், பங்கு வைத்துக் கொண்டு, அவனவன் தன் தன் பங்காகிய காலுக்குத் தண்டை கொலுசு சதங்கை முதலானதுகளால் அலங்கரித்துச் (3), சிறப்பாக வைத்திருந்தார்கள். அப்படி இருக்கையில், அந்தப் பூனைக்கு ஒரு காலிலே காயம் பட்டது. அந்தக் காலுக்குச் சுதந்தரக்காரன் எண்ணெய்ச் சீலை சுற்றி வைத்தான். அது அடுப்பண்டையிலே போன போது, அடுப்புத் தீயினால் பற்றிக் கொண்டது. அதனுடனே அந்தப் பூனையானது பஞ்சு மூட்டைகளின்மேல் விழுந்து ஓடிப்போகையால் (4), அம்மூட்டைகள் பற்றிக் கொண்டு, வெந்து போய் விட்டதுகள் (5). அதைக் கண்டு மற்றை மூன்று பேரும், எண்ணெய்ச் சீலை சுற்றின கூட்டாளிகையில் தங்களுக்கு அந்த நஷ்டத்தை வாங்கிக் கொடுக்கும்படியாக (6), மரியாதை இராமனிடத்திலே பிரியாது அர்ஜி கொடுத்தார்கள். அந்த நியாயாதிபதி பிரதிவாதியை அழைப்பித்து; விசாரணை செய்து; அவன், மனம் அறிந்து, செய்ததல்லாமையினாலே (7), வாதிகள் செய்த பிரியாது அநியாயம், என்று அறிந்து; அந்தவாதிகளைப் பார்த்து,–"பிரதிவாதி பூனைக்கு எண்ணெய்ச் சீலைசுற்றி வைத்த கால் காயம் உள்ளதாய் இருக்கிற படியால் (8), நடக்கிறதற்கு உதவாதே! காயமில்லாத உங்கள் மூன்று பேர்களுடைய கால்களினாலே நடந்து போகையால், இப்படிப்பட்ட சேதம் வந்தது; ஆகையால், நீங்கள் மூன்றுபேருமே பிரதிவாதியினுடைய நஷ்டத்தைக் கொடுக்க வேண்டும்"—என்று தீர்ப்புச் செய்தான். வாதிகள் மூன்று பேரும், (யானை தன் தலையிலே தானே மண் போட்டுக்கொள்ளுகிறது போலத்) (9) தங்களுக்குத் தாங்களே முன் வந்ததோடு பின்னும் நஷ்டந் தேடிக் கொண்டார்கள். திக்கற்றவனுக்குத் தெய்வமே துணை—என்கிற பழமொழிப் படி (10), அதிக விசனம் அடைந்த பிரதிவாதி, தெய்வ சகாயத்தினாலே தன் பட்சந் தீர்ப்பானது கண்டு (11), அதிக சந்தோஷத்தை அடைந்தான்.

Notes. (1) See para. 210, 246. (2) For கடியாது, 454, 320. (3) 185, 407, section 2, 639. (4) 637, 399. (5) 338, 579, 576. for விட்டன, compare 159. (6) 449. (7) 401, 605. (8) 601. (9) 379, 650. (10) 602. (11) 436.

29

ஒருவன் தன் மரண காலத்திலே தன்னிடத்தில் இருந்த பதினுயிரம் வராகன்களையும் தனக்குப் பழக்கமுள்ள ஒரு சாவகாரி கையில் கொடுத்து,—"என் புத்திரன் பெரியவன் ஆனபின்பு, இந்த வராகன்களில் உனக்கு இஷ்டமானதைக் கொடு"—என்று சொன்ஞன். பின்பு சாவகாரி அதுகளைத் தன் வீட்டிலே கொண்டு போய் வைத்திருந்தான் (1). பிள்ளை பெரியவன் ஆனபின்பு, சாவகாரியிடத்திற்குப் போய்த், தன் தகப்பன் கொடுத்த பொருளைக் கேட்டான். அதற்குச் சாவகாரியானவன் (2)—"உன் தகப்பன் எனக்கு இஷ்டமானதை உனக்குக் கொடுக்கச் சொன்ன படியினுலே, எனக்கு இஷ்டமானது இந்தத் தொகைதான்"—என்று, ஆயிரம் வராகன் கொடுக்கப் போஞன். அந்தப் பிள்ளையாண்டான்,—"வேண்டாம்!"—என்று (3), விசனத்தை அடைந்து, மரியாதை இராமனிடத்திலே போய்ப், பிரியாது பண்ணிஞன். மரியாதை இராமன் சாவகாரியை அழைப்பித்து, விசாரித்து, அவன் வாய்ச்சொல்லைக் கொண்டே—"உனக்கு இஷ்டமானது ஒன்பதினுயிரம் வராகன்; ஆகையால், நீ எடுத்துக் கொள்ள நினைத்தாய். அந்த ஒன்பதினுயிரம் வராகனை இந்தப்பிள்ளைக்குக்கொடுத்துவிடு. இந்தப் பிள்ளைக்குக் கொடுக்க நினைத்த உனக்கு இஷ்டம் ஆகாத ஆயிரம் வராகனை நீ எடுத்துக் கொள்,"—என்று தீர்ப்புப் பண்ணிஞன். "ஊரார் உடைமைக்குப் பேயாய்ப் பறந்தாலும், வருமோ?" (4)—என்கிற பழமொழிப் படியே, சாவகாரியினுடைய அதிக ஆசை பயன் படாமற் போயிற்று (5).

NOTES. (1) 159. (2) 637. (3) 498, 536. (4) 246, 525. (5) 484, 268.

30

ஒரு துலுக்கனிடத்தில் ஒரு வேளாளன், தன் பிள்ளை கலியாணத்திலே ஊர்க்கோலங் காட்ட, யானை இரவலாக வாங்கிக்கொண்டு வந்தான். அந்த யானை ஊர்க்கோலம் வந்து கொண்டிருக்கும் போது, ஆகஸ்மீகமாகச் செத்துப் போயிற்று (1). அந்த வேளாளன் உடனே துலுக்கனிடத்திற்குப் போய்த்,—"தெய்வீகமாக உன்னு

டைய யானை செத்துப் போச்சுது, அதற்கு விலையானாலும், பதிலாக யானை யானாலும் உனக்குக் கொடுக்கிறேன்"—என்றான் (2). அதற் குத் துலுக்கன், — "நீ சொன்ன இரண்டுக்கும் நான் சம்மதிக்கிற தில்லை (3). என் யானையே எனக்கு வேண்டும்"—என்று சொல் லிப், பின்பு மரியாதை இராமனிடத்திலே சொல்லிக் கொண் டான். மரியாதை இராமன் பிரதிவாதியை அழைப்பித்துக் கேட் கும் போது, அவன் நடந்த உண்மையைச் சொன்னான். மரியாதை இராமன் துலுக்கனைப் பார்த்துத்—"தெய்விகமாக நேரிட்டபடியால், பதிலாக யானையாகிலும்வாங்கிக் கொள்ளு: அல்லது விலையானாலும் வாங்கிக் கொள்"—என்று (4), பல விதத்திலுஞ் சமாதானஞ் சொன்னான், அதற்கு அந்த முரட்டுத் துலுக்கன்,—"இரண்டுக்கும் நான் சம்மதிக்க மாட்டேன். அந்த யானையே எனக்கு வேண்டும்; வேறொன்றும் வாங்கேன்"—என்று கடவுள் பேராலே ஆணை இட் டான். அதைக் கேட்டு, வேளாளன் கலங்கினான். பின்பு மரி யாதை இராமன் ஆலோசித்து,—"நீங்கள் நாளையத்தினம் வாருங் கள்"—என்று அனுப்பிவிட்டு; இரகசியமாக வேளாளனை அழைப் பித்து (5),—"நாளையத்தினம் நீ வரவேண்டாம்; உன் வீட்டு நடை யிலே கதவோரமாகப் பழம் பானைகளை அடுக்கி வைத்துக் (6), கதவைச் சும்மா சாத்தி வைத்துக் கொண்டிரு, துலுக்கன் வந்த வுடனே—'உன்னெதிரி வரவில்லை (7). ஆகையால் நீ போய் அழைத்துக் கொண்டு வா'—என்று, அனுப்பு விக்கிறேன்; அவன் அவசரமாக வந்து, கதவைத் திறப்பான், அப்போது பானைகளெல் லாம் நொரிந்து போம் (8). பின்பு—'எங்கள் பெரியோர்கள் நாள் முதற்கொண்டு ஆய்வந்த பானைகளை உடைத்துப் போட்டான்'(9)—என்று அழுது, அயல்வீட்டாருடனே, கூச்சலிட்டுச் சொல்லிக் கொள்ளு (10). அதற்காக அவன் என்ன சமாதானஞ்சொன் னாலும் (11)—'என் பானையே எனக்கு வேண்டும்'—என்று, நீ வந்து, பிரியாது பண்ணிக் கொள்"—என்று சொல்லி, அனுப்பி விட்டான். மறுநாள் அந்தப்படியே நடந்தபின்பு, வேளாளன் வந்து,—"வெகு காலமாக ஆய் வந்த என் பானைகளை உடைத்துப் போட்டான். என் பானைகளே எனக்கு வேண்டும்"—என்றான். மரியாதை இராமன் அந்தத் துலுக்கனைப் பார்த்து,—"நீ இதற்கு என்ன சொல்லுகிறாய்?"—என்றான். அதற்குத் துலுக்கன்,— "யானைக்கும் பானைக்கும் சரியாய்ப் போச்சுது; போ!"—என்றான்.

கன மூடன் கைப்பொருள் இழப்பான்—என்கிறதைத் துலுக்கனிடத்திலே காட்டினான் (12).

NOTES. (1) 456, 579, 268. (2) 636, 242. (3) 472. (4) 611. (5) After அழைப்பித்து take என்று சொல்லி several lines below. (6) கதவு and ஓரம் *door-edge.* (7) எதிரி 91, 474. (8) 579, 266. (9) 231, 578. (10) 658. (11) 525. (12) 544.

31

ஒரு குடியானவன் ஒரு செட்டியினிடத்தில், சீட்டெழுதிக் கொடுத்து, நூறு வராகன் கடன் வாங்கி இருந்தான் (1). சில நாள் போன பிற்பாடு, செட்டியானவன் கடனைக் கேட்டான். குடியானவன்—"நாளைய உதயத்தில் ஊருக்கப்புறங் கொல்லை மேட்டிலே இருப்பேன். அவ்விடத்தில் சீட்டைக் கொண்டு வந்தால், முதலும் வட்டியுங் கொடுத்து விடுகிறேன்"—என்று சொன்னான். அந்தப்படியே சீட்டைக் கொண்டு போனான். அதை வாங்கிப், பார்க்கிறதுபோலக் கிழித்துப், பக்கத்திலே மூட்டம் போட்டிருக்கிற நெருப்பிலே போட்டு விட்டு (2)—"உனக்குக் கொடுக்க வேண்டிய தில்லை"—என்று, போகச் சொன்னான் (3). செட்டி துன்பத்துடன் மரியாதை இராமனிடத்திலே சொல்லிக் கொண்டான். அவன் குடியானவனை அழைப்பித்து,—"ஏன் சீட்டைக் கிழித்துப் போட்டாய்?"—என்று கேட்டான். அதற்கு அவன்,—"நான் அவனிடத்தில் கடன் வாங்கினதும் இல்லை; சீட்டைக் கிழித்ததும் இல்லை,"—என்று சொன்னான் (4). செட்டியைத் தனியே அழைத்துச்,—"சீட்டு எவ்வளவு நீளம்?"—என்று நியாயாதிபதி கேட்டான். "சாணீளம்"—என்று சொன்னான் (5). உன்னைக் கேட்கும்போது, "முழ நீளஞ்" சொல்—என்று சொல்லிவைத்து; நியாயஸ்தலத்தில் அழைப்பித்துச், செட்டியைப் பார்த்து, "நீ பொய் சொல்லாதே; அந்தச் சீட்டு எவ்வளவு நீளம்?" என்று கேட்டான். "ஐயா! நான் மெய்யாகவே சொல்லுகிறேன்: அது ஒரு முழ நீளச் சீட்டு. 'அதையுங் கிழித்துப் போட்டுப், பணமும் வாங்கினதில்லை,' என்று பொய் சொல்லுகிறான்"—என்றான். குடியானவனுக்குக் கோபம் பிறந்து, அவசரத்திலே—"ஐயா! உங்களிடத்திலே தானே—'சாண் சீட்டை முழச் சீட்டு'—என்று,

பொய் சொல்லுகிறானே! மற்ற இடத்திலே எத்தனை பொய் சொல்ல மாட்டான்?"—என்றான் (6). அதைக் கேட்டு நியாயாதிபதி,—"நீ அவனிடத்தில், சீட்டெழுதிக் கொடுத்துக், கடன் வாங்கா திருந் தாய் ஆகில் (7), சாண் சீட்டென்று எப்படி அறிந்தாய்?"—என்று சொல்லிப், பொய் சொன்னதற்காக அவனைத் தண்டித்துச், செட் டிக்கு வட்டியும் முதலுங் கொடுத்து விடும்படி, கட்டளை இட் டான். ஆத்திரக்காரனுக்குப் புத்தி மட்டு—என்பதற்குக் குடியான வன் திருஷ்டாந்தம் ஆனான் (8).

NOTES. (1) See para. 637, 653, 560. (2) 650, 576. (3) 500. (4) 473. (5) சாண் *a span*, நீளம் *length*, (623). In this compound one ண் is sometimes omitted. (6) 475, 209. (7) 520, 523. (8) 543 second example, 587.

32

ஒருத்தியினுடைய கோழியை அண்டைவீட்டுக்காரி திருடிக், கொன்று, தின்று விட்டாள் (1). அவள் வீட்டுக்குள்ளே போன கோழி மறுபடியும் வாராமற் போனதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சொந்தக்காரி (2) அந்தத் திருடியினிடத்திற்குப் போய்,—"என் கோழி உன் வீட்டுக்குள்ளே வந்ததே; அது எதோ?"—என்று கேட்க (3), அவள்,—"நான் பார்க்கவே இல்லை,"—என்று சாதித்த படியால் (4) மரியாதை இராமனிடத்திற்குப் போய்ப், பிரியாது செய்தாள். அந்தத் திருடியை அழைப்பித்துக், கேட்டபோது, "நான் அந்தக் கோழியைப் பார்க்கவே இல்லை,"—என்று சாதித் தாள், நியாயாதிபதி, சாட்சி இல்லாமையினாலே, அவ்விரண்டு பேருக்கும் வீட்டுக்குப் போக உத்தரவு கொடுத்து விட்டு; அவர்கள் கொஞ்சந் தூரத்திலே போகிற போது, கிட்ட இருக்கிற வர்களைப் பார்த்து,—"ஒரு ஸ்திரியானவள் கோழியைத் திருடித், தின்று விட்டு, அதன் மயிரையுந் தலையிலே வைத்துக் கொண்டு, இந்தச் சபையிலே நின்று, 'நான் அறியேன்,' என்று சாதித்து, விட்டுப் போகிறாளே. அவளுடைய தைரியத்தைப் பார்த்தீர் களா?"—என்று அவளுக்குக் கேட்கும் படியாகச், சொன்னான். அந்தத் திருடி, இந்தச் சொல் தன் காதிலே விழுந்த மாத்திரத் திலே, கையினாலே மெள்ளத் தன் கொண்டையைத் தடவிப் பார்த்தாள் (5). அதைக் கண்டு, நியாயாதிபதி அந்தத் திருடி

யைப் பிடித்துக் கொண்டு வரச் சொல்லி (6); அவள் வாயைக் கொண்டே திருட்டை வெளிப் படுத்தி (7), அதற்குத் தகுந்த அப ராதம் வாங்கிக், கோழிக்காரிக்குக் கோழி பதிலுக்குக் கொடுக் கும் படி, உத்தரவு செய்தான். பொய் நின்று மெய்யை வெல்லு மா? என்றதை அத்திருடி அன்றைக்குத் தான் நிஜம் என்று நம் பினுள் (8).

Notes. (1) 149, 328, 576. (2) 484, 562. (3) 391. (4) Infinitive with emphatic ஏ, 474, 450. (5) 458. (6) 566. (7) 236, 494. (8) 544, second example.

33

ராணி = Queen

ஒரு நாள் இராயர் பெண்சாதி அப்பாஜி உத்தியோகத்திற்கு மற்றொருவனைக் கொண்டு வந்து விட்டு, இராயருக்குச் சிபாரிசு செய்தாள். இராயர்—"அப்பாஜி வல்லமை இவனுக் குண்டா?"—என்று கேட்டார். அதற்கு அவள்—"அதிகமாகவே இருக்கலாம், என்று நினைக்கிறேன்"—என்றுள் (1). "ஆனுல் பரீட்சை செய் வோம்,"—என்று சொல்லி, அவனுக்குப் போகும் படியாக உத்தரவு கொடுத்தார். பின்பு ஒரு நாள் இராத்திரி அந்தப்புரத்திலே இரா யர் குழந்தை அவர் மார்பிலும் முகத்திலும் காறி உமிழ்ந்து, கால்க ளால் உதைத்து, விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. சூரியோதயம் ஆன பின்பு, இராயர் அப்பாஜி உத்தியோகத்திற்கு வந்த மனுஷனை அழைப்பித்து, அவனைப் பார்த்து,—"இராத்திரி ஒருவன் வந்து, என் முகத்திலும் மார்பிலும் காறி உமிழ்ந்து, காலால் உதைத்தான். அவ னுக்கு என்ன செய்யலாம்?"—என்றுர். அவன்,—"உலகத்துக்கு எல்லாம் தலைவன் ஆயிருக்கிற உங்களை இப்படி அலட்சியம் செய் தவன் வாயில் ஈயத்தை உருக்கி வார்த்துக், கால்களை வெட்டி விட வேண்டும்"—என்றுன். அவனை அப்புறம் போகச் சொல்லி, அப் பாஜியை அழைப்பித்து, முன் அவனைக் கேட்ட படியே கேட்டார். அதற்கு அப்பாஜி,—"உங்களை உதைத்த பாதம் எதுவோ, அதற் குப் பொற் சதங்கையும் தண்டையும் போட்டு, உங்கள் மேலே உமி ழ்ந்த வாய் எதுவோ, அதனை முத்தம் இட்டுக் கொள்ள வேண்டும்"— என்றுன். அதன்பின்பு இராயர்,—"நீ சிபாரிசு செய்த மனுஷனை— அப்பாஜியிலும் வல்லவன்—என்று புகழ்ந்தாயே (2). இவ்விருவர் விவேகத்தையும் பார்த்தாயா?"—என்று கேட்டார். அதற்கு

அவள்—“ஒரு பரீட்சையிலே தானே எப்படி நிச்சயிக்கலாம்?”—என்றாள்.

NOTES. (1) 508. (2) 198.

34

டில்லி பாச்சா அப்பாஜி வல்லமையை அறிதற் பொருட்டு (1), ஒரே மாதிரியான மூன்று விக்கிரகங்களையும்,—“இவைகளிலே எதைப் போலி ருக்கிறவன் உத்தமன்: எதைப் போலிருக்கிறவன் மத்திமன்: எதைப் போலிருக்கிறவன் அதமன்: என்று பரீட்சித்து; அந்தந்த விக்கிரகத்தின் மேலே எழுதி அனுப்புகிறது” (2)—என்று எழுதிய ஒரு தாக்கிதையும் இராயருக்கு அனுப்பினான். இராயர் அந்த நிருபத்தை வாசித்துப் பார்த்துச்; சபையாருக்கெல்லாம் அந்த விக்கிரகங்களைக் காண்பித்துக்; குணாகுணங்களைச் சோதிக்கச்சொன்னார். மூன்றும் ஒரே மாதிரியாக இருக்கிற படியால், அவைகளிற் பேதங் கண்டு பிடிக்க மாட்டாமல், மயங்கினார்கள். அப்பாஜி அந்த விக்கிரகங்களுடைய கரசரணாதி அவயவங்களை எல்லாம் உற்றுப் பார்த்துக் (3), காதுகளிலே சிறு துளைகள் இருக்கிறதை அறிந்து, மெல்லிய ஈர்க்கை அத்துளைகளில் நுழைத்துப் பார்த்தான். நுழைத்துப் பார்க்கும் அளவில் (4), ஒன்றுக்கு வாய் வழியாகப் புறப்பட்டது: மற்றொன்றுக்கு மற்றொரு காதின் வழியாகப் புறப்பட்டது; வேறொன்றுக்கு வெளிப் படாமல், உள்ளே போய் விட்டது (5). “உள்ளே போய் விட்டதைப் போலக், கேட்ட சமாசாரத்தை உள் அடக்கு கிறவன் உத்தமன், என்றும்,—மற்றொரு காதின் வழியாகச் சென்றதைப் போலத், தான் கேட்ட செய்தியை மற்றொரு காதின் வழியாகச் செலுத்துகிறவன் மத்திமன், என்றும்;—வாயின் வழியாகப் புறப்பட்டதைப் 'போலத், தான் கேட்ட சங்கதியை அடக்காமல், வெளியிலே கொட்டி விடுகிறவன் அதமன்”—என்றும் நிச்சயித்து; அந்தப்படியே அந்தந்தப் பதுமையின் மேல் எழுதி, அனுப்பிவிடச் சொன்னான். இராயர் அதிக சந்தோஷத்தை அடைந்து, பாச்சாவிடத்திற்கு அனுப்பி விட்டார்.

NOTES. (1) 467, 232. (2) அனுப்புகிறது, *Lit.* (*there is*) *the sending*. This form is used idiomatically as a rather disdainful *imperative*. (3) A *Sanscrit* compound, கரம் the hand, சரணம் the foot, ஆதி etcætera. Compare para. 639. (4) 444. (5) Here take நிச்சயித்து, several lines below.

35

இராயரும் அப்பாஜியும் ஒரூர் வழியிற் போகிக் கொண்டிருக்கும் போது (1), ஒருவன் உழுது கொண்டிருந்த கழனியைப் பார்த்து, மூன்று ஸ்திரிகளில் ஒருத்தி—"இது முகத்துக்காம்"—என்றாள் (2). மற்றொருத்தி—"இது வாய்க்காம்"—என்றாள். வேறொருத்தி—"இது பிள்ளைக்காம்"—என்றாள். "இவர்கள் இப்படிச் சொன்னதுகளின் பயன் என்ன?" (3)—என்று அப்பாஜியைக் கேட்க, அப்பாஜி (4)—"முகத்துக்காம் என்றது மஞ்சள் பயிரிடுதற்கு ஆன நிலம்," என்றும் (5)—"வாய்க்காம் என்றது வெற்றிலைக் கொடி நடுகிறதற்கான நிலம்," என்றும்,—"பிள்ளைக்காம் என்றது தென்னம்பிள்ளை வைத்தற்கான நிலம்" (6), என்றும்—சொன்னது ஆம், என்று சொன்னான். அதைக் கேட்டு, இராயர் அந்த ஸ்திரிகள் மூன்று பேரையும் அழைப்பித்து, அவர்கள் வாய்ப் பேச்சையும் விசாரித்து அறிந்து, மிகவும் மனம் மகிழ்ந்தார்.

NOTES. (1) போகி for போய், 337, 562. (2) ஆம் with a dative means *suitable for*. 266. (3) 159, 434. (4) Here take சொன்னது ஆம் என்று சொன்னான் a few lines below. *What they say is,* (ஆம்) *as follows* (என்றும்). (5) 462, 590, 539. (6) 462.

36

ஒரு நாள் இராயர் தனக்குச் சவரம் செய்து கொண்டிருக்கிற அம்பட்டனைப் பார்த்து,—"இந்தப் பட்டணத்தில் எல்லாரும் சௌக்கியமாக இருக்கிறார்களா?" (1)—என்று கேட்க, அதற்கு அவன்,—"எவ்வளவு எளியவராக இருக்கிறவர்களுக்குள்ளேயும் எலுமிச்சங் காய் அளவு பொன்னுக்குக் குறைச்சல் உள்ளவர்கள் ஒருவரும் இல்லை," (2)—என்றான். சமீபத்தில் இருந்த அப்பாஜியைப் பார்க்க, அப்பாஜி சற்று நேரம் யோசித்துப் பார்த்து; அம்பட்டனுக்குத் தெரியாமல், தன்னுடைய ஊழியக்காரன் ஒருவனை விட்டு, அவன் அடைப்பத்தைச் சோதித்து; அதில் இருந்த எலுமிச்சங் காய் அளவு பொன்னை எடுத்து; அம்பட்டன் போன பின்பு, இராயருக்குக் காண்பித்து;—"இதனாலே தான் அவன் தனக்குள்ளது உலகத்திற்கும் உண்டு; தனக்கில்லலது உலகத்திற்கும் இல்லை—

என்று நினைத்து (3), அப்படிச் சொன்னான்"—என்று தெரிவித்து;—"அதைப் பத்திரப்படுத்தி வைத்து, இன்னொரு சவரத்துக்கு, அவனை இப்போது கேட்டது போலக், கேட்டால், அப்போது அவன் சொல்லுகிற சங்கதியும் தெரியலாம்—என்றான். இராயர் அப்படியே அவனை மறு சவரத்துக்குக் கேட்டபொழுது,—"எப்படிப் பட்ட மகா ராஜருக்குள்ளேயும், மேல் டம்பமே அல்லாமல் (4) எலுமிச்சங் காய் அளவு பொன்னுடையவர்கள் ஒருவரும் இல்லை"—என்றான். பின்பு இராயர் அப்பாஜியைப் பார்த்து,—"உன்னைப் போலும் விவேகம் உள்ள மந்திரி எந்தத் தேசத்திலுங் கிடைப்பது மிகவும் அரிது" (5)—என்று மெச்சி, அம்பட்டனுக்கு அவன் பொன்னைக் கொடுத்து விட்டார்.

NOTES. (1) *Lit.* Comfortable 372. (2) 601. (3) 603. (4) 607. (5) 600, 178, 430.

37

வட தேசத்திலே (1) பத்து வயது முதலாக முப்பது வயது வரைக்கும் தர்க்க சாஸ்திரம் ஒன்றையே படித்த ஒரு தர்க்கிகனும், வியாகரண சாஸ்திரம் ஒன்றையே கற்ற ஒரு வையாகரணியும் (2), பரத சாஸ்திரம் ஒன்றையே அப்பியாசித்த ஒரு பாடகனும், ஜோதிட சாஸ்திரம் ஒன்றையே வாசித்த ஒரு ஜோஷ்யனும், வைத்திய சாஸ்திரம் ஒன்றையே ஆராய்ந்த ஒரு வைத்தியனும், ஆகிய இவ்வைந்து பேரும் கூடிக்கொண்டு; தேசாந்தரம் போய்ப், பணம் சம்பாதித்துக், கலியாணம் பண்ணிக் கொள்ள ஆலோசிக்கும் போது (3),—"வேலூரில் இராயர் வித்துவான்களுக்கு வேண்டியபடி கொடுக்கிறார்,"—என்று, அவரைக் காணும்படியாக, அது வரைக்கும் துணை கூட்டிக் கொண்டு வந்து, துணையாக வந்தவர்களை அனுப்பி விட்டு, இராயருடைய சபைக்குப் போய், அவனவன் தன் தன் வித்தையின் வல்லபத்தைக் காண்பித்தார்கள். இராயர் அப்பாஜியைப் பார்த்து,—"இவர்கள் மிகவுங் கெட்டிக்காரர்கள்"—என்று, புகழ்ந்தார். அதற்கு அப்பாஜி,—"இவர்கள் வித்தையிலே எவ்வளவு கெட்டிக்காரர்களோ, அவ்வளவு லௌகிக காரியங்களிலே மூடர்களாய் இருக்கலாம், என்று நினைக்கிறேன்"—என்றான் (4). இராயர் "அந்த மூடத்தனத்தை எனக்குக் காட்ட வேண்டும்"—என்று கேட்க, அதற்கு அப்பாஜி,—"அப்படியே காண்பிக்கிறேன்; இன்

றைக்கு இவர்களைச் சாப்பிட்டு வரும்படி, அனுப்பி வையுங்கள்,"— என்றான் (5). அப்படியே இராயர் அனுப்பிவிட்டார். பின்பு அப்பாஜி, அவர்கள் அறியாமல், நடக்கிற காரியத்தைப் பார்த்து வரச் சொல்லிச், சில சேவகரை அனுப்பினான். அவ்வைந்து பேர்களுக்குள்ளே தர்க்கிகன் நெய்க்குப் போய், ஒரு தொன்னையிலே வாங்கிக் கொண்டு, வரும் போது, கையிலே இருக்கிற நெய்த் தொன்னையைப் பார்த்து,—"நெய்க்குத் தொன்னை ஆதாரமோ? தொன்னைக்கு நெய் ஆதாரமோ?"—என்று, தர்க்க யுக்திகளைக் கொண்டு நெடுநேரம் யோசித்துப் பார்த்து, சந்தேகந் தீராமையால், தொன்னையைக் கவிழ்க்க (6), நெய் முழுதும் ஒழுகிப் போனதைக் கண்டு (7), "நெய்க்குத் தொன்னையே ஆதாரம்"—என்று நிச்சயித்துக் கொண்டு, வந்து சேர்ந்தான். வியாகரண வித்துவான் தயிர் வாங்கப் போய், ஓர் இடைச்சி "தயிரோ!" என்று, கடைசி ஓகாரத்தைப் பத்து மாத்திரை அளவாக நீட்டிக் கூவுகிறதைக் கேட்டு;—"இந்த இரண்டு மாத்திரை உள்ள ஓகாரத்துக்கு அதிக மாத்திரை கொடுத்து, வியாகரணத்துக்கு விரோதமாக உச்சரிக்கிறாயே! பைத்தியக்காரி!"—என்று நெடுநேரம் அவளுடனே சண்டை போட்டுக், கோபித்துக் கொண்டு, தயிர் வாங்காமல், வந்தான். பாடகன் உலையில் அரிசியைக் கழுவிப் போட்டு; அது தள தள வென்று கொதிக்கிற ஓசையைக் கேட்டு (8), அதற்குச் சரியாகத் தாளம் போட்டு; அத்தாளத்திற்கு ஒத்து வாராமையினாலே (9), கோபங் கொண்டு, சோற்றுப்பானையை உடைத்து விட்டான். ஜோதிட சாஸ்திரி இலை பறிக்கப்போய்ப், பாதி மரத்திலே ஏறும்போது, கெவுளி சொன்னதைக் கேட்டு, ஏறுதற்கும் இறங்குதற்கும் தடையாய் இருக்கிறதை அறிந்து, வெகு நேரம் அங்கே தானே இருந்து, பின்பு சும்மா வந்து விட்டான். (10). வைத்தியன் கறி காய் வாங்கிக்கொண்டு வரப் போய், தன்னுடைய வைத்திய நூற்படி அந்தந்தக் கறி காய்களில் இருக்கிற தோஷத்தை அறிந்து, அவைகளை எல்லாந் தள்ளி விட்டு, வெறுங் கையனாய் வந்து விட்டான். இந்தச் சமாசாரம் எல்லாம் தான் அனுப்பிய மனுஷரால் அறிந்து, அப்பாஜி இராயனைக் கொண்டு சேவகரை விட்டு, அவ்வைந்து பேரையும் அழைப்பித்து, விசாரிக்கும் அளவில், நடந்த சங்கதிகளை எல்லாம் அவர்கள் சொல்லக் கேட்டு, இராயர் ஆச்சரியப் பட்டு, அப்பாஜியைப் புகழ்ந்து கொண்டாடினார்.

NOTES. (1) Here take *இவ்வைந்து* etc. several lines below. (2) 329. (3) 566. (4) 386 last example. (5) 577. (6) 391. (7) 579, 399. (8) 540. (9) 335, 482. (10) 462, example two.

38

வட தேசத்திலே தென்னாலு என்கிற ஊரிலே இராமன் என்று ஒரு பிராமணப் பிள்ளை பிறந்திருந்தான் (1). அவனை ஒரு நாள் வீதியிலே கண்ட ஒரு சந்நியாசி இவனுடைய ரூபத்தையும் குணாதிசயத்தையுங் கண்டு (2), ஒரு மந்திரத்தை உபதேசம் பண்ணி,—"இந்த மந்திரத்தை மூன்று கோடி. ஒரு ராத்திரியில் காளி கோவிலிலே போய்ச் செபித்தாய் ஆனால் (3), காளி ஆயிரம் முகத்துடனே உனக்குப் பிரத்தியட்சம் ஆவாள். அப்போது நீ அவளைக் கண்டு, அஞ்சாமலிருந்து, வேண்டிய வரங்களைப் பெற்றுக் கொள்"—என்றார் (4). இராமன் நல்ல வேளை பார்த்துக் கொண்டு, தன்னூர்ப் புறத்தில் இருக்கிற காளி கோவிலுக்குள்ளே போய், விதிப்படி அந்த மந்திரத்தைச் செபம் பண்ணினான். பத்திர காளி ஆனவ்ள் ஆயிரம் முகமும் இரண்டு கையுமாகப் பெரிய ரூபத்தை எடுத்துக் கொண்டு, பிரசன்னம் ஆனாள். அப்போது மிகுந்த தைரியம் உடையவனாகி (5), அந்த இராமன் அவள் அகோரரூபத்தைப் பார்த்து, அஞ்சாமல், நகை செய்தான். காளி—"ஏண்டா! நகைக்கிறாய்"—என்று கேட்டாள் (6). கேட்டதற்கு இராமன்,—"அம்மா! எங்களுக்கு ஒரு மூக்குக்கு இரண்டு கைகள் இருந்தும் (7), ஜலதோஷங் கண்டால், சீந்துகிறது வருத்தமாயிருக்கிறது, ஆயிரம் முகம் இருக்கிறபடியால், ஒரு வேளை ஜலதோஷங் கண்டால், இரண்டு கையினாலே இந்த ஆயிரம் மூக்குகளையும் எப்படிச் சீந்துவாய்?"—என்றான். அதற்குப் பத்திர காளி,—அடா! பையா! நீ என்னைப் பார்த்து, விகடம் பண்ணின படியால், நீ இன்று முதலாக விகடகவியாகப் போகக் கடவாய்"—என்றாள் (8).—"ஆ ஆ! நல்ல வரங் கொடுத்தாய். அப்படிப் பார்த்தாலும், விகடகவி தான்; இப்படிப் பார்த்தாலும், விகடகவி தான்"—என்றான். அதைக் கேட்டு, இரக்கம் வந்து,—"உன்னுடைய உபசாரணைக்கு இராஜ சபை மெச்சும் படியான விகடகவியாய் இருக்கக் கடவாய்" (9)—என்று, மறைந்து போய் விட்டாள் (10). **அது முதல் விகடம் பண்ணுகிறதிலே, வெகு சமர்த்**

உபசாரணை = civility, compliment, kindness
" (in story) = wit

தனாகி, இராயரிடத்திலே போய்ச் சேர்ந்து, ஜீவனம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தான் (11).

NOTES. (1) 542, second example. (2) குணம் a *quality* and அதிசயம் *a wonder*. (3) 224, 520. (4) 483, 299. (5) ஆகி for ஆய் 336. (6) ஏண்டா for ஏன் *why* and அடா *fellow*, (7) 404. (8) 527. (9) 580, 527, 368. (10) 579, 576. (11) 561.

39

ஒரு நாள் இராயர், உதயமாகி நாலு நாழிகை வரைக்கும், நித்திரை செய்து கொண்டிருந்தார் (1). அன்றைக்குச் சவரம் பண்ணிக் கொள்ளுகிற தினம்; ஆகையால் அம்பட்டன் வந்து பார்த்து, நித்திரை பங்கம் வர ஒட்டாமல், படுக்கையிலே தானே மெதுவாகச் சவரம் பண்ணி விட்டுப் போனான். இராயர் நித்திரை தெளிந்தபிற்பாடு, எழுந்து; நிலைக்கண்ணாடியைப் பார்த்தார். சவரம் வெகு நேர்த்தியாகச் செய்திருக்கிறது தெரிந்தது; அதனாலே, மிகவுஞ் சந்தோஷம் அடைந்து, அம்பட்டனை அழைத்து,—"உனக்கு என்ன வேண்டும்?"—என்றார். "சுவாமி, என்னைப் பிராமணன் ஆக்க வேண்டும்"—என்றான் (2). பிராமணர்களை எல்லாம் அழைப்பித்து,—"ஆறு மாதத்திற்குள்ளே இந்த அம்பட்டனைப் பிராமணன் ஆக்கிப், பந்தியிலே வைத்துக் கொண்டு சாப்பிடாமற் போனால் (3), உங்களுக்கு விட்டிருக்கிற மானியங்களை எல்லாம் ஜப்தி செய்து விடுவேன்"—என்றார். பிராமணர்கள் எல்லாம் விசனப்பட்டுக்கொண்டு, வெளிக்கு நல்லதென்று, அழைத்துக் கொண்டு போய், நித்தியமும் மூன்றுகாலம் ஸ்நானம் பண்ணுவித்து, நித்தியாக்கினி, சந்தியாவந்தனம், செபதபங்கள் முதலாகிய சமஸ்த காரியங்களை நடப்பித்துக் கொண்டு வருகையில் (4), ஆறுவது மாசக் கடைசியில் இராயர்,—"பிராமணர்களுடைய பந்தியில் அம்பட்டன் கூட உட்கார்ந்து சாப்பிடுகிறதைப் பார்க்க வேண்டும்"—என்று (5), அக்கிராரத்துக்குப் போகும்போது, அந்தப் பிராமணர்கள் தென்னாலு இராமனிடத்தே போய், அழுதார்கள். அதற்கு,—"நீங்கள் அஞ்ச வேண்டாம்; நான் உபாயஞ் செய்து, தப்புவிக்கிறேன்"—என்று, இராயருக்கு முன்னே தென்னாலு இராமன் ஒரு கறுப்பு நாயின் கழுத்திலே கயிற்றைக் கட்டி; இழுத்துக் கொண்டு போய்; அக்கிராரத்தின் சமீபத்தில் இருக்கிற ஒரு

குளக் கரையில் ஓமகுண்டம் போட்டு; நாலு பேர் பிராமணர்களை வைத்து; ஓமம் பண்ணச் சொல்லித்; தான் கொண்டு வந்த நாயை முழுகப் படுத்தி, அது வாள் வாளென்று கத்த (6), அதை இழுத்துக் கொண்டு; ஓம குண்டத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்து; மறுபடியும் நாயை இழுத்துக் கொண்டு போய்; முழுகப் படுத்தி; ஓமகுண்டத்தைப் பிரதட்சணம் செய்வித்தான். இப்படியாகச் செய்து கொண்டிருக்கையில், இராயர் வந்து,—"இந்த நாயை ஏன் இப்படிச் செய்கிறாய்?"—என்று கேட்டார். தென்னாலு இராமன்,—"இந்தக் கறுப்பு நாயை வெள்ளை நாய் ஆக்கப் போகிறேன்"—என்றான். இராயர்—'அடா! பித்தனே! எங்கே ஆகிலும் கறுப்பு நாய் வெள்ளை நாய் ஆகுமா? ஆக மாட்டாது,"—என்றார் (7). அதற்குத் தென்னாலு இராமன்,—"அம்பட்டன் பிராமணன் ஆகிறபோது, கறுப்பு நாய் வெள்ளை நாய் ஆகிறது ஆச்சரியமா?"—என்றான். அதைக் கேட்டவுடனே, இராயர்—"சரிதான்; யோசனை பண்ணாமற் சொன்னோம்"—என்று, மனதுக்குள்ளே வைத்துக் கொண்டு, அக்கிராரத்துக்குப் போகாமல், அரண் மனைக்கு வந்து, அம்பட்டனை அழைப்பித்து, வேறொரு விதத்தில் சமாதானம் பண்ணி, அனுப்பிவிட்டார். அதைக் கேட்டுப், பிராமணர்கள் எல்லாஞ் சந்தோஷித்தார்கள்.

NOTES. (1) ஆகி for ஆய், 401. (2) 496, 501. (3) 524, 566. (4) 492, நித்திய eternal and அக்கினி *fire* (624). செபம் *prayer* and தபம் penance, 639, 577. (5) 541. (6) 540, 391. (7) 179.

40

தென்னாலு இராமன் ஒரு நாள் மிகவும் விசனமாக இருக்கிறதை இராயர் தெரிந்து கொண்டு,—"நீ ஏன் துக்கிக்கிறாய்? உனக்கு என்ன குறைபாடு?"—என்றார். அப்போது தென்னாலு இராமன்—"ஐயா! சோதிஷர்கள் என்னை, 'இரண்டொரு மாதத்தில் இறந்து போவாய்,' என்கிறார்கள். ஆனால், இறப்பைக்குறித்து யாதொன்றும் நான் சிந்திக்க வில்லை. 'எனக்குப் பிற்காலத்தில் என் குடும்பத்தை, என்னைப்போல், ஆதரிப்பார் ஒருவரும் இல்லையே?' என்று, கிலேசப் படுகிறேன்"—என்றான். இராயர்,—"அதைக்குறித்து நீ எவ்வளவும் அஞ்சாதே (1)! உன்னிலும் பதின்

மடங்கு அதிகமாக உன் சமுசாரத்தைக் காப்பாற்றுவேன். எனக்கு இது ஒரு பெரிதா?"—என்று, நம்பிக்கையாகச் சொல்லினர் (2). பின்பு தென்னலு இராமன் அன்றுமுதலாக வர வர கோப் அதிக ரிக்கிறதுப்போல் பாசாங்கு பண்ணிக் கொண்டிருந்து (3); ஒரு நாள் இறந்து போனதாக எல்லாரும் நம்பும்படி (4), ஏதோ ஒரு உபாயம் பண்ணித்; தன் பெட்டியிலிருந்த பணங்களையும் ஆபரணங்களையும் பாத்திரங்களையும் வேறே ஓரிடத்தில் வைத்து, அதில் தான் புகுந்து கொண்டிருந்தான். "இவன் இறந்தான்"—என்ற செய்தி இராயர் கேட்டமாத்திரத்தில் (5). தென்னலு இராமனிடத்தில் திரவியம் அதிகமாய் இருக்கிறதென்று கேள்விப் பட்டபடியினுல், அப்போதே சில சேவகர்களை அனுப்பி, அவன் வீட்டுப் பணப் பெட்டியைச் சீக்கிரத்தில் எடுத்து வரச் சொல்லிக், கட்டளை இட்டார். அவர்கள் அவ்வாறே அதைத் தன் அரண்மனையிற் கொண்டு வந்தமாத்திரத்தில், ஆசையோடு அப்பெட்டியைத் திறந்து, பார்க்கையில், தென்னலு இராமனைப் பார்த்து,—"ஓகோ! நீ செத்துப் போனுய், என்றார்களே!"—என்றார். அவன்,—"உங்களை நம்பிச், சாகலாமா? (6) நீர் தானு என் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுகிறவர்?"—என்றான். இராயர் வெட்கிப், பேசாமல் இருந்து விட்டார்.

NOTES. (1) 175, 476. (2) 308. (3) 247, 561. (4) 593. (5) 458. (6) 508.

41

ஒரு திருடன் ஒரு நாள் இராத்திரி ஒரு கோமட்டி வீட்டு அவரைப் பந்தலில் ஒளித்துக் கொண்டிருந்தான். அந்த வீட்டுக் கோமட்டி கை கழுவப் போய்த், திருடன் இருக்கிற ஜாடைகண்டு, பெண்சாதியை ஒரு பெரிய தவலை நிறையத் தண்ணீர் கொண்டு வரச் சொன்னுன் (1). அவள் அப்படியே கொண்டு வந்து கொடுக்க, அதனை அவன் வாங்கிக் கொண்டு, கொப்பளித்துக் கொப்பளித்துத், திருடன்மேலே உமிழ்ந்து (2); தண்ணீர் முழுதும் செலவான பின்பு, மறுபடியும் ஒரு தவலைத் தண்ணீர் கொண்டு வரச் சொல்லி (3), அதனைக் கொப்பளித்துக் கொப்பளித்து உமிழ்ந்தான். அதற்கு அவன் பெண்சாதி,—"என் இப்படி வீணுக் கொப்பளித்துக் கொப்பளித்து உமிழுகிறுயே?"—என்று கேட்டாள். கேட்கவே, அவன்மேலே நாலுவாய்த் தண்ணீரைக் கொப்பளித்து

உமிழ்ந்தான். அவள் அது கண்டு, தன் புருஷனுக்குப் பித்த குணங் கண்டதாக நினைத்துப் (4), பயந்து, தெருவிலே ஓடிப் போய்ப், பல பேரைக் கூவிக் கூட்டிக் கொண்டு, உள்ளே போனாள். அவர்கள் கோமட்டி அண்டையில் வந்து,—"உனக் கென்ன? பித்தம் பிடித்ததா? உன் பெண்சாதி மேலே ஏன் கொப்பளித்து உமிழ்ந்தாய்?"—என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அவன்,—"இந்த வயதிலே இவளைக் கலியாணம் பண்ணி, ஆயிரம் வராகன் உடைமையும் போட்டு, இதுவரையிலே சுகத்திலே வைத்துக் கொண்டிருக்கிற நான் இப்போது நாலு வாய்த் தண்ணீரைக் கொப்பளித்து உமிழ்ந்ததற்கு (5), இவள் சகிக்காமல், உங்களுடனே வந்து சொல்லிக் கொண்டாளே! இந்த அவரைப் பந்தலின்கீழே இருக்கிற மனிதனுக்கு நான் ஒரு உபகாரமுஞ் செய்ததும் இல்லை, அறிந்ததும் இல்லை (6). அப்படி இருக்க, இரண்டு தவலைத் தண்ணீரை எல்லாம் கொப்பளித்துக் கொப்பளித்து மேலே உமிழ்ந்தேன். அதற்கு அவன் சகித்துக் கொண்டிருந்தான். இது மெய் பொய் அறிய வேண்டும் ஆனால் (7), அவனை ருசுவிலே கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்"—என்றான். அதற்கு மேல்—"திருடனைப் பிடிக்கிறதற்காக இந்த உபாயஞ் செய்தான்"—என்று, அந்தத் திருடனைக் கைப்பிடியாகப் பிடித்துக் கொண்டார்கள் (8).

NOTES. (1) 623. *Lit.* Water—a brass pot—to the full. See para. 644. *நிறைய* is an infinitive used as an adverb (247); and means *to the full*, or *fully*. (2) 646. (3) 644. (4) 593. (5) 644, 436. (6) 473. (7) 520, for மெய்ப்போ பொய்ப்போ என்று. (8) 537.

42

ஒரு கோமட்டிக்கு மிகுந்த ஆப்தன் ஆன சிநேகிதன் ஒரு நாள் இராத்திரி வந்தான். அப்போது கோமட்டி காசுப் பையைக் கொட்டி, எண்ணிக் கொண்டிருக்கையில், விளக்கு நின்று போய் விட்டது. "பணத்தை எடுத்துக் கொள்ளப் போகிறான்"—என்று சந்தேகப் பட்டுக், கோமட்டி ஒரு உபாயஞ் செய்தான். அதாவது, சிநேகிதனுடைய இரண்டு கைகளையும் தான் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு,—"நான் ஒரு வாக்குக் கேட்கிறேன்; இதுவரைக்கும் நீ என்னிடத்தில் அதிக விசுவாச முடையவனாக

இருந்ததுபோல (1), உன் ஆயுசுவரைக்கும் இருக்க வேண்டும். அந்தப் படிக்கு, இதோ தீபம் வருகின்றது (2); அத்தீபம் அறியக், கைபோட்டுக் கொடு"—என்று, சீக்கிரமாகத் தன் பெண்சாதியைத் தீபங் கொண்டு வரச் சொல்லிக்; கொண்டு வருகிறவரைக்கும், கை விடாமல் இருந்து கொண்டு; வந்த வுடனே, தீபம் அறியக், கை போட்டுக் கொண்டு; கையை விட்டான்.

NOTES. (1) 650. (2) 631.

43

ஒரு கிராமாதிபதியினுடைய (1) குதிரையைச் சமீபத்தில் இருக்கிற ஒரு பாளையக்காரன் திருடிக் கொண்டு போய், வாலைக் கத்தரித்துப் போட்டுத், தன் வீட்டிலே வைத்துக் கொண்டான். கிராமாதிபதி போகடி பிடித்து (2), இராசாவினிடத்திலே போய்ப், பிரியாது செய்தான். இராசா—"அது உன்னுது தான் என்பதற்குச், சாட்சி உண்டா?"—என்றார் (3). "என் கிராமத்தில் கடைக்கார கோமட்டி இருக்கிறான்" (4)—என்றான். பாளையக்காரனை அழைத்து, விசாரணை செய்ய,—"அது தன் குதிரையே என்றும், தனக்கும் பிரதிவாதியின் சாட்சியே சாட்சி என்றுஞ்"—சொன்னான். அரசன் கோமட்டியையும் குதிரையையும் அழைப்பித்துக், கோமட்டியைப் பார்த்து,—"இது கிராமாதிபதி குதிரையா? பாளையக்காரன் குதிரையா?"— என்று கேட்டார். கோமட்டி—"கிராமத்தானுது (5), என்று மெய் சொன்னால், தன் வீடு கொள்ளை போம், என்றும்,—பாளையக்காரனது, என்று சொன்னால், கிராமத்தை விட்டு, ஓடிப் போக வேண்டியதல்லாமலும் (6), அந்தப் பொய் வெளிப்பட்டால், தண்டனை கிடைக்கும், என்றும்,"—சற்று நேரம் ஆலோசித்து, இரண்டு பேருக்கும் அனுகூலம் போலே தோன்றும் படியாகவும், உண்மை வெளிப்படும் படியாகவும், உபாயந் தெரிந்து கொண்டு; இராசாவைப் பார்த்து,—"சுவாமி! இந்தக் குதிரையை முன்னே பார்த்தால், கிராமத்தான் குதிரை போலவும், பின்னே பார்த்தால், பாளையக்காரன் குதிரை போலவுந் தோன்றுகின்றது"—என்றான். இராசா மிகுந்த புத்திசாலி யானபடியால் (7), அவன் உபாயமாகச் சொல்லி, அதற்கு முன்னே யென்றதால், திருடி வருவதற்குமுன்னே என்றும்,—முகம் பழைய படி இருக்கிற தென்றும்,—பின்னே என்றதனால், திருடி வந்தபின்னே என்றும்,—வால் நூதனமாகக் கத்த

ரிக்கப் பட்ட தென்றும்,—பொருள் கொண்டு; அந்தக் கோமட்டி புத்தியை மெச்சிக்கொண்டு, கிராமத்தான் பட்சம் தீர்ப்புச் செய் தான்.

Notes. (1) *கிராமம் a village* and *அதிபதி a ruler*, 624. (2) *போகடி* abbreviation for *போகும் which goes* and *அடி a foot*: literally—seizing the going foot, *i. e.*, taking to his heels. (3) *உன்னுது* vulgarism for *உன்னுடையது* (374), 543. (4) Equivalent to *கடைக்காரனுகிய கோமட்டி* (591): *a man of the komati caste (who is) a shopkeeper.* (5) For *கிராமத்தானது*, equivalent to *கிராமத்தானுடையது* from *கிராமத்தான்.* (6) 608. (7) Here take *பொருள் கொண்டு.*

44

நித்திய தரித்திரனுகியும் பிறவிக் குருடனுகியுங், கலியாணம் இல்லாதவனுகியும் இருந்த (1) ஒரு கோமட்டி ஒரு தெய்வத் தைக் குறித்து நெடு நாளாகத் தபசு செய்தான். அந்தத் தெய்வம் ஆனது (2)—"இவன் கோமட்டி ஆகையால், எத்தனை வரங்களைக் கேட்பானே,"—என்று யோசனை செய்து; இவனை முன்னதாகத் திட்டம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும், என்று நினைத்து (3);—"ஓய் கோமட்டி! உன் தபசுக்காக மிகவுஞ் சந்தோஷப்பட்டேன். உனக்கு வேண்டிய ஏதாவது ஒரு வரங் கேளு; அதிகமாகக் கேட்டால், கொடுக்க மாட்டேன்"—என்று சொல்லிற்று (4). கோமட்டி—"நான் அநேக வரங்களை வாங்கலாம் என்றிருந்தேன் (5). சுவாமி இப்படிச் சொல்லி விட்டாரே! இதற்கு என்ன செய்வது?" (6)—என்று ஆலோசித்துத்; தெய்வத்தைப் பார்த்து,—"என் ஆண்டவனே! உம்முடைய திரு வுள்ளத்தின்படியே கேட்கிறேன். என் பேரனுக்குப் பேரன் ஏழு நிலை மாடத்தில் இருந்து, பொன் கலத்திலே பாலும் அன்னமுமாகச் சாப்பிட, என் கண் களிக்கப், பார்த்து விட்டுச், சாகும்படியாக, இந்த ஒரு வரம் மாத்திரம் அனுக்கிரகம் பண்ணினுல், போதும்,"—என்று கேட்டான் (7). இப்படி இவன் கேட்டதிலே, சம்பத்தும், புத்திர பௌத்திர பாக்கியங்களும், பூரண ஆயுசும், மேலான வீடும், நேத்திரமும், என்கிற இவை முதலாகிய சமஸ்த வரங்களும் அடங்கி இருக்கையினுலே (8), தெய்

வம் அவன் யுக்திக்காகச் சந்தோஷத்தை அடைந்து, அப்படியே கொடுத்து அருள்செய்தது.

NOTES. (1) ஆகி for ஆய், 368. (2) 637. (3) 541. (4) எது a form for எது (179), 407, 268. (5) 508, 561. (6) செய்வது participial noun 430. *Lit. That which I shall do (is) what?* (7) 306. (8) 452, 639.

45

மதுரா புரி என்னும் (1) பட்டணத்தில் பாண்டிய ராஜன் சபையிலே இருபது வருஷ காலம் தினந்தோறும் போய் வந்து கொண்டிருந்து (2), அந்த ராஜாவின் தயவு சம்பாதித் திருந்த ஒரு குடித்தனக்காரன் வீதியிலே போகையில், எதிரே அவசரமாக வந்த ஒருவன் கை தன்மேல் பட்டபடியால்,—“ஏண்டா! முட்டாளே! ஒற்றிப் போகல் ஆகாதா?”—என்றான் (3). அதற்கு அவன்,—“நீ ஒதுங்கிப் போகல் ஆகாதா? தேவடியாள் மகனே!”—என்றான். உடனே அந்தக் குடித்தனக்காரன் அரசனைக் கண்டு,—“என்னை ஒருவன் ‘தேவடியாள் மகனே!’—என்று தூஷணம் செய்தான்,”—என்று சொல்ல, அரசன்—“உம்முடைய பெருமைக்கு அதை ஒரு காரியமாக நினைக்கல் ஆகுமா?”—என்றான் (4). அது கேட்டு, அந்தக் குடித்தனக்காரன்,—“மகா ராஜாவே! நெடுங்காலமாக உங்கள் சமுகம் காத்திருக்கிற என் மேலே உங்களுக்கு ஏதோ தயவு தப்பி இருக்கிறதாகத் தோன்றுகின்றது (5). அப்படி இலேசாக விடவேண்டாம். உங்கள் சபையில் அவனை அழைப்பித்து, விசாரணை செய்ய வேண்டும்”—என்றான். அரசன் நகை செய்து, அவனை அழைப்பித்து,—“நீ இந்தப் பெரிய மனுஷனைத், ‘தேவடியாள் மகனே,’ என்று சொல்லலாமா?”—என்றார். அதற்கு அவன்,—“நான் அவசரமாகப் போகும்போது, இவர் சந்தித்தார். அப்போது என் கை இவர் மேலே பட்டது. அதற்கு இவர், ‘முட்டாளே!’ என்றார். அந்தக் கோபத்தினாலே, ‘தேவடியாள் மகனே!’ என்றேன்”—என்றான். அரசன் அந்தக் குடித்தனக்காரனைப் பார்த்துத்,—“தான் சொல்லியது மெய்தான், என்று சொல்லுகிறான். இனி நடக்க வேண்டுவ தென்ன? சொல்,”—என்றார். அதற்கு அவன்,—“நேற்றுப் பல பேர் நடந்த வீதியிலே சொல்லியது இன்றைத்தினம் உங்களுடைய மகா சபையிலே தானே ருசு ஆச்சுதே (6).

'மகா ராஜாவின் சபையில் இருக்கிற குலஸ்திரீ மகனுகிய இன்னுனை (7) இன்று முதலாகத் தேவடியாள் மகன் என்று யாவரும் சொல்ல வேண்டியதில்லை' (8),—என்று பட்டணமெங்கும் பறை சாத்துவிக்கச்"--(9), சொல்லிக் கேட்டுக் கொண்டான். அப்படியே அரசன் உத்தரவு செய்தார். அப்பறை சாத்துதல் கேட்டு (10), எல்லாரும் அவனைத், 'தேவடியாள் மகன்,' என்றே நினைத்தார்கள். ஆகையால், புத்தி யீனர்கள் குளிக்கப் போய்ச், சேற்றைப் பூசிக் கொள்ளுவார்கள் (11).

Notes. (1) 542. (2) 490, 566. (3) 509. (4) 508, ஆகும் or ஆம், 266. (5) ஏதோ for some reason or other, 384, 593. (6) 636. (7) 591, 663. (8) 175, 472, 500. (9) 393. (10) 172, 462. (11) 400.

46

ஒரு சிஷ்யனை அவனுடைய ஆசாரியர் வருஷாவருஷம் தட்சணைக்காக நெடுந் தூரத்திலிருந்து வந்து கண்டு கொண்டே வந்தார் (1). வந்தபோதெல்லாம், தனக்குக் கையில் இல்லாமல் இருக்கிறதாக இதவாகப் பேசி (2),—"வரும் வருஷத்திற்குக் கொடுக்கிறேன். தயவு பண்ணிப் போய்வாருங்கள்,"—என்று உபசாரஞ் சொல்லிக் கொண்டே வந்து; பின்பு ஒரு தடவை—"மேலை வருஷத்துக்கு அவசியமாகக் கொடுப்பேன்"—என்று, அனுப்பினுன் (3). "இந்தத் தடவை தப்பாமற் கொடுப்பான்,"—என்று ஆசாரியர் வந்தார். உடனே சிஷ்யன் எழுந்து; ஆசனங் கொடுத்து; உட்கார்ந்தபிற்பாடு, சேவித்துக் கொண்டு; சாப்பாடு விசாரித்துச்,—"சுவாமி! இருங்கள்; சீக்கிரமாக வந்து, அனுப்புகிறேன்,"—என்று, தான் போய்ச்; சாப்பிட்டுப் போட்டுப்; பெட்டியை எதிராகக் கொண்டு வந்து, வைத்துத், திறந்து, உள்ளே வலது கையைப் போட்டு; மூடிப் பிடியாகப் பிடித்துக் கொண்டு; ஆசாரியரிடத்திற்கு வந்து,—"இனி சுவாமி, எழுந்திருங்கள்!"—என்றுன். ஆசாரியர்—"இத்தனை நாள் கொடாமல், கெடுவு வைத்துக் கொண்டு வந்தாலும் (4), இப்போது ஒரு பிடி வராகன் கொடுக்க எடுத்துக் கொண்டு வந்தான்"—என்று (5), பொங்கிக் கொண்டு, புறப்பட்டார். பின்னுலே சிஷ்யனும் போனுன். நாலு நாழிகை வழிதூரம் போனபிற்பாடு,

சிஷ்யன்,—"சுவாமி! இது என்ன மாசம்?"—என்றுன். ஆசாரியர்—"இது மார்கழி மாசம்"—என்றுர். சிஷ்யன் மூடிக்கொண்டு வந்த கையை, மார்கழி மாசம் முதல் பதினைந்து மாசம் வரைக்கும் விரலை விட்டு எண்ணிக், காட்டிப், பதினைந்தாம் மாசத்தில் வரச் சொல்லிக், கெடு விட்டான். ஆசாரியர், எண் சாணுடம்பும் ஒரு சாணுடம்பாகக் குன்றி (6), திகில் அடைந்து, வெட்கிப், போய் விட்டார். ஆகையால், பொய்யான பொருளாசை மெய்யான அருளாசையை விலக்கும்—என்பது உண்மையே (7).

Notes. (1) 578. (2) 483, 593, இதவாக for இதமாக (3) மேலே more commonly வருகிற. (4) 578, 525. (5) 644, 537. (6) எண் (212), சாண் *a span*, உடம்பு *a body*, 401. (7) 543.

47

ஒரு இராஜாவானவர் குந்தளம் இழைத்து, இரத்தினம் பதித்த அருமையான ஒரு வீணையை அப்பியாசம் பண்ணிக் கொண்டே வருவார் (1). அவர் ஒரு நாள் சுதிக்குத் தந்திகளைச் சரிப் படுத்தும்படியாக, முறுக்காணிகளைப் பிடித்துப், பல தரம் முறுக்கிப் பார்த்தார். அப்போது அவர் பக்கத்திலே நின்ற ஒரு மூடச்சேவகன் அதைப் பார்த்து,—"இவர் இந்த வீணையை ஒடிக்க மிகவும் வருத்தப் படுகிறுர்"—என்று நினைத்து; இராஜா எழுந்து, அந்தப் புரத்துக்குப் போய், வருகிறதற்கு முன்னே (2), வீணையை ஒடித்துப், பொடிப் பொடி ஆக்கி விட்டு (3); அதிக சந்தோஷத்துடன் இராஜாவின் வரவை எதிர்ப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். இராஜா வந்து, பார்த்து,—"இப்படிப் பொடிப் பொடி யாகும்படி, எப்படி ஒடித்தாய்?"—என்று கேட்டார். சேவகன் தன்னை மெச்சுகிறதாக நினைத்து (4)—"இது, சுவாமி, தங்கள் அன்ன விசேஷத்தால் எளிதிலே ஒடிக்கத் தக்க வல்லமை அடியேனுக்கு வந்தது"—என்றுன் (5). இராஜா—"புத்தி யீனர்கள் புத்தியாகச் செய்வதும் விபரீதம் ஆம்"—என்று சொன்னுர் (6).

Notes. (1) 637, 557, 578. (2) 439. (3) 576. (4) 593. (5) 628. (6) 528, 587, *b*.

எங்கள் போக்கையும் வரத்தையும்

வரவு income & செலவு expense

48

ஒரு மடையனுடைய பெண்சாதி ஒரு காசுக்கு மீன் வாங்கி, வந்து, வைத்தாள். அதைப் பூனை தின்று விட்டது (1). அப்பூனை தின்னும்போது, பார்த்திருந்த மடையன் (2) தான் காடு வெட்டுங் கோடாலியைப் பெட்டியில் வைத்துப், பூட்டிட்டு வருவான் (3). அவன் பெண்சாதி—"கோடாலியைத் தினந் தோறும் பெட்டியிற் போட்டுப் பூட்டுவதேன்?"—என்றாள் (4).—"ஒரு காசு மீனைத் தின்ற பூனை நாலு பணத்துக் கோடாலியைத் தின்று விட்டால், நாம் என்ன செய்யலாம்?"—என்றான் (5).

NOTES. (1) 576. (2) 456, 562. (3) 577, 578, 557. (4) பூட்டுவது (430) and ஏன் *Why?* (5) 190, 508.

49

ஒரு பெருங் கிராமத்துப் புடவைகள் வெளுக்கும் வண்ணான் அவ்வுடைமைகளைச் சுமக்கிறதற்கு ஒரு கழுதையையுந், தன் வீட்டுக்குக் காவலாக ஒரு நாயையும் வைத்திருந்தான். இப்படி இருக்குங் காலத்தில், ஒரு நாள் இராவில் நல்ல கருக்கலிலே ஆறு பேர் திருடர் அவன் வீட்டில் கன்னம் இட வந்தார்கள் (1). அப்பொழுது அங்கிருந்த நாய் குலையாமல், சும்மா இருந்தது. கழுதையானது (2)—"நாயே! நீ ஏன் சும்மா இருக்கிறாய்? நம்முடைய எசமானன் வீட்டில் திருடுகிறதற்குக், கள்ளர் வந்து, உள்ளே பதுங்கி இருக்கிறார்களே! நம்முடைய வசத்தில் இருக்கிற விலையேறப்பெற்ற ஆடைகளெல்லாம் போய் விட்டால், எசமான் நொந்து போவான்,"—என்றது. அதற்கு அந்த நாயானது,—"கழுதையே! இப்படி இவர்கள் அநேகம் முறை திருட வந்தார்கள். அப்பொழுது நான் குலைத்துக் குலைத்து, எசமானனை எழுப்பி விட்டேன். கள்ளர் ஓடிப்போனார்களே. அதை நீயும் அறிவாயே. அந்த நன்றி அறிகிற குணம் நம்முடைய எசமானனிடத்தில் இல்லை (3). ஆதலால், அவர்கள் புகுந்து திருடிக்கொண்டு போனால், போகட்டும் (4); நமக்கு நிமித்தியம் இல்லை,"—என்று சொல்லிற்று. "இந்த முறை தான் ஆகிலும் கூப்பிட்டுத், தன் எசமானனை எழுப்பி விடுவோம்"—என்று, கழுதை இடி முழக்கம்போலக்

கதறிக் கூப்பிடத் தொடங்கிற்று. திருடர் அப்புறம் பதுங்கி இருந்தார்கள். வண்ணான் அவ்விரைச்சல் பொறுக்க மாட்டாமல், எழுந்தோடி வந்து,—"கொழுத்த கழுதையே!" என்று வைது, தடியால் இடுப்பு ஒடிய அடித்து விட்டு, கோபத்துடனே படுத்துக் கொண்டான். திருடர் மீண்டு உள்ளே வந்து புகுந்து, துணி மணிகளை எல்லாம் வாரிக் (5), கட்டிக் கொண்டு, போய் விட்டார்கள். பார்த்திருந்த நாய் கழுதையைப் பார்த்து,— "நான் சொல்லியுங், கேளாமற் போனாயே (6)! நீ செய்த நன்றிக்கு நம் ஆண்டவன் செய்த நன்றியைக் கண்டாயே! ஆகிலும் நான் செய்யும் வேலையை நீ செய்ததால், இப்படி வந்தது (7). ஆதலால், அவன் அவன் வேலையை அவனவனே செய்ய வேண்டும். ஒருவன் செய்கிற வேலையை ஒருவன் செய்தால் இப்படியே வந்து நேரும்"—என்றது.

NOTES. (1) 390. (2) 637. (3) 377. (4) 514. (5) 629. (6) 404, 484. (7) 596, 558.

50

ஒரு குடித்தனக்காரன் அடிமைப் பறையனை வைத்துக்கொண்டு, அவனை—"உன் பேர் என்ன?"—என்று கேட்டான். "ஐயா! என் பேர் பெருமாள்"—என்றான். அந்தக் குடித்தனக்காரன் வைஷ்ணவன் ஆகையால் இந்தப் பறையனைப் பெருமாள் என்று அழைக்கச் சம்மதியாமல்,—"நீ வேறே பேர் வைத்துக் கொள்ளுகிறாயா?"—என்று கேட்டான். "ஐயா! வைத்துக் கொள்ளலாம் (1): கொஞ்சஞ் செலவு பிடிக்கும்,"—என்றான். "அதற்கு எவ்வளவு பிடிக்கும்? சொல்லு,"—என்றான். "என் தகப்பன் இருக்கையில், பத்து வராகனும், பதின் கல நெல்லுஞ் செலவழித்து (2), நாலு பறைச்சேரிகளுக்கும் சாப்பாடு போட்டு, இந்தப் பேரிட்டான். இப்போது இதைத் தள்ளுகிறதற்கும், வேறே பெயரிடுகிறதற்கும், முன் செலவுக்கு இரட்டத்தனைச் செலவு பிடிக்கும்"—என்றான். அந்தப்படி சம்மதித்து, இருபது வராகனும், இருபதின் கல நெல்லுங் கொடுத்தான். அதை வைத்துக் கொண்டு, சொஸ்தமாகச் சில மாசம் சாப்பிட்டுப் போட்டுப், "பெரிய பெருமாள்"—என்று பெயரிட்டுக் கொண்டு, வந்தான். வைஷ்ணவன் அடிமையைப் பார்த்து,—"என்னபெயரிட்டுக்கொண்டு, வந்தாய்?"—என்றுகேட்டான். "சுவாமி! இப்போது இட்டுக்கொண்டு வந்த பெயர் பெரிய

பெருமாள்"—என்றான். அதைக் கேட்டு, ஆண்டை வெட்கிப் போனான் (3). ஆதலால் வீண் விபரீதத்தால் பேதையர் வீண் செலவு செய்ய உடன்படுவார்கள்।(4).

Notes. (1) 508. (2) 644. (3) 579. (4) 556.

51

ஒருவன்—"ஆய்ந்து பாராதான் காரியஞ் சாந்துயரந் தரும்" (1)—என்கிற வாக்கியத்தை ஒரு நறுக்கிலே எழுதி வைத்துக் கொண்டு, ஒரு பெரிய பட்டணத்திலே—"இது ஆயிரம் வராகன்"—என்று, தெருத்தோறும் விலை கூறித் திரிந்தான். பெரிய யுத்தத்துக்குப் போக எத்தனமாய் இருந்த ஒரு ராஜகுமாரன் (2)—"இதன் பலனை அறிவோம்"—என்று (3); ஆயிரம் வராகன் கொடுத்து; அந்த நறுக்கை வாங்கித்; தன் படுக்கை வீட்டிலே தூக்கிட்டிருக்கிற கட்டாரியை உருவி; அந்த உறைக்குள்ளே போட்டுக்; கட்டாரியைச் சொருகி; முன்னிருந்தபடியே, தூக்கிட்டுப் போட்டுத்; தான் நெடுந் தூரத்திலே யுத்தத்துக்குப் போய்ப்; பதினாறு வருஷம் யுத்தம் பண்ணி; வெற்றி கொண்டு, தன் வீட்டிற்கு வந்தான். தான் போனபோது, பிள்ளை உண்டாய் இருந்த தன் பெண்சாதி பெற்ற பிள்ளைக்குப் பதினாறு வயதாச்சுது. அந்த பிள்ளையும் அவளுமாகக் கட்டிலின்மேலே படுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள் (4). அதைப் பார்த்துத்; தன் பெண்சாதி சோரபுருஷனை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறதாக நினைத்து (5); இரண்டு பேரையுங் குத்திப் போடுகிறதற்கு, முன் தூக்கிட்டிருந்த கட்டாரியை உருவினான். அப்போது அதற்குள்ளிருந்த சீட்டு கீழே விழுந்தது. அதை எடுத்து;—"ஆய்ந்து பாராதான் காரியம் சாந்துயரந் தரும்"—என்றிருக்கிறதைப் பார்த்துக், கோபம் அடங்கி,—"இது காரியத்தைப், பொறுத்து, ஆய்ந்து பார்ப்போம்"—என்று; விசாரித்துத்; தன் பெண்சாதி பக்கத்திலே படுத்திருந்தவன் தன் புத்திரன்—என்று அறிந்து;—"என் அருமைப் பிள்ளையையும் பெண்சாதியையும் வீணாகக் கொல்ல நினைத்தது இந்தக் கட்டு வாக்கியத்தினாலே அல்லவா தப்பியது"—என்று, அளவற்ற சந்தோஷத்தை அடைந்து (6);—"இந்தச் சீட்டுக்கு நான் கொடுத்தது தகுதியான விலை அல்ல, இன்னம் அதிகமாகக் கொடுக்கலாம்,"—என்று மெச்சினான்.

NOTES. (1) 566 fourth example. :For *பாராதவன்.* (2) 372. (3) 160, 537. (4) 636, 592. (5) 593. (6) *அளவு measure,* and *அற்ற without,* 602.

52

ஒருவன் இராஜாவுக்கு ஆரூடம் சொல்லி, அநேக வெகுமானங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு வந்தான் (1). அதைப் பார்த்து, மனம் பொறுமல், அவன் பக்கத்து வீட்டுக்காரி தும்முட்டிப்பட்டன் என்கிற தன் முட்டாள் புருஷனைப் பார்த்து,—"எங்கே ஆகிலும் போய், ஆரூடம் கற்றுக் கொண்டு வா" (2),—என்று, கட்டுச்சாதங் கட்டிக், கொடுத்தாள். அந்த மூடன் அதை வாங்கிக் கொண்டு, போய், ஒரு குளத்தண்டையிலே சாப்பிட்டுப் போட்டு, அங்கிருக்கிற மரத்தின் நிழலிலே படுத்துக் கொண்டிருக்கையில், வளை தோண்டிக் கொண்டிருந்த ஒரு எலியைக் கண்டு,—"எலி வளை தோண்டக் கண்டேன்"—என்றும்,—புற்றின்மேலே விழித்துக் கொண்டிருந்த ஒரு ஆந்தையைக் கண்டு,—"புற்றிலே ஆந்தை விழிக்கக் கண்டேன்"—என்றும்,—ஒரு பனைமரத்தைக் கண்டு,—"நெட்டைப் பனைமரம் நிற்கக் கண்டேன்"—என்றும்,—ஓடிய ஒரு மானைக் கண்டு,—"மானோடக் கண்டேன்"—என்றும்,—பாடம் பண்ணிக் கொண்டு, வீட்டிற்குப் போய்,—"ஆரூடம் கற்றுக்கொண்டு வந்தேன்"—என்றான். அன்று இராத்திரி அவனும் பெண்சாதியுமாகப் படுக்கை வீட்டில் இருக்கையில், திருடன் வந்து, அந்த வீட்டுச் சுவரிலே கன்னம் போட்டுக் கொண்டிருந்தான். அப்போது, அவள் தன் புருஷனைப் பார்த்து—"நீ கற்றுக் கொண்டு வந்த ஆரூடத்தைச் சொல்ல வேண்டும்"—என்றாள். "எலி வளை தோண்டக் கண்டேன்"—என்றான். அதைக் கேட்கவே (3), கன்னம் இட்டுக் கொண்டிருந்த திருடன் தான் தோண்டுகிறதை அவன் மறைபொருளாகச் சொன்னான் என்று, திடுக்கிட்டு, விழித்தான். "புற்றிலே ஆந்தை விழிக்கக் கண்டேன்"—என்றான். தான் விழிக்கிறதை அவன் சொல்லுகிறான்—என்று, எழுந்து நின்றான். "நெட்டைப் பனை மரம் நிற்கக் கண்டேன்" என்றான். தான் நிற்கிறதை அவன் சொல்லுகிறான்—என்று, ஓட்டம் பிடித்தான். "மான் ஓடக் கண்டேன்"—என்றான். தான் ஓடுகிறதை அவன் சொல்லுகிறான்— என்று, காற்றாய்ப் பறந்தான். இவைகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஒருவனால்,—"அந்த

பாடம் பண்ணிக் கொள்

இதை மனப் பாடம் பண்ணிக் கொள்

முட்டாள் உள்ளது உள்ளபடி ஆரூடஞ் சொல்லுகிறவன்"—என்ற பெயர் பட்டணம் எல்லாம் பரவியது (4). அதைக் கேட்டிருந்த வண்ணான் தன் கழுதை காணமற் போனதைக் குறித்து ஆரூடம் கேட்டான். அதற்குக்—"கழுதை மறைந்தால், குட்டிச்சுவர் தான்"—என்றான். அந்தப்படியே வண்ணான் ஒரு குட்டிச்சுவரை எட்டிப் பார்த்தான். அங்கிருந்து கழுதை அகப்பட்டது. அந்தச் சமாசாரத்தை வண்ணான் இராஜா வைக்குந் தெரியப் படுத்தினான். அரசன் வீட்டிலிருந்த உடைமைப் பெட்டியை மூக்கி என்கிற வெள்ளாட்டியும் நாக்கி என்கிற வெள்ளாட்டியும் திருடிக், கிணற் றிலே போட்டு விட்டு, அறியாதவர்போல் இருந்தார்கள். இராஜா தன் வீட்டிற் போன திருட்டைக்குறித்து அந்த மூட சோசியனை அழைத்துக், கேட்டான். "எட்டு நாளையிலே பிடித்துக் கொடுக் கிறேன்"—என்று, கெடுவு சொல்லி, வந்து, ஏழு நாள்மட்டும் சும்மா இருந்து; எட்டாம் நாள் காலமே—"கெடுவு ஆய் விட்டதே (5). இனி எனக்கு நாக்கே போமோ? மூக்கே போமோ"—என்று சொல் லிக்கொண்டே, குளக்கரையிலே பல் விளக்கிக் கொண்டிருந்தான். திருடின இரண்டு பெண்டுகளும் தண்ணீருக்கு வருகிறபோது, அவன் சொல்லுகிறதைக் கேட்டுத்; திடுக்கிட்டுத்; "தாங்கள் திருடி னதைத் தெரிந்து கொண்டு, சொல்லுகிறான்"—என்று; சமீபத்திலே வந்து;—"ஐயா! உடைமைப் பெட்டியைத் திருடினவர்கள் நாங்க ளே. அதைக் கொண்டு வந்து, கொடுத்து விடுகிறோம் (6). எங் களுக்கு ஒரு தண்டனையும் இல்லாமல், காப்பாற்ற வேண்டும்"— என்று வேண்டிக் கொண்டார்கள். அவன் "நல்லது" என்று, அவர் களையும் உடைமைப் பெட்டியையும் அரசனிடத்திலே கொண்டு போய்ச் சேர்த்து,—"இவர்கள் குற்றத்தை மன்னிக்க வேண்டும்"— என்றான் (7). அப்படியே அரசன் மன்னித்து; சோசியனுக்கு வெகுமானமுஞ் செய்து; சம்பளம் பண்ணித்; தன்னிடத்திலே வைத்துக் கொண்டான். பிற்பாடு ஒரு நாள் தானும் சோசியனு மாக வேடிக்கையாகப் போகிறபோது (8), ஆற்றங் கரையிலே ஒரு சின்ன தும்மட்டிக்காயைப் பறித்து (9), சோசியனுக்குத் தெரியா மல், தன் கைக்குள்ளே வைத்து, மூடிக்கொண்டு—"இது என்ன?" என்று கேட்டான். சோசியன், தான் அகப்பட்டுக் கொண்டேன்— என்று நினைத்து,—"அங்கே தப்பி, இங்கே தப்பி, அகப்பட்டுக் கொண்டான், தும்முட்டிப் பட்டன்"—என்று சொன்னான். அது

கேட்டு, அரசன்—"தும்மட்டிக்காய்—என்று கண்டுபிடித்தான்"—என்று, மிகவுஞ் சந்தோஷப்பட்டு, வேண்டிய வெகுமதிகளைக் கொடுத்து, அனுப்பி விட்டான்.

NOTES. (1) 399, 578. (2) 179, 329. (3) 391. (4) 599. (5) 548, 576. (6) 554. (7) 501. (8) 592. (9) *ஆற்று* (from *ஆறு*) with the particle *அம்* instead of the inflectional base (190).

53

குதிரையைப் படைத்த ஒரு கிழவன் தான் ஏறிக்கொண்டு, பன்னிரண்டு வயதுடைய தன் பிள்ளையை நடத்திக் கொண்டு போனான். அது கண்டவர்கள்—"இவன் மகா பாவி, அறியாத பிள்ளையை நடத்திக் கொண்டு, தான் குதிரை ஏறிக் கொண்டு போகிறான்,"—என்றார்கள். தான் குதிரை விட்டிறங்கிப், பிள்ளையை ஏற்றிக் கொண்டு போனான். அது கண்டவர்கள்—"தள்ளாத கிழவன், அல்லவோ, குதிரை மேல் ஏற வேண்டும்? ஓடிவாத் தக்க பையனை ஏற்றிக் கொண்டு, தான் நடந்து போகிறானே! இதென்ன அநியாயம்!"—என்றார்கள். பிற்பாடு தானும் ஏறிக் கொண்டு, பிள்ளையையும் ஏற்றிக் கொண்டு போனான். அது கண்டவர்கள்—"இது இவரது சொந்தக் குதிரையே அல்ல (1). அதினாலேதான்—'எப்படி ஆகிலும் போகட்டும்'—என்று, இரண்டு பேராக ஏறிக் கொல்லுகிறார்கள்,"—என்றார்கள் (2). பின்பு தாங்கள் இரண்டு பேரும் இறங்கிக், குதிரையை நடத்திக் கொண்டு போனார்கள். அது கண்டவர்கள்—"இவர்கள் குதிரை எப்போதும் ஏறி வாழ்ந்தவர்கள் அல்ல,"—என்றார்கள். அப்புறம் குதிரையினுடைய நாலு காலையுங் கட்டித், தண்டு போட்டு, எடுத்துக் கொண்டு போனார்கள். அது கண்டவர்கள்—"இதுவரைக்கும் குதிரை மனுஷனை எடுக்கிறது அறிவோம்: மனுஷர் குதிரையை எடுத்துக் கொண்டு போகிறது ஆச்சரியம்"—என்று, கூக்குரலிட்டுச், சிரித்தார்கள். அவைகளைக் கேட்டுக், குதிரைக்காரன் ஒரு விதத்துக்காவது சம்மதியாதபடியினாலே—"உலகம் பலவிதம்"—என்று சொல்லிப், பின்பு தன் மனதின்படியே நடந்தான்.

NOTES. (1) Grammatical form for *இவருடைய*, 146. (2) 179, 514, 592.

54

இரண்டு பேர் மூடர்கள் ஒரு ஆலயத்திலே சிவ தரிசனம் பண்ணப் போன இடத்தில்,—"மைத்துனு! சுவாமி என்கிறுர்களே. இது தானு சுவாமி? கல் ஆச்சுதே,"—என்றுன் (1). கோவில் அதிகாரி அதைக்கேட்டுச்—"சுவாமியை நிந்திக்கிறுயா?"—என்று, நன்றுக அடித்துத், துரத்தி விட்டான். அதைப் பட்டுக்கொண்டு, மைத்துனனுந் தானுமாக ஒரு வீட்டிலே போய்ச் சாப்பிட்டார்கள். அந்தச் சாப்பாட்டிலே கல் இருப்பதைக் கண்டு,—"மைத்துனு! சாதத்திலே கல் இருக்குது"—என்றுன் (2). முன் அடிபட்டவன் அதைக் கேட்டுக், கோபித்துக் கொண்டு,—"அடா! புத்தி கெட்டவனே! கல் என்று சொல்லாதே! இப்போது நான் அடி பட்டதைப் பார்க்க இல்லையா? சின்ன சுவாமி என்று சொல்லடா!"—என்று; கை கொண்டமட்டும், இரண்டு அறை கொடுத்தான். இரண்டு அறையும் நன்றுகப் பட்டபடியால், "இனிமேல் இப்படிச் சொல்ல மாட்டேன்"—என்றுன்.

NOTES. (1) 123, 636. (2) 634.

TRANSLATION OF

THE

EASY STORIES

N.B.—The numbers refer to the paragraphs of the Grammar. Lit. stands for literally.

1. THE ASCETIC AND THE FISHERMAN

An ascetic who did not destroy life (*a*) went along the bank of a certain pool. When he was going along, a fisherman caught a fish in the pool. The ascetic addressing (*b*) the fisherman, said—'Alas! when will you ascend the bank?' 'Sir,' he replied, 'I shall ascend the bank, if I fill my basket' (*c*).

Notes. (*a*) *Lit.* Who did not *kill* any life. (*b*) *Looking at.* It answers to the English expression—'*addressing*,' and will be so translated throughout this book (656). (*c*) The point of the story lies in the fact that the Tamil expression '*to ascend the bank*' has also the idiomatic meaning—'*to get to heaven*.' The ascetic considered the taking of animal life to be a great sin; and he intended to tell the fisherman, that he would not get to heaven, if he took the lives of the fishes.

2. THE SPENDTHRIFT AND THE MISER

A certain spendthrift asked a miser for a loan. He replied—'How will you settle the loan again'? 'I will collect it,' said he, 'month by month out of my wages, and pay it.' The miser replied—'*Before this* ought you not thus to have collected it for *yourself*'? (*a*). The spendthrift answered—'I did not know anything about it' (*b*). 'If so,' said the miser, 'I will make you know, for I will not give you a loan: go away.' Afterwards the spendthrift began to save money (*c*).

Notes. (*a*) *Lit.* Before this (time) indeed was not your (you) thus collecting-for-yourself befitting? (*b*) *Lit.* I was not knowing it at all (576). (*c*) *Lit.* To collect. The point of the story

is this—if a man can in the future save part of his wages to pay money to another person, he could equally well in the past have done so, to provide money for himself.

3. THE INATTENTIVE LISTENER

A certain teacher was instructing (*a*) his disciple. While he was doing so, the disciple, seeing a rat which was going to enter its hole, was intent upon it. As soon as the teacher had finished teaching, he said—'O disciple! has all entered'? The disciple replied—'All has entered, the tail only has not entered' (*b*). Therefore, in this way will be the wisdom which one teaches to blockheads.

NOTES. (*a*) *Lit.* Was teaching learning to. The Tamil *plural* denotes various kinds of learning. (*b*) The point of the story is the double application of the expression '*to enter*.'

4. THE FOOLISH SONS

A certain teacher came to a disciple's house; and whilst he was making a few remarks (*a*), he said—'O disciple! which is the best (*b*) of your four sons'? He replied—'Behold, my lord, (one of them) has mounted upon the thatched house, and is twirling a firebrand; this very one is the best of the (sons) that I have' (*c*). The teacher said—'What sort of fellows are the other three!' and placing his finger on his nose, he heaved a sigh, and grieved saying—'Is it really thus?'

NOTES. (*a*) *Lit.* When he was saying a few words. (*b*) *Lit.* A worthy one. (*c*) Amongst those which are (*to me*).

5. THE SHEPHERD AND THE SINGER

A certain singer sat in a street verandah, and sang a song, swaying his head from side to side. (*a*) Many people were listening. Then a shepherd, who was going along the road, stopped there; and having looked (at the singer) for some time he kept sobbing, and wept unceasingly (*b*). The people who were there, thinking that he was weeping with delight, said—'Why are you weeping? Do not weep.' The shepherd replied—'alas! these convulsions attacked (*c*) a sheep in my flock, and it drew itself up in contortions (*d*), and did not survive in spite of every effort (*e*); but died. I am weeping, because (*f*) these

convulsions have attacked this youth also in the prime of life; (*g*) but if you brand him immediately, perhaps he will survive.' The people abused him, and drove him away.

Notes. (*a*) The natives of India, when singing, move the head about very much. (*b*) *Lit.* Sobbing, sobbing, he wept without ceasing. (*c*) *Lit.* This convulsion came to. (*d*) *Lit.* So as to be crooked. (*e*) *Lit.* By anything. (*f*) *Lit.* Saying (to myself) 537 (*g*) *Lit.* A child of one age.

6. THE THIEF IN THE COCOANUT TREE

A certain thief, wishing to steal a cocoanut on a cocoanut tree which was in a certain man's garden, climbed up it. When the owner of the tree, hearing the noise, came running out of the house scolding (399), the thief perceiving it, came down from the tree. The owner of the tree addressing him, said—'You fellow! why did you climb up the tree?' He replied—'Oh Elder Brother! I climbed (up it) to pluck grass for my young calf.' 'Ah'! said the owner, 'Will there be grass on a cocoanut tree?' The thief replied—'For the very reason that there was not (any grass), I have come down; Don't you understand this?'—and he ran off deriding him. (*a*)

Notes. (*a*) The point of the story is the stupidity of the owner to stand asking questions, instead of at once seizing the thief.

7. WHO CAN FILL THE HOUSE AT THE LEAST EXPENSE?

A certain man had stored up ten thousand pagodas (*a*). Knowing that the time of his death was approaching (*b*), he called his two sons. Having given to each five fanams (*c*), he said—'I will give my wealth to the one who makes the house to be full by means of them.' The elder of them went (*d*), and bought for the five fanams, sugarcane refuse, which was cheap stuff, and spilling it, spread (it) about, so that the house might be filled. The younger went and bought a candle, and setting it up, placed it so as to shine everywhere. The father seeing these two things, handed over his property to the one who set up the light. Therefore, the intelligent man is the great man.

Notes. (*a*) A pagoda is a coin worth 3½ rupees. (*b*) *Lit.* Knowing the fact that the time at which one will die was

approaching to self. (*c*) Small coins. (*d*) In Tamil the verb *to come* is often used, where in English we generally use the verb *to go*. In English the common idiom is—*go, and do so and so.* The corresponding Tamil idiom is—*do so and so, and come.*

8. THE MERCHANT AND THE BLOCKHEAD

A blockhead accompanied a merchant (*a*), and went a journey to another village (397). As they were going along, owing to great darkness coming on, the blockhead laid himself down on the road in a certain plain. The merchant laid himself down near (him) under the shelter of a shrub. When things were thus, the blockhead's leg struck against the leg of some thieves who were going along the road. (Thereupon) a thief said—'What is this? It is like a block.' The blockhead getting angry, said—'Get along! get along! Would your house-block be lying down properly, having tied up five fanams also in its waist. *Lit.* (coin)?'

The thieves seized him (397), and extracted the money; and when they were going off, they said amongst themselves—'Will this money pass, or will it not pass?' (Thereupon) the blockhead, pointing out (*b*) the merchant, said—'Ah! is my money of that sort? If necessary, with regard to its passing or not passing, behold there is the merchant: show (it to him).' Then the thieves stole a hundred pagodas also which the merchant had, and went off.

Therefore by associating with blockheads evil will come without fail.

Notes. (*a*) *Lit. after* a merchant. (*b*) *Lit.* Having shown and pointed to.

9. A WEIGHTY DISCOURSE

A certain man was reciting the Ramayanam in the bazaar street. Then a woman of the shepherd caste, thinking that her stupid husband would get wisdom (*a*), addressed her husband, and sent him off, saying—'Go (*b*), and hear the Ramayanam.' Thus he went, and stood stooping down, and leaning his chin on his crook. (*c*) Then a wag amongst the bystanders (*d*) mounted on his back. The shepherd having thus sustained the burden until the recitation was finished, afterwards went home. His wife addressing him, said—'What was the Ramayanam like'?

He replied—'Oh dear me! It was no light thing. There was the burden of a man.' 'What'! asked she, and she grieved at his stupidity.

NOTES. (*a*) *Lit.* That wisdom would come to her stupid husband. (*b*) See note *d*, story 7. (*c*) *Lit.* Resting his cattle stick against his beardstump. (*d*) *Lit.* Amongst those that were there.

10. THE BLIND MEN AND THE ELEPHANT

Some men, blind from birth (*a*) had met together in one place Being desirous to inspect an elephant (*b*), they besought an elephant-keeper. He stopped the elephant, and said—' Go and inspect it.' Saying—' All right,' one blind man inspected it, by feeling its leg. Another blind man inspected it by feeling its trunk. Another blind man inspected it by feeling its ear. Another blind man inspected it by feeling its tail. After they had thus completed their inspection, and gone on their way, they began to tell to one another the nature of an elephant.

Then the one who felt the leg, said—' An elephant is like a mortar.' The one who inspected the trunk, said—' An elephant is like a pestle.' The one who felt and inspected the ear, said —' An elephant is like a winnowing fan.' The one who felt and inspected the tail, said—' An elephant is like a besom.' Thus they talked so as to disagree one with another, and went about continually squabbling.

In this sort of way are the decisions (by means of their respective religious books) of many sectarian disputants, concerning the incomprehesible nature of God (*c*).

NOTES. (*a*) *Lit.* Birthblind men. (*b*) *Lit.* Having a desire, saying—' We must inspect an elephant.' (*c*) *Lit.* Many sectarian disputants also deciding (*a participial noun, and subject of the verb IS*), by means of their respective religious books, the nature of God, which does not reach to the mind—Is in this way.

11. THE FOOLISH POTTER.

In a certain village a certain potter was gaining his living by making pots and pans, and putting them in the kiln, and selling them. The servants of a certain palace often came to him, and told him to give them pots and pans; and annoyed him; and took them away, without giving the price (for them).

When things were thus, one day the potter, seeing a servant coming, went into a palmyra grove, and hid himself. The servant went into the house; and looked about; and saying (to himself)—'As the potter is not here, I can come to-morrow'—he departed by way of the palmyra grove. The potter seeing him, was afraid, and rose, and stood up, and remained, as if he were examining a palmyra tree (397). The servant not knowing who he was (*a*) said—'Why are you looking at the tree'? He replied—'I am looking to see if this palmyra tree will be fit for a plough!' (*b*). The servant said—'You fellow! you *are* a potter! (*c*). Would a palmyra tree fit for a plough!' The potter replied—'Who told you of my being here?' (Then) the servant said—'Are you yourself the potter? Come along!'—and he went and seized him, and without giving (him) the price, he made the potter carry away for him the pots and pans upon his own head (*d*).

Therefore, blockheads, although standing in a flood, will wander about for water to drink (*e*).

NOTES. (*a*) *Lit.* Not knowing him, saying—'He is such an one.' (*b*) *Lit.* I am looking, saying—'Will this palmyra tree be fit for a plough?' (*c*) The point of the story is somewhat lost in English, owing to the necessary insertion of the article. (*d*) *Lit.* He caused pots and pans to be carried off on the very head of the potter himself. (*e*) *Lit.* For (their) thirst.

12. THE FOX AND HIS CREDITOR

A certain crafty fox which had been beaten about in the wind and rain, and had not obtained any food for two or three days (*a*), staggering with hunger, went forth for food (*b*), a pair of leather shoes, which a certain firewood seller had forgotten, and left some days previously under a banyan tree in the road along which the fox was coming, had been soaked in the rain and well sodden, and were suitable for the purpose (i.e. to eat).

The fox looked at the shoes (*c*), and being desirous to eat them, and thinking that the owner of the shoes was somewhere or other in the place, said 'Sir, If you will kindly give one of these shoes to (satisfy) my hunger, I will give (you) a fanam.' Then a god, without assuming any human form (*d*) replied—'Very good: on those terms, I will grant it' (*e*).

As soon as the fox heard that, it joyfully ate one of the shoes; and when its hunger was appeased, and it was about to go, it said (to itself)—'If I stop any longer it will come to paying the fanam.' And (so) it ran very quickly for a long distance, and having entered a great and thickly wooded jungle, it sat down in concealment. The god standing there in the likeness of a man, said—'Where is the fanam?'

The fox gave a start, and afterwards, while it was running away, it was knocked about amongst thorns and stones and trees and shrubs; and it got wounded in its eyes and legs, so that the blood flowed down; and being very tired, and having no strength to run, it sat down in concealment under the shelter of a shrub. The creditor, who did not leave it (i. e. the fox), stood there too, and said—'Where is the fanam?' The fox replied 'What fanam?' The god said—'You made an agreement for the shoes, *that* fanam.' The fox replied—'That is good! Had that fox a blind eye (*f*)? Was its leg lame?' 'No,' said the god. 'If so,' replied the fox, 'it was not I. Get away!'

The god marvelled at its cunning, and disappeared.

NOTES. (*a*) *Lit.* Food not having been obtained. (*b*) See note *d*, story 7. (*c*) *Lit.* This fox looking at those shoes, by a desire which says—'I must eat them;'—thinking as follows—the owner of this shoe is somewhere or other in this place, said—'Sir, if, having favour on me, you will give me one of this (pair) for my hunger, I will give you a fanam.' (*d*) *Lit.* Being one without a body. (*e*) *Lit.* I have granted it. (*f*) *Lit.* Blindness of eye.

13. HOW TO SATISFY THE MANES

Once upon a time when the mother of a reigning king was dying, she said—'I have a great desire for a mango' (*a*). But before the king could call for it, and give (it to her), she died. Afterwards, having waited for a few days, he summoned the Brahmins, and said (to them)—'My mother died, just when she had a great desire for a mango. What can I do in the matter?' (*b*). They replied—'Her spirit will obtain her desire, if you cause a thousand pieces of fruit to be made of gold, of one hundred ounces each, and give them to a thousand Brahmins.' (*c*) The king thus caused them to be made; and on the anniversary of her death, he made a presentation (of them) (*d*)

Then Thennal Rama Kishna, who was the king's Jester, went, and called all the Brahmins to his house, saying (to them)—'I am now waiting to do a little beneficial act in reference to my mother: you must kindly oblige (me).' After they had gone inside, he shut the street door: and seated them in the house in rows: and (then he) brought a branding iron which beforehand he had put to heat in the hearth, and said—" Sirs! when my mother was dying of convulsions, she said—I shall survive by being branded" (*e*),—but before the branding could be done, she died. (*f*). In order therefore that she may obtain bliss, please receive this branding with a calm mind.' He (then) branded a few persons; (whereupon) they slipped away, and came running, and complained to the king.

The king sent for Rama Kishna; and scolded him; and asked him—'What have you done?' He replied—" Just as you gave to these (Brahmins) what your highness's mother asked for, so (by) giving to them what my mother also demanded, I have caused her to obtain bliss.' (*g*) The king being ashamed at this, remained silent.

Notes. (*a*) *Lit.* Formerly at the time at which the mother of a certain king who was ruling his country, was dying, she said—'I am desirous upon a mango.' (*b*) *Lit.* My mother died together with a desire for a mango fruit: what can I do for it? (*c*): *Lit.* That desire will be effected for that spirit, if you cause to be made 1000 fruit with gold, with a hundred and hundred palams. (*d*) *Lit.* On the day on which she died. (*e*) *Lit.* By a brand. (*f*) *Lit.* Obtained heaven. (*g*). *Lit.* I have made bliss to come to her.

14. HOW TO CATCH FISH

A certain cultivator had a boy. As the boy was a blockhead that could not learn anything (*a*), the father addressing him, said—'My boy! although you have become a big child, you have not even the least intelligence; to-day go, and at any rate catch some fish (*b*).' The boy replied—'All right'; and went, and dug, and broached the tank in four or six places. The water of the tank all went away. Then, groping with his hand in the middle of the tank, in a place which was (all) mud and water, he caught seven or eight fish, and brought them, and put them before his father.

The father thinking that after so long a time he had acquired thus much intelligence at any rate (*c*), somewhat cheerfully said—'Well, my lad! Why were you tired (*d*), and did not come for your food this afternoon?' He replied—' The water of the tank did not go in a little time.' 'What do you mean?' said the Father (*e*). (Then) the boy told him the fact of his having caught the fish (by) breaking through the tank (*f*). The Father beating himself on the head, said—' Have you ruined my family?' and falling down, and rolling over, he wept; and by reason of the tank-water having gone, the crop did not grow that year, and (so) he suffered (great) loss. Therefore, loss will always come through a child who is a blockhead.

NOTES. (*a*) *Lit.* To whom learning did not come. (*b*) See Story 7, note *d*. (*c*) *Lit.* Saying—'After so many days this much intelligence at any rate has come.' (*d*) *Lit.* Why were you with fatigue? (*e*) *Lit.* What thing was that? (*f*) *Lit.* He told the circumstance by which he had caught the fish, having broken through the tank.

15. HOW TO GOVERN A KINGDOM

A certain prince, who had got himself crowned king (*a*) as soon as his father died, desired to expend money on useless undertakings (*b*). Then (573) as there was not wealth in abundance in his treasury, he sent for the prime minister, and said to him—' Because the tax-money (*c*) which the people of our country pay to us yearly, comes in little by little, the treasury has not been filled for even a single day. Therefore, now I want to fill the treasury (by) levying taxes more largely upon various commodities, wet and dry cultivation, houses, groves, and such like things (399), and (by) punishing those who do not pay (the taxes), and causing their property to be sold, and (by) exacting beforehand the taxes on the rice-fields for twenty years together. What is your opinion?'

The Prime Minister replied, ' Oh great king! Graciously be pleased to listen to the request which I make, without getting angry (*d*): if you cause advance to be given beforehand to the poor cultivators who have not the means to plough and to raise a crop, and if you thus cause them to get a crop, and if you collect this (advanced) money together with the tax-money, and if you thus continue to receive it little by little from the cultivators—

by this means the cultivators, and through them the king, will obtain profit. For if you give a cow grass, etc., and pet it, and do not milk it, and (if you then) cut its udder with the desire of getting at one time all the milk which is drawn for a month (*e*), will even a little milk be obtained? Moreover a king has the name of *Rajah* by reason of his pleasing his people: and the name of *King* by reason of his protecting men.' (*f*) the Prime Minister in a similar manner produced many other arguments.

Thereupon the king's son was turned by it, like a horse which is turned by a bridle, and continued to rule in accordance with the word of the Prime Minister.

NOTES. (*a*) *Lit.* Who had made for himself the royal title anointing. (*b*) *Lit.* When a certain king's son desired to make expenditure on things in which there is no use. (*c*) *Lit.* By the tax-money coming in. (*d*) *Lit.* Listening, being gracious. In the text this is the first of a long series of *participles*, concluding with the *conditional form*. (*e*) *Lit.* Saying—'The whole of the milk is wanted.' (*f*) *Lit.* The name *called* Rajah.

16. HOW MUCH IS PLENTY?

As a certain merchant was coming from the west country with bags of sugar loaded upon ten bullocks (*a*), one of the bullocks (*b*) frisked about on the road, and threw down a sack. Then the merchant called a boy who was feeding a bullock there (*c*), and besought him, saying—'Brother, if you will with me lay hold of this bag of sugar, and hoist it on the bullock, I will afterwards give you plenty of sugar.' 'All right,' said the boy, and accordingly hoisted it up. Then the merchant gave him a ball of sugar. The boy said—'This is a little: give me plenty of sugar.' The merchant gave him a little more. 'This too,' said he, 'is a little; give me plenty.' (But) however much the merchant gave (*d*), he disputed, and spoke in this way.

Then a traveller, who had come there, made a contrivance, as follows. Taking up less sugar in one hand than in the other (*e*), and showing the boy the sugar in both hands, he said—'Brother, say how much is *this*, and how much is *that*.' Then (*f*) the boy replied—'*That* is a little: *this* is plenty.' 'Since this is plenty,' said the traveller, 'take it, and be off!' The boy took it with shame, and went away without speaking.

NOTES (*a*) *Lit.* Having loaded bags of sugar upon ten bullocks. (*b*) *Lit.* One bullock. (*c*) *Lit.* Which was there. (*d*) *Lit.* Although the merchant gave him ever-so-much. (*e*) *Lit.* Having taken up in the other hand sugar of a less quantity than the sugar which he had taken up in the one hand. (*f*) *Lit.* When he said (573).

17. LET ALL FOUR COME

Four men met, and travelled together to a certain village. As they were going along (*a*), they saw in the road a bag of money, and picked it up. But as they quarrelled one with another about dividing it (*b*), and as they did not decide (the matter), although they talked for a long time, they addressed a great merchant who kept a shop in the village; and said—'Oh Mr. Merchant, look here! we are going to that tank yonder (*c*), and will return (after) having eaten our bundle of rice (400). If we four come, and demand this (bag), give it to us.' (So saying) they sealed the bag of money (*d*), and gave it in trust to the merchant, and left it with him.

Then going to the tank, they bathed, and dipped, and finished their daily rites; and as soon as they had ended their meal, they sat down to rest under the shade of a banyan tree on the bank of the tank. Then they sent one of their number, saying to him—'Go to the merchant whom we saw, and to whom we went and talked; and buy for one fanam some betel-leaf, and areca nut, and tobacco, and come (back here).' Then the man replied—'So let it be;' and he went, and asked the merchant saying—'Oh, Mr. Merchant, give me the money-bag.' The merchant replied—'I will not give it without those (other three)'. 'But look!'—said he—'I will make them speak (to you)' (*e*): and addressing them just where he stood (*f*), he shouted out loudly, and said—'The merchant says that he will not give, if you do not tell him.' (*g*) Thereupon, as they called out, and said—'Do not hesitate (*h*)! Give! Give!'—the merchant lifting up the bag, gave it into his hand. He took it, and went away, unknown to any one.

Afterwards, as he did not come (to them) for an hour, the three men came to the merchant, and said—'Where is he?' Then he replied—'At that very time he took the bag, and came off to you.' 'Oh merchant!' said they, 'You have acted treacherously. We said, 'If we four come, and ask for it, give it." As you have not done so, you must restore the bag of money." (Then) they seized

the merchant by his cloth, and dragged him along, and went to the judge of the village, and told it to him. The judge who had heard, and known it all, said—'All right: just as you say; if the *four* come, and ask for it, the merchant will give the bag.' Then hearing that, they went away abashed.

NOTES. (*a*) *Lit.* As four men, having met together, were going along, travelling to a certain village. (*b*) *Lit.* A quarrel having arisen one to another. (*c*) *Lit.* Which appears. (*d*) *Lit.* Together with a seal. (*e*) *Lit.* I will cause it to be spoken by them. (*f*) *Lit.* Just as he was there. (*g*) *Lit.* When he said—"The merchant says—"You not speaking, I will not give"' etc. (*h*) *Lit.* Not speaking any hindrance.

18. THE NECESSITY OF A KNOWLEDGE OF THE COLLOQUIAL

A certain Tamil man who lived in the South country having no livelihood, was in much distress (*a*). Then, thinking that (by) going to the *North* country at any rate he would get a livelihood, he set out, and one day he arrived at night at a rest-house, in the road along which he was going, which belonged to a certain village in the Telugu country; and (there he) halted.

A certain Telugu man, who lived in the North country, being in trouble for food, and other things, (*b*) said (to himself)—'(By) going to the Tamil country at any rate, and taking service, I shall get a living.' (So) taking a spear in his hand, and getting his meals (by) begging in each village, he too reached the rest-house on the same night (*c*), and lay down (to sleep).

When the Telugu man rose at daybreak, and, with the intention of going south (*d*), took up his spear, it caught (*e*) in the ear-ring hole of the Tamil man (*f*) who had come from the south; and so he cried out (*in Tamil*)—'My ear! my ear!' { *In Telugu* —'It is not (your's)! It is not!' } and he seized hold tightly of the spear. The Telugu man cried out (*in Telugu*)—'It is mine! It is mine'! and tugged away at the spear. While the two were thus disputing, the one not understanding what the other said (*g*), a certain man, who knew both Telugu and Tamil, spoke so as to be understood by them both, and separated them.

Therefore they came to the conclusion, that when a man does not know the language that passes current in a country, it is a mistake to say— If we go to that country, we shall get a liveli-

hood (*h*);' and so they both went away to their own country. Hence it is an advantage to all, to learn the language of every country.

Notes. (*a*) *Lit.* When a man who was in the south country, was suffering trouble, a livelihood not being to him. (*b*) *Lit.* Being one to whom there was trouble. (*c*) *Lit.* The night of that day. (*d*) *Lit.* Saying—'I must go south.' (*e*) *Lit.* By reason of the spear having caught. (*f*) The large hole in the lobe of the ear, made for the insertion of an ornament. (*g*) *Lit.* The speech of the one not being understood to the other. (*h*) *Lit.* Therefore, thinking—the language which passes current in a country not being known, that which says—'Going to that country, we shall get a living,"—is a mistake.

19. THE WAY TO PRESERVE PEACE IS TO BE PREPARED FOR WAR

A certain king, noticing that there was not much money in the treasury (*a*), addressed his Prime Minister, and said—'I have conquered all my enemies, and subjugated their countries; all the kings pay me tribute: and so I have not now a single enemy. Therefore, why should one cause useless expenditure (by) keeping up all these armies. (By) disbanding them all, you will fill the treasury.'

The minister replied—'This is not a good scheme. If our enemies seize (*b*) the opportunity of our dismissing our armies, and come to battle, defeat will then befall us. Therefore we must not let our armies go' (*c*). (Then) the king said—'When an army is required, I can get one. If only there is money, everything comes to hand.' The minister replied—'Although we do expend money, armies will not be obtained when we want them. For if, with the desire of collecting flies at night time (*d*), we heap up sugar, and even beseech the flies (to come), will they come, and swarm upon it? Therefore, if we still maintain our armies, our enemies will fear, and be in subjection.' The king said—'This is very true:' and he acted in accordance with the word of the minister.

Notes. (*a*). *Lit.* Seeing much money not to be in the treasury. (*b*) *Lit.* Seeing the opportunity. (*c*) *Lit.* Letting go our hold (hand) on our armies is not proper. (*d*) *Lit.* Saying—'We must collect flies.'

20. THE MEDITATIVE HORSEKEEPER

When a certain king was grieving about the death of his state horse (*a*) a certain nobleman said (to him)—'Sir, if you will send me, I will go to the country of Arabia, and will bring (you) a good horse.' So the king gave (him) the money required for it, and sent him off. He went to the country, and bought for ten thousand rupees a horse which possessed more swiftness and good qualities than the horse which the king formerly had (*b*).

When he had turned his steps homewards (*c*), and was going back, he stayed at night in a certain rest-house midway (*d*). Then, as that place was one in which there was a fear of robbers, he addressed his horsekeeper, and said—'There is a fear of robbers here: so you must not sleep, but must remain awake. If, for this purpose, you meditate upon some great matter (*e*), you will not fall asleep' (*f*). Having thus put him up to a dodge (*g*), he himself lay down (to sleep).

When, at the second watch, the nobleman again awoke, and said—'Horsekeeper, are you awake? Eh!' he replied—'Yes sir.' 'What are you meditating about?'—said the nobleman (*h*). He replied—'I was thinking—who was it that made and created so many stars in the sky?' 'All right,' said the nobleman, 'keep awake in that way:' and then he went asleep.

At the third watch he called the horsekeeper in the same manner, and said—'Now what are you thinking about?' 'Sir, said he, 'I am considering—who was it that dug this ocean; and where did he put the soil?' Thereupon the nobleman replied—'All right. Be vigilant;' and he lay down (again).

Then (573) the horsekeeper also in turn forgot himself for a little time, and slept; and before he awoke, a robber took away the horse. Afterwards the master awoke and said—'Horsekeeper, what are you thinking about?' The horsekeeper replied—'Sir, the horse itself has been stolen away (*i*). I am thinking whether you will go, and carry the saddle and other articles that remain, or whether I myself must carry them.' 'Alas!" said the nobleman, 'has the horse indeed gone?' And he came running and looked; and grieved saying—'I have been tricked;' and (then he) went off to the king.

NOTES. (*a*) *Lit.* About his state horse dying. (*b*) End the sentence here in English (573). (*c*) *Lit.* Looking at his country.

(*d*) The sentence must be broken up in English (573). (*e*) *Lit.* If you make study *or* contemplation. (*f*) *Lit.* Sleep will not come to you. (*g*) *Lit.* Having told and given him a device. (*h*) *Lit.* Meditating about what? (*i*) *Lit.* Has gone off (as) a theft.

21. WHOSE FACE IS UNLUCKY?

One day when the king of the town called Sagadhilagam had risen up in the early morning, and was peeping out (*a*) into the royal street which was behind his palace, he saw a little boy of the velala caste, who was picking up the refuse that was lying spilt amongst the shops there. As the king was drawing in his head again, it struck against the doorway (*b*), and a little blood appeared.

(Then) the king said—'To-day I rose early in the morning, and by reason of my having seen the face of this boy, a wound has been inflicted on my head (*c*), and blood has appeared. In the same way, will not some evil daily befall every one who sees this boy's face? (*d*). Hence it is not right to keep on earth one who is an enemy to many' (*e*). The king (therefore) on the spot (*f*) summoned the executioners, and said (to them)—'Go (*g*), and take away this boy, and kill him.'

The executioners went, and seized the little child, and dragged him along, saying—'Come along! since by looking upon your face the king's head struck against the doorway (*h*), and blood has appeared, he has told us to behead you.' The boy hearing this, begged and entreated them saying—'Kill me; but first let me see the king, and say a word to him' (*i*). They informed the king of this; and, with his permission, they took the boy before him.

The boy, on seeing the king, made obeisance, and spoke as follows—'Oh great king! I have come (*k*) to say that I can give my head, after I have asked the following question—You have told them to kill me, saying that the small misfortune which has now befallen you, happened by reason of your having gazed upon my face the first thing to-day. To me, who after waking from sleep (*l*), saw your divine head the first thing, an evil has happened by which it is befitting that I should lose my head (*m*). What is the decision on this?' (*n*).

On hearing this, the king gave a start, and felt abashed. Then inwardly praising the boy, he put him in his palace, and

caused him to be taught all the arts and sciences, and subsequently appointed him as his prime minister.

NOTES. (*a*) *Lit.* Stretching out and looking. (*b*) *Lit.* The doorway having hit on his head. (*c*) *Lit.* A wound having fallen on my head. (*d*) *Lit.* In this way whatever men see his face, to all of them what and what evil will not happen? (*e*) *Lit.* The keeping on earth is not right. (*f*) *Lit.* There, just as he was. (*g*) See Story 7, note *d*. (*h*) *Lit.* The doorway struck the king on his head. (*i*) *Lit.* Kill me, after I have seen the king. (*k*) *Lit.* I have come saying, I can afterwards give my head, having asked, saying, etc. (*l*) *Lit.* Having slept, having awoke. (*m*) *Lit.* For my head to go. (*n*) The point of the boy's question is as follows—'If I must be killed, because, by seeing my face the first thing, the king's head got a blow, what must be done to the king himself, since by my seeing his head the first thing, I have to die?'

22. ALL OF THE VILLAGERS CUT OFF THEIR NOSES

There lived in a certain village a man whose nose was cut off (*a*). Not being able to bear the mocking of many who saw him, he devised within himself a certain plan, and did as follows. On several occasions, remaining just as he was, he gazed up intently into the sky (*b*), and, while in this way his tears overflowed, and his body shivered and trembled, he stammered and spoke, saying—'O Lord of the earth! Thee I love, and praise, and adore. Graciously give your divine hand to this poor wretch, who lies suffering in this sinful world. To what can I compare the brilliancy of thy divine body?' (*c*). Then addressing the people who were standing round him, he would pity them, and say—'Oh people! Behold! Look, I pray you at the deity standing (over there). Alas! you are passing away your time, standing (there) to no purpose.

Some persons believing it, fell at his feet, and begged him, saying—'You must make the god visible to our eyes also.' Then (573) the man whose nose was cut off replied—'Will the god be easily perceived? You can see him, if you, like me, are without a nose.' (573). After they had thus cut off their noses, they did not see the god; and (so) they found out that the man had deceived them (*d*). But thinking that those who had noses would mock them also (*e*), they said—'The god is fully visible to our eyes. By a little loss how great gain have we obtained!

What delight we experience!' Believing it, in a few days all the villagers cut off their noses.

Therefore, one who is in a bad way, will labour to drag others also into it.

NOTES. (*a*) *Lit.* A man whose nose was cut off, who lived in a certain village, not being able to bear, etc. (*b*) *Lit.* Raising himself up, and looking. (*c*) It is necessary to begin a fresh sentence here in English, (*d*) *Lit.* They found out saying—'This man has deceived us.' (*e*) *Lit.* Thinking saying—'Those who have noses will mock us.'

23. HOW TO MAKE A PEOPLE CONTENTED AND PROSPEROUS

A certain king through covetousness imposed an excessive government share on the wet crops and dry crops etcaetera (*a*), which were raised amongst his people; and (imposed) a tax on blighted grain that had withered away, and on dusty land which was no use ploughing (*b*), and on bushes and trees that gave no fruit; and he collected the money in excessive portions; and as money gradually became less, he inflicted too great penalties on his people, and was thus ruling tyrannically (*c*).

The people of the country being grieved thereby, and not having rice water to drink and clothes to put on, were getting a dislike to the king, and were setting their desires upon the king of another country. The Prime-minister knowing this, reflected as follows—Evil will hereby befall our king. When, through ignorance, a king is stepping into an evil, the Prime-minister forsooth is the man to reprove him, without considering even the loss of his own life. So the Prime-minister spoke to the king as follows—'Sir, both the thing which is placed upon a stone ball which is rolling along, (*d*) and the crown which is placed on the head of a king who is not in harmony with his people, will not remain. Hence by being out of harmony with the people of your territory, you will forthwith lose the kingdom. You must put a dam, before the tank bursts.' In this manner, he spoke in various ways.

'But how,' said the king, 'Shall I get the good will of the people?' (*e*). The Prime-minister replied—'If (566) you give advance to the cultivators who have become impoverished, and

cause them to till (the land) and to get a crop, and if you take the tax in such a manner as to allow them to get a crop (*f*), and if you treat the poor and the rich alike (*g*), and if you abolish great punishments and excessive fines, and thus protect (them), the good will of the people, and gain to yourself will ensue. A gardener will afterwards forsooth get good fruit, who has first manured the sprouts, weeded out the weeds, watered with good water, put a hedge, and (thus) protected them.'

The king hearing all this, and knowing it to be true, (*h*) began to act in this manner. Therefore, a king without a good Prime-minister is like a traveller without an eye (*i*).

NOTES. (*a*) *Lit.* Wet and dry cultivation. (*b*) *Lit.* Which having ploughed, they abandoned. (*c*) *Lit.* Was making for himself a crooked sceptre. (*d*) *Lit.* Which is running, rolling. (*e*) *Lit.* How will the consent of the people come? (*f*) *Lit.* So as to be suitable to producing a crop. (*g*) *Lit.* If you think the poor to equal the rich. (*h*) *Lit.* Knowing saying—'(It is) truth.' (*i*) *Lit.* They are alike.

24. ARE YOU POLITE TO ME, OR TO MY FINE CLOTHES?

When a certain learned man went to a certain town, he heard about a generous man in the place who feasted travellers (*a*). Thereupon he went to him in his old garment, and waited. The generous man not only did not give him any assistance, but did not even give him a place to sit down (*b*). Thereupon the learned man (*c*) went away distressed, and on the next day, having borrowed (*d*) a beautiful garment, he put it on, and went there again.

As soon as the generous man saw him, he treated him with respect; and seated him near himself; and engaged in conversation (*e*). Then as soon as he had sat down to the meal with his guest (*f*), the learned man took up a morsel (of food), and put it on his garment. The master of the house, seeing this, asked him why he did this (*g*). Then he answered (*h*)—'When I came yesterday in an old garment, I did not obtain any meal whatever (*i*). Now by reason of my coming well dressed, behold! I have obtained a nice meal. Therefore, is this food provided for my garment or for me?' Thus he made answer: and then the

master of the house was ashamed of himself, and made an apology.

Notes. (*a*) *Lit.* Who was in the habit of giving a feast to those of another country. (*b*) *Lit.* Besides the fact of his being without giving any assistance to him, he did not even give a place to sit down. (*c*) *Lit.* That man to whom there was writing and reading. (*d*) *Lit.* Taking as a loan. (*e*) The sentence must be broken up in English. (*f*) *Lit.* With him who had come. (*g*) *Lit.* When he said—'Why do you thus do this'? (*h*) *Lit.* What he said (was as follows). (*i*) No food was obtained.

25. WHICH IS THE MOTHER OF THE CHILD?

A certain man had married two wives. When he was dying, his two wives had two babies; and one baby afterwards died. The two women suckled the other child, and continued to bring it up without any difference.

When things were thus, owing to enmity springing up between the two wives, they quarrelled; and both said with regard to the child—'It is the child that I bare.' 'It is the child that I bare.' Afterwards they went to the judge. As the judge had no witness to prove which of the two bare the child (*a*), he contrived a plan as follows—He addressed them, and said—'I will cut the child in two; and will give it to the two of you.'

Then one woman consented, saying—'All right.' (But) the other wept, and trembled, and said—'Sir, do not cut the child. I do not want it. Let her have it.' (Then) the judge decided that the latter was the one to whom the child belonged (*b*), and he punished the one who had told a lie.

Notes. (*a*) *Lit.* By there not being to the judge evidence by means of witnesses, saying—'The one who bare it is such an one.' (*b*) *Lit.* He made his decision saying—'This one is the one who belongs to the child.'

26. THE LEARNED BUT FOOLISH BROTHERS.

Four brothers went to another country, and learnt all the shasters from a teacher; but the fourth brother did not learn well. When things were thus, one day these four met together, and took counsel as follows. (*a*)—The eldest brother said (*b*)—

' Henceforth we will go to a king who lives in a distant country, and we *four* will divide the presents which come to us through the display of our powers, and afterwards we will go to our home.'

The second brother of them said—' We *three* must divide the money which comes through the learning which we have laboriously acquired (*c*). Our fourth brother is a dunce, who has not learnt. Therefore it is not befitting to give him a share.' (*d*).

The third brother said—' Oh brothers, our fourth brother is a man who has not studied: nevertheless he is a clever man in worldly matters. Kings carry on business through those who understand worldly matters (*e*). On this account, Kings exalt them. Therefore we will not let him go, but invite him also, and take him with us, and give a share to him also.'

When they had all agreed thus, and the four were going along together, they saw a tiger lying dead in the jungle; and the three learned men said—' We will try on this tiger the science which causes the dead to live.' Then the unlearned one rebuked them, saying—' It is not proper to make trial on a tiger. If it comes to life (*f*), evil will thereby befall us.' The third brother also said, that they ought to listen to him (*g*).

The others through the pride of learning, replied—' Are you also a blockhead? Eh!'—and despising them, they began to revive the tiger. Then the two said—' If one sees evil men, one must keep at a distance. Is it not so?' And (so) they ran away, and climbed up a tall tree. As soon as the other two brothers had revived the tiger by their incantations, the tiger seized and killed them.

NOTES. (*a*) *Lit.* If you ask—' What was that which they meditated'? (*b*) *Lit.* What the eldest brother said (was). (*c*) *Lit.* Which we have learnt, taking trouble (399). (*d*) *Lit.* The giving a share to him is not fit. (*e*) *Lit.* There is business to kings by those who know worldly matters. (*f*) *Lit.* If life comes to it. (*g*) *Lit.* We must believe his word.

27. THE TOO OBEDIENT WIFE

As a certain foolish servant used to beat his wife daily, she thought within herself (*a*)—' I must teach some good sense (*b*)

to this blockhead, who, without any good cause, beats me, when I have not committed any fault' (*c*). While she was thinking thus, he one day beat her as usual. When she asked him why he thus beat her, he replied—'I beat you, because you do not do (*d*) any one thing as I tell you.' 'Henceforth,' said she, 'I will do just as you tell me. When I do so, you must not beat and abuse me, but be kind to me (*e*).' And she made him take an oath (to this effect).

Afterwards, he one day called her, saying—'Woman! Woman!' (or Beat! Beat!) (*f*). 'Where are you going?' She came running, and beat him with a stick. When he said—'What have you done, woman!' (or Beat!) (*f*)—She beat him once again, and said—'I have done just as you told me.'

Another day when she was giving some rice to her husband on a plate, he said—'Woman! a rice husk on my head!' (or—'Beat, spit on my head'). She beat him once, and spat upon his head. One day afterwards he said—'Put (or curse) this money in the house.' Then she continued to curse, saying—'Money of an idiot! Money of a blockhead! Money of a dunce!'

Afterwards, having noticed all these things and understood them, he felt ashamed; and leaving off his anger, he treated his wife politely, and acted in accordance with her advice (*g*), and became a good man. Thus an ignorant man will suffer humiliation even at the hand of his wife.

NOTES. (*a*) *Lit. When* she thought, etc. It is necessary to break up the sentence in English. (*b*) *Lit.* I must cause good wisdom to come. (*c*) *Lit. I not having done* even a little fault. (*d*) *Lit.* By your not doing (it), as I say any one thing. (*e*) *Lit.* Be on my side. (*f*) The Tamil word has two meanings. (*g*) *Lit.* Behaved, listening to her wisdom (399).

28. WHO IS RESPONSIBLE FOR THE MISCHIEF CAUSED BY THE CAT?

Four men carried on in partnership a trade in cotton. In order that rats might not be nibbling the bags of cotton, they reared a cat. Whilst doing so, (*a*), they portioned out its four legs, one to each person (*b*), and each adorned and beautified the leg which was his respective share, with ankle rings, chains, bells, and such like things.

When things were thus, the cat got a wound on one leg (*c*); (and so) the owner of that leg bound round it an oiled rag. When the cat went near the hearth, it caught fire from the fire on the hearth. Thereupon, as the cat ran off, and fell upon the bags of cotton, the bags caught fire, and were burnt up.

On seeing this, the other three (partners) presented a complaint before (the judge) Maríyádhei Ráma, in order that he might recover for them the loss at the hand of their partner who had wrapped on the oiled rag, and hand it over to them. The judge summoned the defendant; and made an investigation (*d*). Perceiving that the complaint which the plaintiffs had made was unjust, because (their partner) had not done it wilfully (*e*), he addressed the plaintiffs, and gave his decision as follows—

'As the cat's leg on which the defendant wrapt the oil rag, was the one which had the wound, it did not help it to walk. Such a loss arose owing to the cat having walked by means of the legs belonging to you three, which were not wounded. (Therefore) you three must make good the defendant's loss.'

Just as an elephant heaps soil on its own head, the three plaintiffs sought out for themselves a further loss in addition to what had already befallen them (*f*). In accordance with the old saying—'God is the helper of the helpless'—the defendant, who had suffered great grief, became very joyful, (on) seeing that the decision, through God's assistance, was in his own favour (*g*).

NOTES. (*a*) *Lit.* When they were rearing it. (*b*) *Lit.* A respective leg to a person. (*c*) *Lit.* A wound fell to the cat upon one leg. (*d*) Break up the sentence here in English. (*e*) *Lit.* By (reason of) there not being his doing it, his mind knowing (it). (*f*) *Lit.* Together with what first came, they sought for themselves loss still further. (*g*) *Lit.* Seeing the fact of the decision being, etc.

29. GIVE WHAT YOU LIKE

A certain man, at the time of his death, gave into the hand of a banker, who was on intimate terms with him (*a*), ten thousand pagodas which he possessed; and said—'After my son has grown up, give him what you like of these pagodas.' Then the banker took them, and deposited them in his house.

After the child had grown up, he went to the banker, and asked for the property which his father had handed over to him. To this the banker replied—'As your father told me to give you what I like, this very sum is what I like;'—and he proceeded to give him a thousand pagodas. The young man refused to take them (*b*), and went in grief to Mariyádhei Ráma (*c*), and made a complaint.

Mariyádhei Ráma summoned the banker, and made enquiry, and in accordance with the very words of the banker's own mouth, he gave his decision as follows—'nine thousand pagodas are '*what you like*,' and therefore you thought to take them for yourself. Pay off those nine thousand pagodas to this child: and take for yourself the thousand pagodas, which you did not like, inasmuch as you thought to give them to this child.' (*d*)

According to the old saying—'Though one flies like a fiend for wealth of others, will it come to one?'—the excessive avariciousness of the banker brought no benefit (*e*)

NOTES. (*a*) *Lit.* To whom there was intimacy with him. (*b*). *Lit.* said—'I do not want them.' (*c*) *Lit.* Grieving. (*d*) *Lit.* Which were not pleasing to you, *who thought to give* them, etc. (*e*) *Lit.* Went without any fruit resulting.

30. THE MAN WHO INSISTED UPON HIS STRICT RIGHTS

A certain Velalan went (*a*), and borrowed (*b*) an elephant from a Mohammedan, to parade (*c*) at the marriage of his child. When the elephant was parading about, it died suddenly. The Velalan immediately went to the Mohammedan, and said—'Your elephant has by chance died. I will give you either the price of it, or an elephant in exchange.' To this Mohammedan replied —'I do not consent to (either of) the two things which you have proposed. I want my elephant.' And then he told (the matter) to Mariyádhei Ráma, (the judge).

When Mariyádhei Ráma summoned the defendant, and asked him (656), he told him exactly what had occurred (*d*). The judge then addressed the Mohammedan, and said—'since this has happened by chance, either accept an elephant in exchange, or else take the price (of it);' and in many ways he tried to get him to agree (*e*). The rude Mohammedan replied—'I will not consent to (either of) these things. I want that elephant. I

will not aceept another one.' And he took an oath in the name of the deity. On hearing this the Velalan was much troubled.

Mariyádhei Ráma thought the matter over; and told them to come again to-morrow; and sent them away (*f*). Then he secretly sent for the Velalan, and spoke to him as follows—'You must not come to-morrow (to the court). At the entrance to your house pile up some old pots at the side of the door, and simply keep the door closed. As soon as the Mohammedan comes (to the court), I will say to him—"Your opponent has not come. So go, and call, and fetch him": and I will send him off (to you). He will come in haste, and open the door. Then, all the pots will be broken. Then weep and say—"He has broken the pots which have continued to exist from the days of our ancestors", and raise an outcry, and tell the neighbours. Whatever arrangement he proposes (*g*), say—"I want my pots," and come and file a complaint.' Then he sent the Velalan away.

Next day after it had happened in this very way, the Velalan came (to the judge), and said—'He has broken my pots which have continued to exist for a long time. I want my pots.' Then Mariyádhei Ráma addressed the Mohammedan, and said—'What say you to this?' The Mohammedan replied—'The elephant and the pots are equivalent to each' other (*h*). The judge illustrated in the case of the Mohammedan the saying—'A dense blockhead will lose the wealth that he has in his hand.'

Notes. (*a*) See story 7 note *d*. (*b*) *Lit.* Took as a loan. (*c*) *Lit.* To display a village parade. (*d*) *Lit.* The reality *or* fact which had occurred. (*e*) *Lit.* Spoke reconciliation. (*f*) *Lit.* He said—'Come again to-morrow.' (*g*) *Lit.* Although he say any arrangement whatever. (*h*) *Lit.* It goes all right to the elephant and the pots.

31. HOW LONG WAS THE BOND

A certain cultivator had received from a certain merchant a loan of one hundred pagodas, having written and given a bond (for it). After some days had passed, the merchant asked back the loan. The cultivator replied—'To-morrow morning I shall be on the garden hill beyond the village. If you will bring the bond to that place, I will pay off both the principal and the interest.'

In accordance with this, the merchant took the bond. The cultivator received it; and as if looking over it, he tore it up, and put it into a fire which was kindled at his side; and said—'There is no necessity to give it to you;' and told him to go away. The merchant being grieved, told the matter to Mariyádhei Ráma (the judge).

The latter summoned the cultivator, and asked him why he had torn up the bond (*a*). To this the cultivator replied—'I neither took a loan from him, nor did I tear up the bond.' (*b*). The judge then called the merchant privately, and asked him what was the length of the bond. He replied that it was a span long. The judge then told him to say, when he questioned him (in court), that it was a cubit long (*c*).

(Afterwards) the judge summoned the merchant to the court, and looking at him sternly, said—'Do not tell an untruth. What was the length of the bond'? 'Sir,' said he, 'I am telling the simple truth. It was a bond of a cubit's length. The cultivator tells a lie when he says that he did not tear it up, nor receive the money' (*d*). (Thereupon) the cultivator's wrath being aroused, he said hastily—'Sir, even before your very self he is telling a lie (in) saying that the bond which was a span long, was a cubit long. In any other place how many lies will he not tell?' The judge hearing this, said—'If you did not write and give a bond, and receive a loan from him, how did you know that it was a span long?' Then the judge punished the cultivator for telling a lie, and gave an order that he should pay off the interest and the principal to the merchant.

The cultivator was an illustration of the saying—'The wisdom of a hasty man is limited'.

NOTES. (*a*) *Lit.* Asked him saying—'Why did you tear up the bond.' (*b*) *Lit.* There was neither my receiving a loan from him, etc. (*c*) *Lit.* When I ask you, say 'a cubit's length,' thus the judge told him. It is necessary to break up the sentence in English. (*d*) *Lit.* There was not my receiving the money, having torn up the bond too.

32. THE FEATHERS STICKING IN THE HAIR

A female neighbour (*a*) stole (another) woman's fowl, and killed, and ate it up. The owner, who had noticed that the fowl which went into the woman's house, did not return (*b*),

went to the thief, and asked her saying—'My fowl most certainly came into your house. What has become of it?' (*c*). Then (*d*), as the thief persisted in saying that she had never even seen it, the owner went to Mariyádhei Ráma, and filed a complaint.

When he summoned the thief and questioned her, she persisted in saying that she had never even seen the fowl. Owing to there being no witness, the judge ordered the two women to go home (*e*).

When they had gone a little distance, he addressed those who were near him, and speaking so that the thief might hear, said —'a woman having stolen and eaten up a fowl, and having put a feather of it on her head, stands in this court, and goes and persists in saying that she knows nothing about it (*f*), Do you perceive her boldness'?

The thief, immediately these words fell upon her ear, gently felt her chignon with her hand. On seeing this the judge told (them) to seize the woman, and bring her (to him). Then, having revealed the theft by (the words of) her own mouth, he took from her a suitable fine, and gave an order that she should give a fowl in exchange to the owner of the fowl.

On that very day thief believed the saying to be true—'Shall falsehood stand and conquer truth'.

Notes. (*a*) *Lit.* A neighbouring female householder. (*b*) *Lit.* The fowl's going and not returning. (*c*) *Lit.* It is which? (*d*) *Lit.* When she asked, 573. (*e*) End off the sentence here in English, 397. (*f*) *Lit.* I know not.

33. THE FIRST TRIAL OF THE RIVAL MINISTERS

One day the King's wife brought another man, and recommended him to the king for Appaji's post (*a*). The king asked her if he had Appaji's ability. To this she replied—'I think he may have even more.' 'We will however make a trial,' said the king, and then he gave the man leave to go.

Afterwards, one night (*b*) in the harem the king's infant was playing with him, and hawked and spat upon his breast and face, and kicked him with its legs. After sunrise (*c*) the king sent for the man who had come for Appaji's post, and addressing him, said—'At night some one came and hawked and spat on my breast and face, and kicked me with his legs. What must I do

to him?' He replied—'You must cut off the legs, and melt and pour lead in to the mouth of him who has thus dishonoured you, who are the head of the whole earth.'

Having told the man to go aside, the king then sent for Appaji, and asked him, as he had before asked the other man. To this Appaji replied—'On the foot that kicked you, you must put a golden bell and an ankle ring; and to the mouth that spat upon you, you must give a kiss.' (*d*).

After this the king said to his wife—'You praised the man whom you recommended, saying that he was more able than Appaji. Do you see the wisdom of the two?' To this she replied—'How can you decide in one trial?'

NOTES. (*a*) Appaji was a celebrated prime-minister. (*b*) *Lit.* On the night of one day. (*c*) *Lit.* Sunrise having become. (*d*) *Lit.* Whatever foot kicked you, on it you must put, etc.

34. THE THREE IMAGES.

The Emperor of Delhi, for the purpose of ascertaining Appaji's ability, sent three images which were of the same pattern to the king, and also a written order to the following effect. (*a*).—'Examine which of these (images) represents a first rate man. (*b*), which represents an ordinary man, and which represents a low fellow: and write upon each image, and send (them back to me).'

The king perused the mandate: and showed the images to all the court; and told them to examine their respective qualities. Owing to the three being of the same pattern, they were puzzled, not being able to discover any difference between them.

Appaji having minutely (399) examined the hands, feet, and all the other limbs of the images, perceived the existence of small holes in the ears, and examined (them by) inserting a soft straw into the holes. When he had inserted it, and examined, the straw in the case of one image issued out by way of the mouth; in another it issued out by way of the other ear; in another it did not come outside, but went away inside. Thereupon he decided as follows—'The man who conceals within (himself) the matter which he has heard, like the hole which goes away within. (*c*), is a first-rate man. The man who passes out by way of the other ear the matter which he has heard, like the hole which goes out by way of the other ear, is

an ordinary man. The man who does not conceal the thing which he has heard, but pours it out openly, like the hole which issues out by way of the mouth, is a low fellow.' In accordance with this (decision), Appaji wrote upon each image, and told (the king) to send them off.

The king was greatly delighted, and sent them off to the Emperor.

NOTES. (*a*) *Lit.* Saying. (*b*) *Lit.* A man like which of these is a first-rate man. (*c*) *Lit.* Like the going away within.

35. THE VAGUE WORDS INTERPRETED

As the King and Appaji were going along a village road, one of three women looked at a field which a certain man had ploughed, and said—'This will be suitable, for the face.' Another said—'This will be suitable for the mouth.' Another said—'This will be suitable for a youngster.' When the king asked Appaji what was the meaning of what they had said (*a*), he replied—'What they say is as follows—What they say is fit for the face, is land which is fit for yielding a crop of saffron. What they say is fit for the mouth, is land which is fit for planting betel-leaf creeper. What they say is fit for a youngster, is land which is fit for putting in young cocoanut trees.'

Hearing this, the king sent for the three women, and enquired at their word of mouth, and finding (it to be the case), was greatly delighted (*b*).

NOTES. (*a*) *Lit.* When he asked saying—'What is the meaning of what they have thus said.' (*b*) *Lit.* He rejoiced greatly in his mind.

36. JUDGING OF OTHERS BY ONE'S SELF

One day the King addressed the Barber, who was shaving him, and asked—'Are all in this town in comfortable circumstances?' Then the barber replied—'Even amongst those who are ever such poor people, there are not any who lack gold the size of a lime.' (*a*).

When the king looked at Appaji who was near him, Appaji considered (the matter) for a short time; and then, without its being known to the barber, he sent one of his servants (*b*): and examined the barber's pouch: and took (out of it) gold the size

of a lime, which was in it (*e*). After the barber had gone away, Appaji showed it to the king, and informed him that it was on account of *it*, the barber had spoken thus; thinking that what he had, the world had, and that what he had not, the world had not. Appaji then said to the king—'If you keep this (lump of gold) carefully (*d*), and if you ask him, as you asked him just now, for another shave, you can find out what he will then say.'

When the king thus asked the barber for another shave, the latter said—'Even amongst ever such great people, there are not any who, except outward display, possess gold the size of a lime fruit.' Then the king addressed Appaji, and praised him, saying—'It would be a very difficult thing in any country to obtain a prime-minister who has wisdom like you.' Then the king gave back the gold to the barber.

NOTES. (*a*) *Lit.* To whom there is a deficiency for gold of the size of a lime. (*b*) *Lit.* A certain one, his servant. (*c*) It is necessary to break the sentence here in English. (*d*) *Lit.* Having taken care of, (and) having put.

37. THE UNPRACTICAL PEDANTS

In the north country five men met together, namely—(*a*). A logician, who from the age of ten to the age of thirty had studied logic only—a grammarian, who had learnt grammar only—a bard, who had practised music only—an astrologer, who had read astrology only—and a physician, who had investigated medicine only. (*b*) When they were taking counsel together to go to another country, and to obtain some money, and to marry, they said—'The King of Vellore gives to learned men whatever they require,' (*c*); and so, in order to see him, they took with them an escort as far as that place. Then they dismissed those who had come (with them) as an escort; and went to the King's Court; and each displayed his ability in his respective science.

The king addressing Appaji, praised them, and said—'These are very clever men.' To this Appaji replied—'I think they may be as great blockheads in worldly matters, as they are clever in their respective sciences'—'You must,' said the king, 'Show me their stupidity.' Appaji replied—'I will do so; please dismiss them to-day, that they may go and get their food.' (*d*). The

king accordingly dismissed them. Then Appaji, without their knowing it, sent some servants, and told them to go and watch what took place.

Of the five men, the logician went for some ghee: and when he had obtained some in a leafcup, and was coming home, he looked at the cup of ghee, which was in his hand, and said to himself—'Is the cup the basis of the ghee, or is the ghee the basis of the cup?' Having considered the matter for a long time according to the rules of logic, and not solving the doubt, he turned the cup over. Then seeing all the ghee flow out, he came to the conclusion that the cup was the basis of the ghee; and (so) he arrived (at home).

The Grammarian went to get some curds, and heard a milk-maid calling out—'Curds, oh!', lengthening out the final letter *O* to ten quantities. Then he quarrelled with her for a long time, and said—'Stupid woman! You are pronouncing contrary to grammar, giving too many quantities to the letter *O*, which has two quantities only.' And so getting into a rage, he returned home without getting any curds.

The bard washed some rice, and put it in a pot, and hearing the bubbling sound with which it boiled, (*e*) he beat correct time to it: but owing to its not keeping correctly with his time, he got angry, and smashed the rice pot.

The astrologer went to pluck some leaves (for plates), and when he had climbed up a tulip tree, he heard a lizard squeaking; and knowing it to be a bad omen for ascending or descending, he remained there a long time, and afterwards came down without anything.

The physican went to buy and bring some vegetables; but knowing the bad qualities which were in each vegetable according to his medical rule, he rejected them all, and came back empty-handed (*f*). Appaji knowing all this news from the men whom he had sent, despatched some servants by the king's order (*g*), and summoned those five men, and questioned them (*h*). Then the king, having asked them to relate all the things that had happened, was astonished, and praised and extolled Appaji.

Notes. (*a*) *Lit.* Who were, etc. (*b*) End off the sentence here in English (397). (*c*) *Lit.* According as they desire *or* need.

(*d*) *Lit.* I will thus show (it). Send them away, in order that having eaten, they may come. See note *d*, story 7. (*e*) *Lit.* Hearing the sound with which it boiled, saying *thala*! *thala*! (*f*) *Lit.* A man with a hand which is empty. (*g*) *Lit.* Through the king. (*h*) *Lit.* When he questioned them (573).

38. HOW RAMA KRISHNAN BECAME A COURT JESTER

In the North country, in a village called Thennálu, a certain Brahmin boy was born, named Ráma. A certain ascetic, who saw him one day in the street, noticed his beauty and his marvellous qualities; and taught him a mystic verse; and said—'If you go, and pray this verse thirty million times some night in the temple of Káli, Káli with the thousand faces will appear to you. Then, on seeing her, do not be afraid; but obtain for yourself the gifts which you desire.'

Ráma having looked out for a favourable time, went into the temple of Káli which was outside his village, and prayed the verse according to the prescribed rule. Then Puthera Káli having assumed a gigantic form with a thousand faces and two hands, appeared (to him). Ráma being a youth possessed of much courage, on seeing her terrible form, laughed fearlessly (*a*). Then Káli asked him—'Fellow! Why do you laugh?'

On her asking this, Ráma replied—'Mother, although we have two hands for one nose, (yet) if we get a cold, blowing our nose is a trouble. As you have a thousand faces, if perchance you get a cold, how do you blow those thousand noses with only two hands?' To this Puthera Káli replied—'Fellow! Boy! Since, on seeing me, you made a joke, may you from this day forth become a *vigadagavi* (i.e., a jester).' 'Ah! Ah!', said he, 'You have bestowed on me an excellent gift. Whether you read the word backwards or forwards, it spells *vigadàgavi* (*b*). On hearing this, Káli took compassion on him (*c*), and said—'May you become a jester whom the king's court will admire for your wit.' Then she disappeared.

From that time forth Ráma became a very clever man in making jokes; and went to the king; and gained a livelihood.

Notes. (*a*) *Lit.* Not being afraid, laughed. (*b*) *Lit.* Although you look this way, although you look that way, it is *vigadagavi* only. (*c*) *Lit.* Pity coming to her. (*d*) *Lit.* Was making a livelihood for himself.

39. YOU CANNOT MAKE A BARBER TO BECOME A BRAHMIN

One day the king was sleeping till four hours after dawn (*a*). That day was the day on which he shaved (*b*). The barber therefore came, and seeing (the king), shaved him gently on the bed, without interrupting his sleep (*c*), and (then) went away. When his sleep had passed off, the king got up, and looked in the mirror.

The king saw that he had been shaved very neatly (*d*); and so he was greatly pleased, and sent for the barber, and said—'What do you want?' He replied—'My Lord! you must please make me to become a brahmin.' The king summoned all the brahmins, and said—'If within six months you do not cause this barber to become a brahmin, and put him in your rank, and eat with him, I shall confiscate all the free lands which have been made over to you.'

All the brahmins were grieved; but outwardly consenting (*e*), they invited and took with them the barber, and caused him always to take his bath three times (daily), and to carry on the eternal fire, and the evening worship, and the prayers and penances, and all other matters. Then (*f*), at the end of six months, the king said (to himself)—'I must see the barber also sitting in the brahmin rank, and eating with them'; and so he was going to the Brahmin village (*g*). Thereupon the Brahmins went to Tennál Ráman, and wept.

Upon this, Ráma said to them—'Do not be afraid. I will make a device and save you.' Then in the presence of the king Tennál Ráman tied a rope round the neck of a black dog, and dragged it away; and having dug a sacrificial hole on the bank of a tank which was in the vicinity of the brahmin village, he got four brahmins; and told them to perform a sacrifice. Then he himself made the dog which he had brought to bathe; and then dragged it along yelping (*h*); and he went round and round the hole; and again took and dragged the dog; and made it bathe, and go round the hole to the right.

While he was doing thus, the king came; and asked him why he was treating the dog in this way (*i*). Tennál Ráman replied—'I am going to make this black dog (to become) a white one.' The king said—'Oh! stupid fellow! In any place whatsoever will a black dog become a white one? It

will not (become so)!' Ráman replied—'When a barber is becoming a brahmin, is it a wonder for a black dog to become a white one?' As soon as the king heard that, he reflected in his mind, saying—'Quite right! I have spoken without taking thought;' and (so) he did not go to the brahmin village; but came to his fort; and sending for the barber, he satisfied him in another way; and sent him off. On hearing this, all the Brahmins rejoiced.

NOTES. (*a*) *Lit.* Dawn having become. (*b*) *Lit.* On that day it was the day on which he shaved. (*c*) *Lit.* Not allowing interruption of sleep to come. (*d*) *Lit.* The fact that (the barber) had done the shaving very neatly became known to him. (*e*) *Lit.* Saying—'All right.' (*f*) *Lit.* Whilst they were continuing to cause him, etc. (573). (*g*) *Lit.* When he was going (573). (*h*) *Lit.* As it cried out 'bow-wow.' (*i*) *Lit.* Asked saying—'Why are you treating the dog thus?'

40. WHO WILL TAKE CARE OF MY FAMILY?

One day the king perceiving Tennál Ráman to be greatly grieved, said—'Why are you grieving? What do you want?' Then Tennál Ráman replied—'Sir, the astrologers tell me that I shall die in one or two months (*a*); but I have not been thinking anything of death. I am grieving because after my death there is no one to support my family like me (*b*).' The king faithfully promised him, saying (*c*)—'Do not fear in the least about that. I will protect your family ten times more than you. Is this a great thing for me (to do)?'

Then, from that day forth, Tennál Ráman made a pretence as if his sickness was gradually increasing; and one day made some device or other, so that all believed that he was dead. Then putting his money, jewels, and vessels which were in his box in another place, he got into it himself.

Immediately the king heard the report of his death, (*d*) as there was a rumour that there was much wealth in Ráman's house, he there and then sent some servants; and gave them orders; and told them to bring quickly the money chest of his house. As soon as they had thus (*e*) brought it into his palace, the king with avidity opened the box; and on looking into it, he saw Tennál Ráman; and said—'Hullo! They said that you were dead.' Ráman replied—'Can I die, trusting you? Is it

not you yourself who are the protector of my family?' The king abashed, remained silent.

NOTES. (*a*) *Lit.* The astrologers say to me—'You will die.' (*b*) *Lit.* Saying to myself there are no supporters, etc. (*c*) *Lit.* Said faithfully. (*d*) *Lit.* The report which said—'He is dead.' (*e*) *Lit.* In this way.

41. THE MUCH ENDURING THIEF

One evening (*a*), a thief was hiding himself in the beanshed of the house of a certain shop-keeper. The shop-keeper belonging to the house went to wash his hands; and perceiving traces of a thief's presence (*b*), told his wife to bring him a big brass pot full of water. When she accordingly brought it, and gave (it to him), he took it from her; and kept gargling and spitting on the thief. After all the water was expended, he told her to bring again a pot of water; and kept gargling and spitting.

Thereupon his wife asked—'Why do you thus gargle and spit to no purpose?' When she said this, he gargled, and spat on her four mouthfuls of water. Seeing this, and thinking that madness had seized her husband, she was afraid; and ran out into the street; and calling out, she collected many people; and then went inside.

They came to the shop-keeper, and asked—'What is the matter with you? Have you gone mad (*c*)? Why did you gargle and spit on your wife?' To this he replied—'Because I who married her at five years old, and endowed her with 1,000 pagodas, and till now have kept her in happiness, have now spat upon her four mouthfuls of water, she would not endure it; but came and told you. I have not conferred any benefit on the man who is under this beanshed; nor do I know him. This being the case, I have kept gargling and spitting upon him two whole pots of water. This he has endured. If you would know whether this is true or false, ask him in proof of it (*d*). Thereupon they said (to themselves)—'He has made this device to catch the thief;' and so they arrested the thief (*e*).

NOTES. (*a*) *Lit.* On the evening of a certain day. (*b*) *Lit.* Seeing a trace by which there was a thief. (*c*) *Lit.* What to you! Has madness seized you? (*d*) *Lit.* If you must know this (to be) true or false. (*e*) *Lit.* They seized him as a handful. An idiom meaning *to arrest.*

42. FRIENDSHIP SWORN IN THE DARK

One evening:(*a*), a friend who was very intimate with a certain shop-keeper, came (to his house). Then, while the shop-keeper, having emptied his money bag, was counting (the money), the light went out. The shop-keeper being in doubt lest his friend should carry off the money (*b*), contrived a plan. It was as follows—He firmly seized his friend's two hands, and said—'I make one request (*c*); as hitherto you have been one who has reposed great confidence in me, you must remain so, as long as you live (*d*). For this purpose—See! the light is coming!—give me your hand for the light to witness it' (*e*). Then he told his wife to bring a light quickly; and until she brought it, he remained without loosening his hands. As soon as she came, he put his hand for the light to witness; and then let go his friend's hand.

NOTES. (*a*) *Lit.* On the evening of a certain day. (*b*) *Lit.* Doubting, saying—'He will carry off the money.' (*c*) *Lit.* I ask one word. (*d*) *Lit.* As long as your life. (*e*) *Lit.* So that the light may know.

43. WHOSE HORSE IS IT?

A certain polygar (chieftain) who lived in the neighbourhood, stole and took away the horse of a village headman; and having cut off its tail, he kept it at his house. The village headman ran off and went to the king, and made a complaint. The king said—, 'Is there a witness to state that it is yours'? He replied—'There is a certain Komati who keeps a shop in my village.' When the king summoned the polygar and made enquiry, the polygar stated that it was his horse; and that the very witness of the plaintiff, was witness for him too. The king sent for the Komati, and for the horse; and addressing the Komati, he asked him—'Is this the horse of the village headman? Or is it the horse of the polygar?' The Komati reflected for a little time, as follows (*a*)—'If I speak the truth, and say—"It is the village headman's"—my house will be plundered. And if I say—"It is the polygar's"—not only will it be necessary to leave the village and run away; but if the lie be revealed, punishment will come (upon me).' So in order to appear as if he were favourable to both parties, and yet that the truth might be revealed, he planned a device.

He addressed the king, and said—'My Lord, If you look at this horse from the FORE, it appears like the horse of the villager: but if you look at it from AFT. (it appears) like the horse of the polygar' (*b*). As the king was a very intelligent person, he perceived that he had spoken trickily, and that by saying 'from the FORE,' his meaning was, BEFORE the Polygar came and stole it, and that the face of the horse was as of old—and that by saying 'from AFT.,' his meaning was—AFTER he had come and stolen it, and that the tail had been newly cut. So the king approved of the Komati's wisdom, and gave his decision in favour of the villager.

NOTES. (*a*) *Lit.* Saying to himself (537). (*b*) In Tamil the same word is used for place and for time, and means *in front* and *before*. Similarly the same word means *behind* and *afterwards*. It is very difficult to reproduce the same in English; but on the play upon the *double* meaning rests the whole point of the story. The above translation is not quite satisfactory; but it is an attempt to keep up the play on the words.

44. A MODEST REQUEST

A certain Komati who was always a poor man, and blind from birth, and unmarried, performed penance for a long time in reference to a certain deity. The deity reflected thus—'As he is a *Komati*, how many gifts will he ask!!' and thinking that he ought to make a fixed agreement beforehand with him, he said—'Oh Komati! I am very delighted at your penance; ask any one gift that you want. If you ask more, I shall not grant it.' The Komati reflected as follows—'I was saying (to myself) that I should receive many gifts; the God has (now spoken in this way; what shall I do in the matter?' And then addressing the deity, the Komati made the following request—'My Lord, I make a request in accordance with your divine will. It is enough if you grant me this one gift only (namely), that I may die after having seen with joyous eyes (*a*) my grandson's grandson live in a house of seven stories, and eat milk and rice out of a golden dish.' The deity graciously granted (his request) in that very way (*b*), being delighted at his cleverness, because in asking thus, he had obtained for himself these things, namely, wealth, the happiness of sons and grandsons, a full age, a lofty house, eyesight, and all other gifts.

NOTES. (*a*) *Lit.* So that my eye may rejoice (390)—*or*—Whilst my eye rejoices (391). (*b*) *Lit.* Made grace (or favour), granting in that very way.

45. GOING TO WASH, AND SMEARING ONE'S SELF WITH MUD

A certain householder, who for twenty years had daily frequented (*a*) the court of the Pándya King in the town of Madura, and had got the king's favour, was going along the road (*b*). Then the hand of a certain man who was coming hurriedly along in the opposite direction, struck against him; and so he said—'You fellow! You blockhead! Ought you not to have given place (to me).' To this the man replied—'Ought you not to have gone on one side, you son of a dancing girl!'

The householder immediately addressed the king, and said—'A certain man has insulted me, saying—'You son of a dancing girl'! Then the king replied—'Ought you to regard this as anything that can effect your dignity (*c*)?'

On hearing this the householder said—'Oh great king! it appears as if for some cause or other your favour towards me is failing, who have for a long time waited upon you (*d*). You must not let the man off thus easily. You must summon him, and examine him in your court.' The king laughed, and summoning the man said (to him)—'Ought you to call this great man the son of a dancing girl' (*e*)? To this he replied—'When I was going along in a hurry, he met me. Then my hand struck against him. Thereupon he said—"You blockhead!" Through anger at this I said—"You son of a dancing girl"! The king addressing the householder, said—"He says that the fact that he said so, is true. Now what more must be done? Tell me." Thereupon the householder sopke, and made the following request—'What this man said yesterday in the street in which many people were walking, has to-day been proved in your very court Please to cause the drum to be beaten everywhere in the town, proclaiming that from this day forth no one must say that such and such a man—the son of a caste woman, who is at the court of the great king—is the son of a dancing girl (*f*). The king gave orders accordingly. Everyone hearing the beating of the drum, thought that he was the son of a dancing girl.'

Therefore, when foolish people go to bathe, they smear themselves with mud.

NOTES. (*a*) *Lit.* Who had been continually going and coming. (*b*) *Lit.* While he was going (573). (*c*) *Lit.* Is the regarding this as a thing to your greatness proper? (*d*) *Lit.* Who have waited upon your presence. (*e*) *Lit.* Ought you to have spoken saying—'Oh son of a dancing girl!' (*f*) *Lit.* Any one to name (659) such an one saying—'Son of a dancing girl'—is not proper.

46. THE COVETOUS DISCIPLE, AND THE EXPECTANT TEACHER

A certain Teacher used to come yearly from a great distance, and visit his disciple for a present. Whenever he came, the disciple used to tell him civilly that he had not anything in hand, and then used to say to him politely—'I will give (you something) next year. Show favour to me, and going away (now) come again.' Afterwards one time he sent him away saying—'I will *certainly* give you something next year.'

The Teacher came, saying (to himself)—'He will without fail give (me something) this time.' The disciple rising up at once, offered him a seat, and after his teacher had sat down, he waited upon him, and then said—'My Lord, stop; and I will quickly return, and start you off.' Then he himself went and took his food. Afterwards he brought a box; and put it in front of the teacher; and opening it, put his right hand inside; and then drew it out with his fist closed. Afterwards approaching the Teacher he said—'Now, my Lord, arise.' The Teacher started off, being quite elated, and saying (to himself)—'Although for many a day he has kept fixing a date without giving (me any present), now he has brought a handful of pagodas to give me.' The disciple also followed him. After they had gone a distance of four hours' journey along the road, the disciple said—'My Lord, what month is this?' The Teacher replied—'This is the month Márgari.' The disciple showing his hand which he had kept closed, counted on his fingers from the month Márgari up to fifteen months; and fixing a date, told him to come in the fifteenth month. The Teacher entirely collapsed (*a*), and being much upset, went away abased.

Wherefore the saying is true that lying covetousness checks truthful liberality.

Notes. (*a*) *Lit.* His eight span body diminishing like a body of one span.

47. THE OVER OFFICIOUS SERVANT

A certain king used to practise on a costly guitar set with gems, and inlaid with precious stones. One day, in order to adjust the strings to the right pitch, he examined it, taking hold of the screws, and turning them several times. Then a stupid servant who stood at his side, seeing this, thought within himself—'He is taking much trouble to break this guitar'; and so, when (400) the king got up and went to the harem, before he returned, the servant broke the guitar, and reduced it to fragments (*a*). Then with much joy he looked out for the king's return.

When the king came, and saw it, he asked—'How did you break it, so that it is thus in fragments.' The servant thinking that he was praising him, replied—'My Lord, the strength which was befitting to break it easily came to your servant through the excellency of the food which you give him' (*b*). Thereupon the king remarked—'Even that which blockheads do as wisdom is the very opposite.'

Notes. (*a*) *Lit.* Caused it to become fragment fragment. (*b*) Through the excellency of your food.

48. WHAT IF THE CAT SHOULD EAT THE HATCHET

The wife of a certain blockhead bought a fish for a mite, and came and put it down. (Then) a cat ate it up. The blockhead, who had watched while the cat ate it up, put the hatchet with which he cut down the jungle into a box, and used to keep it locked up. His wife said—'Why do you put your hatchet into a box every day, and lock it up (*a*)? He replied—'If the cat which ate up the farthing fish should eat the fourpenny hatchet, what should we do?

Note. (*a*) *Lit.* Why is there your locking up, etc.

49. THE MEDDLESOME DONKEY

A certain washerman who washed the clothes of a large village, kept a donkey to carry the goods, and a dog as a guard to his house. When things were thus, one night six thieves came in the pitch darkness to break into his house (*a*). Then the dog which was there remained quiet without barking. The donkey said—'Oh dog! Why do you remain silent? Thieves have come to steal in our master's house, and are lurking within. If all the valuable garments which are in our charge go off, the master will grieve.' To this the dog replied—'Donkey! they have thus come to steal many times. Then I barked repeatedly, and roused up our master. The thieves ran off. This you too know. Our master has not the good sense to recognize this kindness (*b*). Therefore if they enter and steal, let it be so. It is no concern of ours.' 'This time at any rate,' said the donkey, 'I will bray and rouse up our master'—and so it began to bray like the sound of thunder. The thieves were lurking on the other side. The washerman being unable to bear the braying, arose; and came running; and abused the donkey, saying—'Bloated donkey!' and beat it with a stick, so as to break its loins; and then lay down in a rage.

The thieves again came, and entered within; and having taken by handfuls and tied up for themselves all tho clothes and jewels, went off. The dog, which had seen all this, addressed the donkey, and said—'Although I told you, you did not listen. You have seen the benefit which our master has done for the benefit which you did (to him). Nevertheless it has come about thus by your doing the work which I do. Therefore each one must do his own business. If one man does the business which another man is doing, it will come to pass thus.'

NOTES. (*a*) *Lit.* Came to make a hole into his house. In India thieves dig through the mud walls of the houses. (*b*) The quality (*or* disposition) which recognizes this kindness.

50. OUT OF THE FRYING-PAN INTO THE FIRE

A householder having got a Pariah slave, asked him what his name was (*a*). 'Sir,' he replied, 'My name is "Perumál."' As the householder was a Vaishnavite, he did not like to call this Pariah by the name of Perumál (*b*); so he asked him—

'Will you take another name?' He replied—'Sir, I can do so; but some expenditure will be incurred.' 'How much,' said he, 'will be incurred?' The Pariah replied—'When my father was alive, he gave me this name, expending ten pagodas and ten bushels of rice, and giving food to four Pariah villages. It would incur an expenditure double as much as the former expenditure now to reject it, and to give another name.' His master having agreed to this (*c*), gave him twenty pagodas and twenty bushels of rice. Having received it, the Pariah lived comfortably upon it for some months, and then gave himself the name of *Great Perumál*, and returned (to his master).

The Vaishnavite addressing the slave, said—'What name have you gone and given yourself?' (*d*). 'Sir,' he replied, 'the name which I have now gone and given myself is *Great Perumál*. The master hearing that, was much ashamed.

Therefore simpletons by their useless perversity agree to cause useless expenditure.

NOTES. (*a*) *Lit.* Asked him saying—'What is your name? (*b*) *Lit.* Not agreeing to call this Pariah saying—'Perumál.' *Perumál* is a name of Vishnu. (*c*) *Lit.* In accordance with this (*d*) *Lit.* You have come, having given yourself what name?

51. A GOOD MAXIM CHEAPLY BOUGHT

A certain man having written on a palmyra leaf the following sentence (*a*)—'The act of him who does not examine and look, will cause sorrow'—wandered about in a large town, crying out in each street the price, and saying—'This is one thousand pagodas.' A certain prince who was preparing to go to a great war, said to himself—'I will gain the benefit of this;' and so he gave one thousand pagodas; and bought the leaf. Having unsheathed a dagger which was hanging up in his bedroom, he put the leaf within the scabbard; and then sheathed the dagger; and hung it up, as it was before. (Afterwards) he went to war at a great distance off; and having carried on the war for sixteen years, he gained the victory; and returned home.

The son whom his wife brought forth, who was pregnant when he left, was (now) sixteen years old (*b*). She and this son were lying down together on a couch. Seeing this, and thinking that his wife had got a paramour, he drew out the

dagger which he had formerly hung up, to stab them both. Then the writing which was inside it, fell down. Picking it up, and seeing it to be as follows (*c*)—'The act of him who does not examine and see, will cause sorrow'—his rage subsided, and he thought within himself—'I will patiently (*d*) look, and examine this matter.'

When he examined into the matter (400), he found out that the person who was lying at the side of his wife, was his son. Then he was filled with unbounded joy, and said—'My thought (*e*) to kill to no purpose my precious son and my wife was averted (*f*) forsooth by this magical sentence.' And then he praised it, saying—'That which I gave for this writing was not a sufficient price. I might have given still more.'

NOTES. (*a*) *Lit.* The sentence which says. (*b*) *Lit.* There had become an age of sixteen to the child, etc. (*c*) *Lit.* Seeing the fact that it was saying, etc. (*d*) *Lit.* Bearing, sustaining. 399 2. (*e*) *Lit.* My thinking *or* the fact of my thinking. (*f*) *Lit.* Failed.

52. THE LUCKY SOOTHSAYER

A certain man used to obtain many great gifts (by) telling soothsaying to the king. Then a certain woman belonging to the next house seeing this, and not being able to control her feelings (*a*), addressed her stupid husband named Thummudi Pattan, and said—'Go somewhere or other and learn soothsaying'—and tying up a bundle of rice, she gave it to him. The blockhead took it; and went away; and (after) eating it up near a tank, lay down in the shade of a tree which was there. While doing so (*b*), he saw a rat which was scooping out a hole, and said—'I saw a rat scoop out a hole.' Seeing an owl which was watching upon a white ant's hill he said—'I saw an owl watch on a white ant's hill.' Seeing a palmyra tree, he said—'I saw a tall palmyra tree stand.' Seeing a deer which was running, he said—'I saw a deer run.' Having learnt his lesson, he went home, and said—'I have been and learnt soothsaying' (*c*).

That night when he and his wife were together in the sleeping apartment, a thief came; and was digging a hole into the wall of the house. Then the wife said to her husband—'You must speak the soothsaying which you went and learnt.' Then he said

—'I saw a rat dig a hole.' The thief who was making the hole, as soon as he heard this, thought that he spoke with concealed meaning about his digging, and gave a start; and remained watching. The blockhead said—'I saw an owl watching upon a white ant's hill.' Thinking that he was speaking of himself watching, the thief rose, and stood up. The blockhead said—'I saw a tall palmyra tree standing.' The thief thinking that he was speaking about himself standing up, prepared to run. The blockhead then said—'I saw a deer run.' The thief thinking that he was speaking of his own running, fled like the wind. Through a certain man who had seen these things, the blockhead's renown spread over all the town, to the effect that he was one who spoke soothsaying truly (*d*).

A washerman who had heard this, asked for soothsaying about the disappearance of his donkey (*e*). The soothsayer, replied—'If the donkey has disappeared, you are a stupid fellow'! (*or*—'there is a little wall'). Accordingly the washerman peeped over a little wall. The donkey being there, was caught. The washerman made known this news, even to the king.

A slave girl named '*Nosey*,' and a slave girl named '*Tonguey*' stole a jewel box which was in the king's house; and having put it in a well, pretended that they knew nothing about it (*f*). The king sent for the stupid soothsayer; and asked him about the theft which had taken place in his house. The blockhead said—'In eight days I will get it, and give it;' and he fixed a date; and came (away); and remained quiet for seven days. On the morning of the eighth day, he was cleaning his teeth on the bank of a tank, and was saying to himself—'The time has elapsed. Will my tongue now go? or will my nose go?' (*g*). The two women who had committed the theft, when they came for water, heard what he said; and gave a start thinking that he was speaking, knowing that they were the thieves (*h*). So they came near, and besought him, saying—'Sir, we are the persons who stole the jewel box. We will bring it, and give it up. You must protect us, so that we get no punishment' (*i*). He said—'Very good;' and taking them and the jewel box together to the king, he said—'You must (please to) forgive their fault.' The king having thus pardoned them, and having bestowed great honours on the soothsayer, appointed him a salary; and established him in his palace. Afterwards, one day when the king and the soothsayer were

going out together for amusement, the king plucked a little thuma fruit on the river's bank, and without the soothsayer's knowledge he kept it concealed in his hand, and asked the soothsayer—'What is this?' The latter, thinking that he was caught, said—'Having escaped there and having escaped here, *Thuma Pattan* is caught.' The king hearing that; and thinking that he had found out that it was a thuma fruit, was very delighted; and gave him all the gifts that he wanted; and sent him away.

NOTES. (*a*) *Lit.* Her mind not bearing it, 401. (*b*) *Lit.* Whilst he was lying down, 573. (*c*) *Lit.* See note *d*, story 7. (*d*) *Lit.* All over the town spread his renown, which said—'The blockhead is one who tells soothsaying as the truth really is.' (*e*) *Lit.* About it going without appearing. (*f*) *Lit.* Were like those who knew nothing. (*g*) He meant—'Will the king cut off my nose or my tongue for not keeping my promise?' (*h*) *Lit.* Saying (to themselves)—'He is speaking, knowing our thieving.' (*i*) *Lit.* Without a punishment to us, 604.

53. THE OLD MAN WHO COULD PLEASE NO ONE

A certain old man who kept a horse, went along having mounted on it himself, and making his child of twelve years old to walk. Those who saw it said—'He is a great sinner. He goes along making an innocent child walk, and he himself mounts the horse.' Then he got off the horse, and went along, having mounted his child upon it. Those who saw it said—'A tottering old man ought forsooth to mount on the horse. He has put on it a child who is able to run along, and he himself is walking. How unjust this is!' Afterwards he went along, having mounted himself, and having put the child also on the horse. Those who saw it said—'This is not their own horse. For this very reason these two persons have mounted it together, saying—'Let come what may!' (*a*), afterwards they both got down, and went along, making the horse walk. Those who saw it said—'These are people who have never been in good circumstances and ridden on horseback.' Then they tied the four legs of the horse, and slinging it on a pole they carried it along. Those who saw it laughed, and cried out—'Hitherto we have known a horse carrying a man: Men carrying a horse is a wonder!' On hearing these things, the owner of the horse, as

they did not agree to any one way, said—'The world has many ways'—and afterwards he acted according to his own inclination.

NOTES. (*a*) *Lit.* Let it go in any way whatever.

54. WHEN IS A STONE A STONE

When two blockheads went into a certain temple to pay their homage to Siva, one of them said—'Brother-in-law! They call it Swami. Is this very thing the Swami (God)? It is a stone surely!' The temple officer hearing this, said—'Do you insult the Swami!' And having beaten him well, he sent him off. After undergoing this, he and his brother-in-law went together into a certain house, and took some food. Noticing that there was a stone in the food, one of them said—'Brother-in-law! There is a stone in the boiled rice.' On hearing this, the one who before had been beaten got very angry, and said—'You fellow! senseless chap! Do not say a stone. Did not you see me just now beaten! Say a little Swami. Stupid!'—and he gave him two slaps, as hard as he could (*a*). As he had received two good slaps, he said—'Henceforth I will not say so (*b*).'

NOTES. (*a*) *Lit.* As far as his hand got. (*b*) By reason of his having well suffered the two slaps.

S. P. C. K. PRESS, VEPERY, MADRAS—1914

UC SOUTHERN REGIONAL LIBRARY FACILITY
A 000 068 527 1